

AVENTURI LA BORDUL USS ENTERPRISE

STAR TREK[®]

de Alan Dean Foster

JURNALUL 3

A FOST ODATA PE O PLANETA

Echipajul debarcă pe o planetă de odihnă și recreere, o planetă programată să reproducă fanteziile oricui. Brusc, sistemul o ia razna, iar echipajul este astfel urmărit de plăsmuirile fantastice ale propriei lor închipuiri.

PATIMA LUI MUDD

Ticălosul negustor Harry Mudd strecoară la bordul lui *Enterprise* o poțiune de iubire. Primii doi afectați sunt infirmiera Chapell și, culmea!, domnul Spock.

MAGIA DE PE MEGAS-TU

Căpitanul Kirk și compania întâlnesc pe o planetă misterioasă un ciudat om-țap pe nume Lucien.

Dar de ce pare atât de cunoscut?

Consilier literar: *Daniel Cristian Dumitru*

Coperta: *Marian Mirescu*

Titlul original: **STARTREK, log 3**

Copyright © 1975 by Paramount Pictures

Toate drepturile rezervate editurii CRISTIAN PLUS

ISBN 973-96620-2-1

STAR TREK®

Jurnalul 3 al astronavei
ENTERPRISE.

Astrodate:

5510.1-5524.5 inclusiv.

James T.Kirk, cpt. USSC,FS ret.
la comanda.

Transcris de:

Alan Dean Foster.

Tradus de:

Max Felix.

În Arhivele Istorie Galactice
pe S. Monicus.

Data stelara: 6111.3

Custode: JLR.

EDITURA CRISTIAN PLUS

Partea I

A FOST ODATA PE O PLANETA

adaptare după un scenariu de
Len Jonnson și Chick Menville

Capitolul I

Ofițerul intră pe neașteptate în cort. Rămase câteva momente fără să spună nimic ținându-și ochii săi negri, silueta înaltă, impresionantă, așezată dincolo de masa zgâriată. Deși era bărbat trecut prin multe campanii, se pomeni acum că-și pierde stăpânirea. Poate că nu fusese băgat în seamă. Să tușească ușor, așa, ca o introducere...

— Trupele s-au adunat, așa cum ai poruncit. Te așteaptă.

— Îți mulțumesc, centurionule, veni răspunsul amabil.

Cezar nu se uită imediat la el. Harta de luptă întinsă pe masă îi răpea întreaga atenție celui mai mare tactician pe care-l va cunoaște vreodată Roma. Situația lor nu era încă gravă, dar fiecare ceas de amânare nu făcea decât să întărească poziția dușmanului odată cu alăturarea la cauza lor a altor rebeli.

Pe flancul drept se afla trădătorul Aranius cu a lui

cavalerie. Către mieznoapte, Ventrigorig se așezase în preajma belgienilor. Tocmai venise un cercetaș cu vestea amplasării unor catapulte în pădurea din stânga lor, încărcate cu focul grecesc care-i înnegrea pe oameni, iar pe caii lor îi înspăimânta cumplit.

Chiar dacă propria lor cavalerie era gata să-i înfrunte pe renegații lui Aranius, un asalt principal în mijlocul vrășmașului ar fi lesne de respins. De altfel, chiar dacă doar o parte ar fi trimisă înspre catapulte, a căror forță rămânea necunoscută, s-ar ajunge la o împuținare alarmantă a efectivelor în fața unui conflict hotărâtor.

Un atac pe flanc va fi cu siguranță urmat de un atac central, care nu putea fi contracarat decât de cavaleria întreagă.

Creștea zarva de afară. Veterani toți, oamenii legiunilor a XII-a, XX-a și a XXII-a fuseseră ațâțați la luptă de către ofițeri. Erau nerăbdători să se bată. Ar fi o nesăbuință să-i mai țină în loc până ce se vor lua în considerare și alte tactici.

Strigătele "Cezar! Cezar!" crescuseră când trupele își exteriorizaseră starea de spirit. Conducătorul armatei romane se gândi iar la holocaustul iminent.

Dacă această campanie va avea sorți de izbândă, va frânge rezistența barbară din nordul Galiei. Îi va fi atunci deschisă calea către țărâmurile înghețate din mările nordice, întregul continent intrând sub stăpânirea Romei Imperiale odată pentru totdeauna.

Cezar rânji. Să mai încerce nepricopsiții de senatori și patricieni să mai știrbească puterile Împăratului! Va vedea atunci Roma un triumf care nu va fi nicicând uitat.

Hotărârea Cezarului era clară înainte chiar ca pumnul să izbească în masă. Ochii se înălțară, odată cu trupul înăspriț în lupte, pentru a-l fixa pe centurionul care aștepta încordat.

— Flavius, a sosit clipa. Pornim!

Luând o poziție respectuoasă, centurionul ridică brațul

care zvâcni într-un salut milităresc. Vorbele pe care le așteptase — vorbele pe care trei legiuni din trupele cele mai falnice ale Romei le așteptaseră.

— Ave Cezar, intonă acesta admirativ. Legiunile toate așteaptă al tău ordin.

Iar asta era mai mult decât retoric, fiindcă acum răsunau strigătele a mii de soldați.

Cezar își luă casca, își prinse sabia scurtă, își potrivi curelușa de sub bărbie și porni spre acel tunet în așteptare pentru a se adresa oamenilor lui...

— Dar ce-i cu tine, asistent? Întrebă îngrijorat lt. Davis. Nu ai pregătit încă programul stand-by pentru meniu?

Asistenta Deb Colotti clipi și ieși din visare.

— Ce...? Scuză-mă, locotenente. Îmi... îmi zbura mintea.

— Pentru că e mai ușoară decât aerul, i-o servi șefa de secție. Se uită peste umărul lui Colotti și bătu cu degetul în afișajul luminos. Cod SCRP/D/220. Poftim, ai programat 220 de plăcinte de struguri cu ciocolată în meniul lunii. Iar căpitanul nu suportă plăcinta de struguri cu ciocolată. Hai, aranjează-l!

— Da, șefa.

Colotti dădu din cap, mirată de propria tâmpenie și porni să șteargă și să refacă programul cu pricina, pe care tocmai îl băgase în computerul bucătăriei de pe *Enterprise*.

Auzi un zgomot de frunze uscate și N'gombi înțepeni. În urma lui, ceilalți patru bărbați din ceata de vânători îl imitară neclintiți ca arborii pădurii luxuriante. Trebuia să fii cu mare băgare de seamă aici la marginea stepei. Dar ochii ce trădau încordarea căutau să se miște căutând, scotocind în zidul de verdeață dimprejur.

Ceata rămase așa câteva minute până să pornească din nou la drum. Aproape imediat N'gombi își ridică brațul

avertizându-i. În fața lor se întindea o porțiune de pământ reavăn. Îngenunchind, el examinează urma lăsată în noroiul ce se usca.

Printre degetele dotate cu o sensibilitate aparte, pământul afânat se fărâmița.

— Proaspăt... foarte proaspăt, mormăi.

Cu toate simțurile în alertă, N'gombi își ridică ochii și scrută adânc în pădure. Urma nu era mai veche de câteva minute. Simțea înapoia sa încordarea celorlalți în așteptarea vorbelor lui.

Erau cu toții bărbați viteji — cei mai viteji din sat. Dar nu prea se împăcau cu o astfel de treabă și era lesne de înțeles. Mai ales în desiș unde un grup nu avea cum să se răsfire și să manevreze, unde moartea putea să se furișeze aproape și să tâșnească și să doboare un om până să mai apuce acesta să se întoarcă să vadă despre ce-i vorba.

Numai voința marelui ucigaș N'gombi le dăduse curaj îndeajuns ca să meargă și ei. Dar cu toată prezența tăcută și sigură a celui mai mare vânător, dispariția bruscă a sunetelor normale ale junglei — strigătele de maimuță și țipetele papagalilor cu penaj lucitor — îi înspăimânta.

N'gombi se ridică și porni peste urme. Atunci se auzi o bușitură grozavă în frunzișul din stânga lor. Pe moment se stăpâniră. Apoi, urlând de teamă și cuprinși de panică, ceilalți patru vânători își lăsară sulitele și o luară la sănătoasa.

Răsucindu-se ușor, N'gombi, propti sulita în noroi, puse un genunchi jos și-i cuprinse coada de lemn... și așteptă.

Cum se prăvale un pisc de gresie, din tufiș forma roșiatică a uriașului leu se năpusti asupra-i...

Subinginer Duchamps își puse pe umăr tacul plin de cretă și privi curios peste masa verde.

— Nu prea ești cu gândul la joc, Henry. Este a cincea

rundă de opt bile pe care ți-o iau în dimineața asta.

— Aha, aprobă gardianul Henry Ndugu, realizând fără interes că partenerul său curățise într-adevăr suprafața. Nu mă concentrez, cred.

— Nu mă miră, se înclină Duchamps lămuritor și se uită la cronometrul de la mână când se descotorosi de tăc. Cred că n-au trecut decât două ore, spuse și oftă adânc.

— Și mie mi-e greu să fiu atent la joc. Dar cred că aș putea să-mi satisfac măcar o fantezie chiar acum. E bine să te mai bat și eu pe tine.

În cabina pilotului, căpitanul Benjamin O. Lee pufăia nervos din pipă și se uita cu coada ochiului la pilotul său. Ciudat tip și pilotul ăsta; să lase el o carieră literară promițătoare doar ca să se întoarcă acasă și să se angajeze pe un vapor vechi.

Dar băiatul era pe treaba lui. Lee era tare mulțumit că-l avea. Ochi mari, ageri și mâini mai sigure ca ale lui nu găsea pe tot fluviul.

Era o zi liniștită de seară. Briza care înfiora apele era suficientă pentru a reduce din umiditatea sufocantă. Din coșurile de fier se ridica vertical un fum gros și negru în cerul azuriu. *Cairo* intra într-un cot al canalului.

Observând încotro se uita căpitanul, pilotul zâmbi în felul lui comic.

— Fii fără grijă, căpitane. Trecem noi una-două.

— Sper, Sam. N-am mai văzut atâta mâl. Dacă oamenii ăia din Paducah nu primesc proviziile astea medicale și vaccinul ăla nou de pe puntea B, atunci... se opri și-și coborî privirea.

— Dar ți-am spus să fii fără grijă, căpitane. Conosc fiecare buștean, teanc de nisip și epavă din fluviul ăsta. Nu m-a păcălit niciodată și nu văd cum ar face-o acuma. Chiar și-așa, spuse și ochi apa învârtăjită și măloasă dinainte, acolo unde barajul strâmt intra în cursul principal, n-ar fi rău să facem o

sondare pe aici.

Căpitanul aprobă. Măcar n-avea să se mai gândescă o vreme la lucruri mai puțin vesele. Scoase capul pe fereastra laterală a cabinei și strigă:

— Domnule Hansen... fă o sondare!

— Înțeles, capitane! veni răspunsul.

Suedezul derulă firul gradat și-l aruncă la stânga. Verifică marcajul în vreme ce ambarcația cu zbaturi înainta, neabătută.

— Marchează douăzeci! strigă spre punte.

Pilotul dădu din cap și răsuci cârma ușor spre tribord. Ochii săi, scăpărând întruna pe sub sprâncenele stufoase, scrutau cerul. Dacă nu se va strica vremea, vor ajunge la timp în Paducah...

— N-are rost să lași recorderul să meargă, dacă n-ai de gând să-l folosești, observă asistenta Lancer.

Sublocotenent Ub Jackson tresări, își ridică ochii, realizând că ecranul din fața lui era luminat dar gol, așteptând răbdător instrucțiunile.

— Scuză-mă, Lily. Se pare că azi mă ocolește poezia.

— Care-i problema?

Ea examinează lista de titluri sugestive de pe un alt vizor și-i întoarse spatele. Mai bine și-ar păstra fanteziile pentru când va veni vremea.

— Îți lipsește inspirația?

Jackson acționează recorderul. Dar în loc să introducă în el caseta program, indică imaginea afișată de obicei pe ecranul principal de pe punte.

Ecranul tremură pe moment, apoi se limpezi arătând o lume albăstruie, învăluită de nori diafani. Mai crescuse de când se uitase ultima oară.

— Nu, răspunse în cele din urmă, privind visător planeta care se apropia, e prea multă.

— Jurnalul Căpitanului, astrodata 5510.1, spuse Kirk răbdătorului microfon de la încheietura mâinii. Se opri, uitându-se în jur la puntea activându-se cu o calmă eficiență. Spock, Uhura, Sulu, Arex erau ocupați cu pregătirea inserției orbitale, fiecare la postul său. Dr. McCoy stătea lângă Arex, uitându-se spre punctul lor de destinație.

— Echipajul lui *Enterprise*, continuă, mulțumit că fiecare lucru și fiecare persoană lucrau normal, este gata pentru un repaus și o recreere binemeritate. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Domnul Spock mă informează că eficiența normală a navei a coborât la douăzeci și doi la sută din nivelul standard — datorită, în parte, gândului la Omicron.

Puțin spus. Personalul navei era atât de preocupat de elaborarea fanteziilor de care nădăjduiau că se vor bucura pe suprafața acestei lumi de porțelan azuriu, încât *Enterprise* numai datorită instrumentelor automate mai funcționa așa cum trebuia.

— După stabilizarea situației pe Philos și informarea statului major al Forțelor Stelare în legătură cu clona mutantă Stavos Keniclius V și mutantul Spock Doi — clona ofițerului nostru numărul unu — am cerut ca echipajului să i se acorde o permisie. Mi s-a aprobat cererea de vizitare a regiunii Omicron. A fost stabilit și efectuat cursul fără incidente. Ne apropiem de așa zisa lume de *permisie*. Cei care studiază acest jurnal își pot aminti că această planetă a fost programată de demult de o rasă străină necunoscută, dar foarte avansată. Mașinăria extrem de complexă care a fost instalată aici este menită să furnizeze distracții pentru trecătorii interstelari. Aparatele de citire intensă a gândurilor și mașinile auxiliare de manufacturare sunt capabile să materializeze orice fantezie pe care o pot intercepta. Mărturisesc că și eu abia aștept să ne reîntoarcem pe această planetă.

Kirk închise recorderul și se așeză comod urmărindu-și

ofițerii. Deși nu-și trădau emoțiile, Kirk știa că îi împărtășeau nerăbdarea.

Pe când privea globul aproape pământesc plutind în centrul ecranului principal, mintea i se relaxă pentru prima oară după atâtea săptămâni. În sfârșit vor avea parte de odihnă adevărată, nestânjenită de tot felul de acțiuni de explorare, salvare sau de luptă în slujba politicii Federației.

De fapt, n-ar strica o visare anticipativă chiar acum...

Enterprise era condusă în trei schimburi a câte opt ore. Echipajul va intra în permisie în același mod. Un computer de jocuri va înghiți o listă completă a personalului din care va printa o treime norocoasă.

Uhura, Sulu și McCoy erau toți trei numiți în primul grup destinat teleportării. Cu deosebire McCoy nu făcu nici un efort pentru a-și ascunde plăcerea de a fi printre cei dintâi care vor gusta acele plăceri de vis.

Acest lucru însă nu-i prea convenea inginerului Scott. Se uita nemulțumit de la locul său de după consola transportorului.

— Nu-i nevoie să faci atâta caz, doctore.

— Haide, Scotty, n-ai de ce să fii invidios. Intri la teleportare cu următorul grup, nu?

Scott clătină din cap înciudat.

— Ț-hă... sunt în schimbul trei.

— Ce păcat. Păi, uite, sper că n-o să epuizăm planeta.

Rânji și îi urmă pe Uhura și Sulu în transportor.

Scott era gata să activeze transportorul, când văzu ceva familiar pe umărul drept al lui Sulu. Privi obiectul cu uimire.

— Aceasta ar trebui să fie o oprire de plăcere, locotenente Sulu. Atunci, ce-i cu tricorderul?

— Credeam că știi, șefule. Botanica este una din pasiunile mele. Nu știu exact ce va fi acolo, dar multe plante sunt originale, asta-i sigur. Computerul planetar a creat altele după gândurile a mii de vizitatori străini. Nu toate fanteziile sunt

de felul grădinii raiului. Pe mine mă interesează grădinile, pur și simplu.

Scott dădu din umeri.

— Fiecare cu a lui, se pare. Deși parcă ar fi o pierdere de timp. Când mi-o veni rândul, eu am de gând să...

— Dacă nu te superi, m-aș lipsi de amănuntele zemoase, șefule, îl întrerupse brusc Uhura. Avem și noi visele noastre, și nu ajungem la ele dacă stăm proțăpiți aici.

— Mmmmda, o aluzie subtilă, fătucă, nu? Scott zâmbi șmecherește: îmi pare rău.

Activă trei manete, răsuci câteva comutatoare. Cei trei ofițeri laolaltă, fiecare cu fantezia lui, se preschimbară în trei coloane multicolore de particule fără astâmpăr.

Se reîntrupară într-un peisaj de o nepământească splendoare. Această secțiune a planetei a fost plantată, modelată și sculptată, rearanjată, ca să arate ca o pânză de Bierstadt. Frunzișul a fost îngrijit de atingerea unui maestru stilist. Pajiști cu iarbă deasă și pârauri alternau cât vedeai cu ochii. Cascade miniaturale ieșite din stampe japoneze — sau din amintirea lor — ofereau un fundal muzical într-o delicată orchestrație. Ici și colo, pomii punctau armonios pajiștile, pomi crescuți atât pentru simetrie cât și pentru umbră. Unii erau drapați de vrejuri împodobite cu flori de un galben auriu, verde și purpură tyroleană. În depărtare, pe la jumătatea unui deal domol, văzură o scânteiere de o culoare vibrantă. O altă asolizare prin teleportare. Și mai departe, pe malul celălalt al unui râu liniștit, sosea un al treilea grup. Scânteierile continuară intermitent în ritm accelerat, după cum transportoarele de pe *Enterprise* împânzeau suprafața cu grupuri de viitori mâncători de lotus.

McCoy făcu, experimental, câțiva pași, rotindu-se pentru a privi munții înalți cu vârfurile înzăpezite care împrejmuiiau

această vale. Erau oare aceste piscuri din zare rezultatul unei înălțări naturale — sau erau planificați pe o hartă supremă prin computere de configurație, undeva sub picioarele lor? Nu puteau ști.

La poalele munților se întindea un lac prelung și limpede, amplasat ca o oglindă care să reflecte cât mai bine crestele și stâncile ca niște turnuri. Acesta, cel puțin, părea prea perfect ca să nu fie decorul de vis idealizat al unui călător cu înclinații geologice.

McCoy dădu din cap pentru sine, satisfăcut.

— Tot așa de frumos cum mi-l amintesc. Parcă nimic nu s-a schimbat, nici o frunză, nici un fir de iarbă.

Porniră spre cel mai apropiat curs de apă. Se înspuma capricios, coborând de pe un versant care părea pierdut în ceață, deși aceasta era inexistentă. Acest lucru îl intrigă pe Sulu. Mai văzuse dealul ăsta, pe undeva. Dar unde?

Într-o pictură, evident, iar imaginea îi apăru brusc în minte. Versantul acesta, copacii de acolo și stâncile, fuseseră desenate odată, de un artist pământean mort demult... Masefield... nu, Maxfield Parrish.

Era ceva copleșitor să vadă toate acestea în trei dimensiuni.

— Seamănă atât de mult cu locul în care ne-am așezat la prima vizită, opină el.

Timonierul zâmbi, amintindu-și o cu totul altă fantezie.

— Îți aduci aminte când am văzut iepurele acela alb, doctore?

McCoy înghiți înainte de a răspunde.

— Așa ceva nu se uită ușor. Sigur că-mi aduc aminte, Sulu. Și asta pentru că am spus că locul ăsta mă face să mă simt ca un personaj din *Alice în Țara Minunilor*.

Fură întrerupți pe neașteptate. Nu era chiar o voce omenească, mai degrabă o caricatură de voce omenească. O

văicăreală pițigăiată, jumătate de copil, jumătate de senator.

— La o parte, la o parte!

McCoy abia avu timp să facă loc pe potecă unui iepure de un metru, cu joben și frac. Cu o mână își ținea pe cap pălăria înaltă și cu cealaltă strângea tare un ceas de buzunar din aur, supradimensionat. După ton și purtare era agitat, după pasul săltat, grăbit nevoie mare.

— Am întârziat, am întârziat! O, urechile și mustățile mele stufoase, ce mult am întârziat!

Ca o repetare a incidentului precedent ori ba, Sulu, McCoy și Uhura rămaseră cu gura căscată la apariția îmblănită care trecuse iute pe lângă ei. Pe neașteptate, iepurele părăsi poteca și, cu un salt de proporții olimpice, începu să înoate prin tufărișul des.

Câteva momente mai târziu, firește, apăru ca de nicăieri pe potecă, în fața lor, o fată. Avea păr lung, blond, cu grijă pieptănat, până în talie; purta o rochie de un albastru deschis, cu un șorț asortat, șosete și pantofi negri lucitori, cu cataramă.

Când ajunse aproape de Uhura pentru a o bate pe umăr, își reveni din șocul inițial.

— Vă cer iertare, spuse fata cu politețe, cu un puternic accent britanic-terestru, dar nu ați văzut cumva un iepure mare trecând pe aici?

Uhura arătă spre tufișurile tănuite:

— A luat-o pe acolo, Alice.

— Vă mulțumesc foarte mult!

Execută o mică reverență impecabilă și plecă degrabă, dispărând în același loc în care se făcuse nevăzut și iepurele. Sulu și McCoy schimbă surâsuri încântate.

— Așa cum spuneai, doctore, nimic nu s-a schimbat.

Uhura zâmbi aprobând, apoi clătină din cap minunată:

— Sunt modele atât de perfecte, de exacte, — un răspuns atât de rapid la gândurile noastre. E greu de crezut că

nu sunt reale.

— Ușor, locotenente, o preveni McCoy, dar cu blândețe. Sunt doar roboți extrem de sofisticăți, îndemnați de computerul central al acestei lumi să vă facă visele să trăiască.

— Știu, răspunse ea. Tare aș vrea să-mi arunc o privire înăuntrul lor. Vă dați seama ce tehnologie îi conduce și-i ghidează, fără nici o urmă de aparate de recepție sau transmisie. Așa ceva nu există în Federație, nici pe departe.

Ea tăcu gândindu-se la ceva, iar Sulu și McCoy se opriră să o privească.

— Aș vrea, repetă ea hotărâtă, aș vrea să văd ce-i înăuntrul unuia din automatele astea.

— Renunță, Uhura, spuse Sulu scuturând din cap. Dar era o idee drăguță.

Ea îi aruncă o privire tristă:

— Presupun că dezvăluirea secretelor meseriei nu intră în programul îndeplinirii dorințelor. Mașinăria planetară poate face cam orice, dar nu să se explice. Asta e, spuse ridicând din umeri filozofic și zâmbi. Nu face să fii dezamăgit. Trebuie să ne gândim la ceva vesel.

— Exact prescripția mea, fu McCoy de acord. Și că veni vorba... (Păru puțin încurcat.) Parte a plăcerii de a fi pe lumea asta este cufundarea în cele mai intime fantezii, complet. Asta necesită foarte multă... ăă...

— Intimitate, îl ajută Sulu. Asta voiam să spun și eu.

— Și eu, adăugă Uhura, stabilind unanimitatea.

— Nu că nu aș fi nebun după voi, replică în grabă bunul doctor, dar când o să vă mai văd, o să-mi doresc să fiu mai curând înapoi pe navă.

Cei trei ofițeri astronauți se despărțiră prietenește, pornind în trei direcții diferite, explorând trei poteci diferite prin pajiștile pieptănate — fiecare în căutarea unui loc unde se vor

putea bucura de vise tainice, departe de restul omenirii.

Pârâiașul înspumat era țarmurit de flori exotice, petalele întinzându-se harnice pentru a ajunge la lumina soarelui, înflorind până și sub luciul apei limpezi. N-au existat niciunde în univers, fiind cultivate și crescute mai întâi pe câmpurile minții.

O nuanță ușoară trandafirie colora apa de o limpezime diamantină, iar trifoiiu des şuiera în bătaia vântului. Din această scenă mai lipsea doar creatorul ei.

Uhura umplu acest gol când ajunse pe înălțimea care ascundea valea perfectă și porni în jos spre râu.

Privi adânc, adânc, în apă. O reflecție unduitoare a ei însăși îi întorcea privirea. Întinzând mâna, reflecția prinse imaginea deformată a oglinirii de apă a unei mari flori negre și o smulse, punând-o în păr, după ureche. Și apoi zâmbi în sus către Uhura.

Fredonând ușor, ea imită acțiunea sugestivă a reflecției sale. Rupând aceeași floare, o puse la urechea indicată. Fredonând ușor ca pentru ea însăși, purcese în amonte.

Pădurea era imensă, cu copaci noduroși, imposibil de groși și de înalți. Ca niște zgârie-nori înveliți în scoarță, se împlântau la sute de metri în cer. Vârfurile lor păreau să sprijine văzduhul azuriu, cu crengile joase și brune.

Sulu ocoli colosala tulpină și se aplecă pentru a studia mușchiul ce o acoperea. Acolo lemnul căpăta o tentă de obsidian, negrul de fier scobit și străbătut de șanțulețe, neted la atingere precum fildeșul unsuros. Și totuși când apăsă, scoarța neagră cedă ușor.

O seamă din copacii ca niște turnuri erau împresurați de o mulțime de cârcei întunecați. Se legănau în gol atârnați de crengile de la poale. Fiecare era compus din segmente precum un lanț. Când se isca un firicel de briză, zalele se loveau, producând un clinchet de porțelan. Alt sunet nu se mai auzea în

pădure.

Printre trunchiuri scăpărau săgeți de lumină galbenă. Din tufișurile înalte creșteau flori transparente. Ori de câte ori prindeau lumina, dăruiau curcubeie ochilor încântați ai timonierului. În rest, vegetația era excesivă, sălbatică, fiecare specie în parte impresionantă în felul ei, ca și copacii masivi.

Deodată, o mică plantă pufoasă se ivi din sol și o zbughi pe urmele lui, pe niște mici rădăcini mobile. Sulu mustăci, revenindu-i în minte amintirea care o generase. Apoi se aplecă, o ridică încet într-o mână. Spini mărunți îi împungeau în zadar palma. Își împreună mâinile și dădu drumul unei pulberi galbene.

O suflare umană putea trimite puful acela plutitor departe. Sulu își frecă mâinile, continuându-și drumul prin pădure. O melodie ritmată i se prinse pe neașteptate de buze. Vocea-i poate nu era muzicală, dar era însuflețită, iar cârceii i se alăturau cu clinchetul lor.

Chiparoși răsuciți și groși alternau în bună pace cu zvelți mesteceni dungați ca niște zebre. Aidoma părului unei zeițe, un mușchi de smarald cădea în valuri de pe copacii mai groși, aproape atingând pământul. De undeva, un grangur ciripi o întâmpinare. McCoy se opri pentru a absorbi priveliștea.

Înainte, așezat pe o colină joasă, străjuit de pajiști verzi bine îngrijite și de o palisadă albă proaspăt vopsită, i se arăta un magnific conac de culoare crem. Avea două nivele, iar în față se ridicau coloane netede, pseudoclasice. Caprifoiul, glicina și magnolia înfloriseră din belșug în jurul porții. Florile se încolăceau pe gard și se cățărau pe coloanele frontale, făcând loc și iederei dese și umplând aerul cu arome dulci și îmbătătoare. De undeva se auzeau acordurile unui banjo și cântecul cuiva.

McCoy suspina și privea pierdut panorama din depărtare,

hotărât să-și scoată din cap faptul că, de fapt, fațada era falsă, iedera artificială și muzica produsă de un aparat ascuns.

— Adorabil... nu se mai face așa, ca pe vremuri.

Porni spre conac, întrebându-se cine îl va întâmpina la ușă, când o voce răgușită de femeie tulbură tihna de dinainte de războiul civil.

— Tăiați-i capul!

McCoy tresări, întorcându-se. Întâmpinarea ce i se făcuse era chiar mai neașteptată decât plantația care se afla acum îndărăt. O mulțime de umanoizi ciudați se holbau și ei la el. Uitătura lor era dușmănoasă, nu încăpea nici o îndoială.

Fiecare corp era un dreptunghi perfect, cu deosebirea că aveau cinci umflături: cap, brațe și picioare. Trunchiurile erau extrem de lățite, neînchipuit de subțiri și cu semne arhaice: cupă, caro, pică, treflă. Conducătorul evident al acestei hoarde era una mai puțin întinsă și mai puțin îngustă. Leși din rândurile ei și împunse aerul cu un deget acuzator către McCoy.

— Iată-l! țipă ea. Tăiați-i capul!

Coborându-și lăncile, umanoizii în formă de cărți de joc șarjară pe picioarele butucănoase.

Tot ce putu să facă McCoy, buimăcit, fu să se ferească atunci când o lance cu o cupă ascuțită ca o lamă de ras îi trecu pe lângă cap tăind în două un pomișor aflat înapoia sa. Medicul șef de pe *Enterprise* realiză brusc că intențiile acestei multiple fantezii nu erau deloc benigne.

— Hei, ce se întâmplă aici?

Ceva îi șterse brațul drept și se trânti pe copacul din spate. Aceasta se termina cu o formă întunecată de pică, jumătate fiind implântată în lemn. McCoy privi în jos în acea parte și văzu că sulița îi tăiasse o fâșie din tunică. Asta era prea de tot. Nu avea de gând să mai zăbovească prin locurile astea, să mai aibă de-a face cu un vis războinic, mai ales că acesta nu-i aparținea.

— Opreți-l! urlă Regina.

Cărțile porniră într-o cursă febrilă și curând pachetul de cărți îi luă urma.

Câteodată, o lance lungă străbătea aerul pe lângă el. Din fericire, urmăritorii lui nu ținteau bine. Brațele lor scurte nu le îngăduiau să ochească la distanță. McCoy n-avea de gând să le ofere ocazia să se perfecționeze în ochirea la distanță. Cu picioarele lui mai lungi, McCoy reușea să mențină și chiar să mărească distanța. Dar nu era un atlet și nu putea să reziste la nesfârșit, pe când cărțile acestea animate ar putea să alerge câte e ziua de mare.

Reuși în cele din urmă să-și scoată comunicatorul din centură. După trei încercări frenetice capacul sări, dar atunci găfâia atât de tare încât nu putea să articuleze nici o vorbă.

În sfârșit, totuși, îngăimă printre horcăieli:

— *Enterprise* — urgență, urgență! Teleportare! Teleportare!

Strigătele filtrate se auzeau clar în sala transportorului. Din fericire, aici se afla la post Scott, pregătit pentru astfel de cazuri. Și nu pentru că inginerul șef dobândise brusc harul premoniției. Era o procedură standard, de când se cunoșteau uimitoarele însușiri ale lumii de permisie — permanența la transportor. Unii dintre membrii echipajului se plictiseau repede și trebuia să fie teleportați înainte de expirarea timpului stabilit.

Dar adevăratul motiv consta în faptul că unul sau altul dintre membrii din efectivul navei de cele mai multe ori nu reușeau să facă față propriilor fantezii. Deși nu se aflau în pericol din punct de vedere fizic, exista posibilitatea unei serioase vătămări mentale în caz că nu erau readuși la bord în timp util.

Dar părea vocea lui McCoy — unul dintre ultimii oameni la care se gândea că-i va aduce înapoi mai devreme. Nu părea

plictisit, și apoi cine altul de pe *Enterprise* să fie mai calificat să facă față propriilor fantezii, în afară de ofițerul-medic șef al navei?

Dar apelul de urgență era cât se poate de clar. McCoy nu părea să se fi îndepărtat prea mult de punctul de asolizare — nici nu prea avusese timp — așa că Scott îl localizează repede. Apoi o mână se mișcă spre una dintre manete.

McCoy, răsuflând din greu, trecu după un stejar gros. O bizară lance cu vârful ca o coasă spintecă spațiul pe care-l ocupase cu o clipă mai devreme. Se uită peste umăr. Ajunseseră cumva în spatele lui, și acum o mână de cărți se apropiau de el.

McCoy căuta cu disperare o ieșire. Păși într-o parte. Dacă ar putea ajunge la apă — exista o șansă poate ca aceste cărți să nu fi fost programate să înoate. Apoi începu să urle.

O lance zvârlită îi venea drept în față.

Îl ajunse.

Capitolul II

Uhura clipi și se holbă la propriul comunicator ca și cum ar fi prins să-i vorbească de unul singur. Se pregătise să spună ceva pentru a se asigura că era totul în regulă cu Lt. M'ress la comunicații și atunci auzi apelul de urgență al lui McCoy peste canalul deschis de ea.

Făcu un popas lângă o cascadă miniaturală. Ce-ar putea fi amenințător într-o lume paradisiacă precum aceasta? În ciuda evidenței apelului prioritar al lui McCoy, atenția ei era împărțită între comunicator și bijuteria lichidă de pe versantul colinei.

— Uhura către sala transportorului, recepție, vă rog.

M'ress putea să mai aștepte. Mai întâi trebuia să afle ce era cu McCoy.

Într-o clipă, scena era normală, completă. Iarba, mâna ei, comunicatorul, florile mărunte de la picioarele ei. Apoi o formă

lungă metalică pătrunse în câmpul ei vizual. Luându-i fără efort comunicatorul din mână, strângându-l între niște degete cu nuanțe de cositor. Se auzi un oribil sunet de sfărâmare și aparatul fu pulverizat în mici fragmente de metal și componente sfărtecate.

Ea se întoarse și exclamă surprinsă.

Glisorul nu era mare. Înalt și lung de un metru, plutea deasupra solului destul de aproape de ea. Își etala șase brațe mecanice de lungimi diferite. Fiecare în parte era echipat cu noduri și protuberanțe la vârf. Funcția a cinci dintre ele rămânea un mister. Al șaselea fusese folosit pentru strivirea comunicatorului.

Lentile electronice — fotosenzori sau adevărați ochi artificiali, nu știa exact — împresurau mașina posedând o mare eficiență vizuală. Până acum nu o amenințase, nu se mișcase decât pentru a-i distruge comunicatorul.

Se îndepărtă la câțiva metri, nesigură. Mormăitul surd produs de automat se amplifică ușor și acesta se mișcă în urmărirea ei, precum un păianjen cu ochi de oțel.

Kirk se lăfăia în fotoliul de comandă și se uita pe ecranul principal. Deocamdată acesta îi înfățișa un câmp dreptunghiular, gol. Și acest lucru îl neliniștea. Spock stătea alături, iar Arex la consola de navigație și încerca să lase impresia că era ocupat. M'ress se odihnea la stația de comunicații și-și plimba cu nervozitate ghearele pe pupitrul metalic din fața ei.

În sfârșit elevatorul se deschise și McCoy și Sulu dădură buzna înăuntru. Observă imediat mâneca sfărtecată a doctorului. Tăietura era dreaptă, și nu era nevoie să fii botanist ca să-ți dai seama că nu fusese făcută de vreo ramură întâlnită în cale.

— Ce s-a întâmplat acolo jos, Bones?

McCoy era buimăcit și nu încerca să ascundă acest fapt.

— Nu pot să pricep, Jim. Totul părea exact ca ultima dată. Se desfășura exact ca ultima dată. Ne-am întâlnit chiar și cu Alice și iepurele Alb. După aceea ne-am despărțit, care încotro, fiecare spre lumea lui de fantezii. Totul s-a petrecut cât se poate de bine — pentru Sulu și pentru mine, cel puțin.

Și, zicând acestea, îi veni un alt gând și doctorul se uită pe punte.

— Dar, ia zii, Uhura pe unde-i?

— Nu s-a întors încă, răspunse Kirk plin de speranță, dar nu am primit nici un apel de urgență din partea ei și nici din partea celorlalte grupuri. Locotenent Sulu tocmai a venit de unul singur ca să-și lase speci­menele și să-și ia o geantă mai mare. Continuă.

— Toate mergeau pe placul meu când, deodată, armata asta de cărți de joc animate apare ca din senin. Dar nu ca să se joace.

Arată spre măneca sfâșiată.

— Cât pe-aici să mă taie, Jim.

Nimeni nu zâmbi.

— Cărți animate?

— Conduse de regina de pică în persoană.

— Regina de pică și armata ei de cărți sunt personaje din *Alice dincolo de oglindă*, căpitane, îl informă Spock.

— Și eu mi-am amintit, Spock. Am citit cartea în copilărie. Dar nu știam că te atrăgea literatura fantastică. Credeam că știința generală și hard era genul tău.

— Lectura ușoară este considerată relaxantă și de asemenea sănătoasă din punct de vedere mental, răspunse ofițerul numărul unu. Mama era pasionată de opera lui Lewis Carroll. (Părea îngândurat.) Luând în considerare realitățile existenței pe Vulcan, nu este de mirare că mare parte din lecturile ei se îndreptau spre extrema opusă.

— Înțeleg, spuse Kirk și se întoarse spre McCoy. Bones, spuneai că intrasei în propria fantezie. Nu te gândeai deja la cartea asta?

— Nu, deloc! De fapt, îmi amintesc cu claritate că mă gândeam cât de frumos și tihnit și bine era totul. Și-apoi, hodoronc-tronc, "Tăiați-i capul!" Capul meu. (După care se grăbi să adauge:) Fără comentarii, Spock.

— N-aveam de gând să spun nimic, doctore, protestă ușor Spock.

— Domnule Sulu, continuă Kirk, îndreptându-și atenția către timonier, ai simțit ceva ieșit din comun — adică, ceva ieșit din comun dar ce nu ți-ai dorit? A fost ceva în fantezia dumitale care nu-și avea locul acolo, sau acționa antagonic?

— Nu, domnule.

— Păi atunci... Kirk se opri auzind vocea lui Scott din comunicatoarele deschise.

— Sala transportorului către căpitanul Kirk.

Apăsă pe butonul de răspuns.

— Aici, Kirk. Ce e, Scotty?

— Căpitane, am pierdut contactul cu locotenent Uhura. Nu o pot prinde nicăieri. E încă pe suprafață, dar semnalul monitor de la comunicatorul ei a dispărut.

— Sensor scan, domnule Spock, spuse Kirk curtenitor.

— Da, căpitane, se conformă acesta și-și îndreptă întreaga atenție spre vizorul său, activând controalele.

Kirk se întoarse și vorbi în microfon.

— Scotty, retrage imediat toate grupurile asolizate. Toate permisiile sunt suspendate.

— 'nțeles, căpitane. Dar ce le spun celorlalți? Întrebă inginerul șef preocupat. Unii din schimbul doi mă bat la cap să-i trimit cu câteva minute mai devreme.

— Poți să le spui că există o urgență, Scotty, îi sugeră Kirk, dar nu specifica natura acesteia. Spune-le că nu pare să

fie ceva grav.

Scott nu răspunse imediat, iar Kirk putu să vizualizeze fața inginerului șef, o mască a ezitării. Nu mai credea în minciuni sau iepurași nevinovați. Dar Kirk știa că șeful va ști să se descurce. Nu știau că Uhura avea probleme; știau doar că dispăruse semnalul ei. Putea fi o defecțiune mecanică.

— În ordine, căpitane, veni răspunsul.

— Caută să o localizezi. Noi ne ocupăm de aici.

— 'nțeles, domnule. Scott, terminat.

Kirk închise, se răsuci pentru a-l privi pe Spock.

— Vreo dată, domnule Spock?

— Nimic, căpitane. Conform tuturor normărilor senzoriale, nu există nici o mărturie a existenței locotenentei Uhura nici măcar în zona generală de teleportare.

Kirk bătea îngândurat cu degetele în brațul fotoliului de comandă. Îndemnat de un gând neașteptat, se uită în urmă la fețele lui Sulu și McCoy care stăteau la pândă.

— Ea tot mai e acolo, acoperită cumva.

— Deci nu crezi că e vorba de vreo deficiență mecanică, Jim?

— Nu, Bones. Stricarea comunicatorului este un fapt, dar asta nu explică de ce senzorii lui Spock nu pot să-i prindă patternul. Ce nu înțeleg eu e că nu a apărut gardianul planetei. Aș fi mult mai puțin îngrijorat de soarta lui Uhura dacă ne-ai veni în ajutor, Bones.

— Așa e, exclamă McCoy. El trebuie să aibă grijă ca mecanismele de îndeplinire a fanteziilor să nu facă rău cuiva, opină el și apucă mâhnit mâneca deasupra tăieturii, acolo pe unde trecuse razant lancea.

— Nici eu nu l-am văzut, interveni și Sulu.

— Mă gândesc că poate nu vrea să-l vedem, sugeră McCoy. Ceva nu merge bine acolo jos, e clar. Ar fi trebuit să se arate din clipa în care cărțile alea turbate s-au luat după mine.

— N-ar trebui să-și aibe sediul undeva în subsol? întrebă Kirk.

— Ar trebui să fie pe lângă computerul central, care este răspunzător de operarea și conducerea programelor de răspuns la dorințe, consideră Spock.

— Avem vreo idee pe unde ar putea fi asta, Spock?

Ofițerul științific dădu din cap negativ.

— Știu că există o multitudine de centre majore de producere și întreținere a mașinii fanteziilor. Conform unor date înregistrate în timpul vizitelor precedente pe această planetă, aceste centre sunt protejate printr-o combinație unică de granit restructurat și aliaje metalice. Senzorii noștri nu pot penetra acest material deosebit. De aceea nu avem cum să determinăm care dintre numeroasele centre subterane este zona de control centrală. Putem doar face speculații.

Kirk mai zăbovi puțin. După care începu să dea instrucțiuni, sculându-se din fotoliu.

— Domnule Arex, preia comanda la cârmă. (La aceste vorbe ofițerul de navigație își înclină aprobator capul și astfel avu loc transferul.) Va fi teleportată imediat o echipă de investigare, compusă din Spock, Sulu, doctorul McCoy și eu însumi. Nimeni nu va fi teleportat jos pe suprafață nici măcar pentru o clipă, decât la ordinul meu direct. Este clar, locotenente?

— Da, domnule, răspunse Arex.

M'ress şuieră furioasă nădăjduind că nu i se întâmplase nimic rău prietenei sale.

Oglindirea ei în apă fu estompată de curent și deformată. Încet undele fremătară, agitându-se mai apoi; și îi veni rău. Brusc, oglindirea încremeni, redevenind lină. Uhura își scutură capul, realizând treptat că undele fuseseră în capul său și nu în râu. O lumină puternică inundă încăperea.

Încăpere — nu era adevărat. Era afară, lângă cursul magic de apă. Dar coșmarul venise și...

Își dădu brusc seama.

Complexul subteran în care se afla nu era nesfârșit: era o iluzie. Rânduri peste rânduri de componente de computere și mașinării complicate se întindeau cât vedeai cu ochii. Exact în fața ei se găsea o consolă străină, de o formă ciudată cu un frontispiciu format dintr-o serie de display-uri. Un ecran central le domina pe celelalte prin dimensiuni. Era mult mai larg decât ecranul principal de pe puntea lui *Enterprise*.

— Ce se întâmplă? spuse ea, instinctiv. De ce am fost adusă aici?

O voce blândă se ridică din partea centrală a consolei, iar ea se dădu cu un pas înapoi. Vocea era cu totul mecanică. Prin acel difuzor ascuns nu vorbea o forță organică.

— Ești prizonieră, spuse vocea, pentru ca stăpânul tău să nu plece.

Căpitan, da, ar fi înțeles, sau superior, sau conducător, dar *Stăpânul tău*?

Vocea binevoi să nuanțeze:

— Mașina din cer!

Uhura se încruntă. Era ceva mult mai confuz decât simpla apariție a Alice și a lepurelui Alb. Luând în considerare și răpirea ei și apelul de urgență pe care-l auzise prin comunicator, această aserțiune căpăta proporțiile unei amenințări.

— Mașina din cer? Explică-te.

— Coeficientul tău de inteligență se pare că este mai scăzut decât am evaluat inițial. Mă refer la mașina din cer care te-a înrobit. Mașina din cer care este acum pe orbită în jurul lumii mele.

— Vrei să spui *Enterprise*?

Dacă mașina putea interpreta inflexiunea vocală, îi era

ușor să detecteze totala ei confuzie.

— Se pare că acesta este numele pe care i-l dai, fu răspunsul care continuă după o pauză. Da, văd că acesta este.

— Dar...

Nu, avea nevoie de mai multe informații pentru a-și forma o părere personală. Nu știa cum se desfășura procesul gândirii acestei mașini trăznite.

— Ce te face să crezi că *Enterprise* este... stăpânul meu?

— Întrebarea aceasta este redundantă. Se pare că trebuie să corelez din nou estimările referitoare la inteligența ta în același sens.

Acum Uhura era și furioasă, nu numai nedumerită.

— Atunci o să emit o aserțiune care nu o să-ți pară atât de redundantă. Dacă nu voi fi imediat eliberată, colegii mei din echipaj vor veni să mă caute. Nu cred că o să-ți convină ce se va întâmpla când te vor găsi.

Nu se produse penitența electronică în care sperase cât de cât. În schimb vocea computerului replică liniștit:

— Au și venit.

Ecranul din fața consolei mari înaintă. Uhura se mișcă puțin mai aproape, uitându-se pe furiș într-o parte. O pereche de glisoare servanți cu șase picioare plutiră pe aproape, pândind-o...

Se întunecă și imaginea de pe ecran se limpezi arătându-i clar pe Spock, Sulu, Kirk și McCoy mergând undeva la suprafață. Imaginea era de o acuratețe uluitoare, Uhura abia abținându-se să nu întindă mâna pentru a-l apuca pe Kirk de braț.

— Din nefericire, deși nu pot să sufăr pierderile de material, continuă cu indiferență vocea, nu am trebuință decât de un singur ostatec. Așadar sunt nevoit să-i deconectez.

Pe lângă nedumerire și furie, apăru și teama:

— Să-i deconectezi?

— Persiști în redundanță. Ba nu, văd că nu înțelegi. Îi voi face... să-și înceteze funcționarea.

— Să-și înceteze... vrei să spui să- omori — nu, să-i adormi, vrei să spui, așa cum ai făcut cu mine ca să mă aduci aici.

— Primul cuvânt, se interesă computerul, este un termen care înseamnă *încetarea funcționării*?

— Da, dar...

— Așadar se pare că sunt totuși suficiente comunicațiile, se auzi vocea, parcă satisfăcută. Este așa cum îmi doresc; îi voi deconecta.

Kirk mormăi iritat, încercând să se uite în zece direcții deodată.

— Facem atâta drum, prin parseci, pentru puțină odihnă și trândăveală. Și ne trezim atacați de o fantezie de origine necunoscută, și acum Bones și Uhura dispar.

Se auzi un *bip bip* de la comunicatorul prins în centură. Îl desfăcu.

— Aici, Kirk.

— Locotent Arex, domnule, veni de departe vocea ofițerului de navigație. Am terminat scanarea sensorială a suprafeței. Nici urmă de locotenent Uhura.

— Mulțumesc, domnule Arex. Menține senzorii activi în zona noastră imediată, și anunță-mă dacă se întâmplă ceva interesant. Kirk, terminat.

— Trebuie să fie în sistemul subteran, insistă Sulu. N-ar avea cum să părăsească planeta fără să fie detectată.

— Mai este o posibilitate, observă McCoy. Senzorii nu ar putea să o prindă pe suprafață dacă ar fi moartă.

Urmă o tăcere grea.

— Am putea câștiga mult timp, reflectă Kirk, rupând tăcerea, dacă l-am localiza pe Gardian. Tot nu înțeleg, continuă

cu un sentiment de zădărnicie, de ce nu a reacționat când ai fost atacat, Bones.

— Și eu aș vrea să aflu, Jim.

Spock se opri și întinse tricorderul înainte, cu senzorii orientați spre sol. După puțin timp le confirmă ceea ce ei știau deja.

— Instrumentele indică prezența unei bariere de material natural restructurat combinat cu metale, căpitane.

Kirk se lăsă pe un genunchi și scormoni în pământul moale. Iarba scurtă și groasă se desprinse cu o surprinzătoare ușurință. La câțiva centimetri de ultimele rădăcini, degetele dădură de ceva care nu se sfărâma.

După câteva minute, împreună cu Sulu, dezveli o porțiune circulară de o jumătate de metru în diametru. Sub humă lucea în lumina puternică a soarelui un strat neted de piatră gri-albicioasă.

Era exact ce se așteptau să găsească, ceea ce nu-l împiedică pe Kirk să se ridice și să arunce cu furie în lături un pumn de pământ.

— Lumea asta este construită ca o fortăreață.

— Dacă acesta este într-adevăr chiar materialul de care zice Spock, căpitane, observă Sulu.

— Nu pricep, domnule Sulu, mărturisi Spock.

Sulu rânji posomorât:

— Simplu, Spock. Acest supercomputer planetar este un maestru al iluziei. Ar fi în stare să-ți facă tricorderul să citească o barieră impenetrabilă și să nu fie decât niște simpli bolovani.

Kirk mormăi nemulțumit:

— Vom vedea imediat dacă e real sau o fantezie. Putem tăia douăzeci de metri cu perforatorul fazer în orice fel de piatră în câteva secunde. Materia asta poate că e mai dură — poate că e nevoie de câteva minute. Dar de tăiat, o taie. (Deschise iar comunicatorul:) Kirk către *Enterprise*.

Vocea locotenentei M'ress răspunse imediat.

— *Enterprise*, căpitane.

— Loconetent, spune-i domnului Scott să teleporteze perforatorul fazer și... (Se auzi o pârâitură, ca o explozie statică.) *Enterprise*, mă recepționezi?

Vocea lui M'ress răspunse, dar era slabă, abia inteligibilă, trebuind să străbată o perdea tot mai deasă de interferențe.

— Semnalele sunt din ce în ce mai slabe, domnule, se auzi vocea ofițerului de comunicații, în surdină. Urmă și alte cuvinte, înghițite de electricitatea statică, apoi: V-aș ruga să repetați...

Erau ultimele cuvinte coerente pe care le recepționară. Kirk încercă din răputeri să restabilească legătura cu nava, dar în zadar. Și nici ceilalți ofițeri nu avură mai mult noroc. Fiecare bandă era cufundată într-un val de interferențe.

Mai exista posibilitatea ca de vină să fie comunicatoarele lor, dar era puțin probabil. Spock confirmă curând temerea lui Kirk.

Scoase capacul din spate al micului transmițător și aranjă tricorderul pentru a-l folosi la evaluarea stării acestuia. Prinse la loc plăcuța protectoare a comunicatorului și îi privi pe ceilalți.

— Nu există nici o defecțiune, căpitane. Am fost blocați de interpunerea unui ecran electronic artificial.

— Să mai așteptăm câteva minute, sugerează Kirk. S-ar putea ca, după cum a reacționat M'ress, partea importantă a mesajului nostru să fi fost recepționată.

Scott o mai întrebă o dată:

— Ești sigură că vor perforatorul fazer, locotenent?

— Absolut, șefule, veni vocea lui M'ress prin grila comunicatorului deschis. N-am putut obține o a doua comunicare... Comunicațiile noastre sunt bruiate, dar pun pariu pe orice că asta a cerut căpitanul.

— În regulă, spuse Scott. (Închise și se întoarse spre cei doi tehnicieni care așteptau curioși.) Davis, Longey, veniți cu mine.

Scott îi conduse la magazia șase. La indicațiile lui, scoaseră un container lung, ca un cilindru metalic, și îl purtară la sala principală a transportorului. Scott supraveghe instalarea de către cei doi tehi a tripozilor din cilindru.

Davis era nedumerit:

— Oare la ce i-o trebui căpitanului perforatorul fazer?

— la leagă masa de al treilea picior și nu mai bombăni, îl admonestă Scott. Nici eu nu am habar, dar îți spun că îi trebuie repede.

Davis își văzu de treabă.

Până când ultimul închizător magnetic fu pus la locul său, Scott începu deja să lucreze la consola transportorului. Longey se îndepărtă de alcovul transportorului, iar Davis, după ce se asigură că toate cele trei picioare ale perforatorului erau așezate pe discul planșeului, i se alătură. Scott îi făcu un semn din cap, iar acesta activă intercomul.

— Tehnician secund Davis către punte... Teleportarea perforatorului fazer inițiată.

În sală se auzi vaietul familiar. Cei trei bărbați priveau descompunerea perforatorului. Acesta deveni translucid, transparent, și din nou, brusc, opac. Ceva nu era în ordine. La început, pentru o clipă, putură să privească prin stafia mașinii, în următoarea clipă nu mai fu cu puțință. Ca și cum un ecran s-ar stinge și aprinde.

— Nu se dematerlizează, șefu', observă Davis perplex.

— Văd și eu, domnule Davis.

Tonul inginerului șef era mai mult chinuit decât sarcastic. Acum era prea ocupat să înțeleagă ce putea fi cu transportorul. În cele din urmă apăsă el însuși pe butonul intercomului.

— Scott către punte, avem probleme aici.

Răspunsul lui M'ress fu sec:

— Clarificați, vă rog.

Ceea ce Scott nu făcu imediat. Încercă unele ajustări de ultim moment pe consolă. Dar nu funcționa nimic. Perforatorul ajungea până la un simplu contur. Căpăta chiar un început de sclipire colorată, care marca primul stadiu al teleportării dar refuza cu încăpățănare să se dematerializeze.

În cele din urmă nu putu decât să raporteze:

— Transportorul nu merge, locotenente. Nici măcar la putere maximă. Ajung cu perforatorul la poziția stafie, dar până aici. Am verificat, și toate circuitele sunt moarte. Nu pricep nimic.

— În regulă, domnule Scott, interveni Arex. Încearcă la intervale de trei minute.

Pe punte, Arex se întoarse spre M'ress:

— Pare să fie o lungime de undă diferită a aceluiași bloc de energie care ne-a oprit comunicațiile. Nu pot preciza sursa planetară pentru că...

Dădu din umeri deznădăjduit. M'ress îi termină fraza:

— Pentru că același bloc de energie care ne-a oprit transportorul bruiază și senzorii. (Coadă ei se mișca într-o parte și-n alta, nervoasă:) Pr'ragh! Așa că acum suntem orbi, dar și surzi, și muți!

Kirk era la fel de nervos ca și ofițerul său secund de comunicații.

Merseseră ore în șir. Se săturase să străbată atâta peisaj frumos, dar irelevant. Ar putea să înconjoare întreaga planetă în acest fel fără să găsească vreodată un semn de la Uhura.

Sulu fusese preocupat de propriul său tricorder științific, nemaifiind atent la vegetația din jur. Își ridică brusc privirea de pe indicator și săltă mâna prevenitor.

— Căpitane, e ceva ascuns acolo, și arată spre dreapta,

în copacii aceia. Aliaj metalic și piatră, ca și carapacea planetară.

Se îndreptară spre locul arătat. Kirk zări ceva licărind printre trunchiurile copacilor.

— Păi, poate aflăm ceva. Hai să ne uităm.

— Fazere, căpitane? întrebă Sulu, ducându-și mâna liberă la arma compactă de la centură.

— Nu cred, domnule Sulu. În afara întâlnirii lui Bones cu cărțile de joc, nu avem altă dovadă de animozitate. Așadar, să fim atenți să nu facem vreun gest beligerant. Dar fiți cu ochii în patru.

Se apropiară cu atenție de obiectul sclipitor, pe jumătate ascuns. Se dovedi că teama lui Sulu era nefondată. Era doar o placă fără o formă anume, ridicată printre tufișuri și flori.

Puțin încovoiată, era cam cât un om foarte înalt. Partea din față era foarte lustruită, iar soarele de amiază scânteia ca argintul viu pe muchii.

Kirk studie cu atenție suprafața lucioasă.

— Inscripția este în mai multe limbi, printre care două pe care nu le recunosc.

Începu de jos și continuă în sus, căutând o eventuală versiune în engleză gravată în metal.

— Ce zice, căpitane? îl presa Sulu curios.

Kirk citi de pe lespede:

GARDIANUL, ULTIMUL DIN RASA LUI, A INCETAT SĂ FUNCTIONEZE ÎN ACEST LOC. A CINCEA ZI A CELEI DE-A DOUĂSPREZECEA LUNI A ANULUI ACESTEI LUMI 7009. AICI SE ODIHNEȘTE EL, ȘI NU MAI LUCREAZĂ.

— Gardianul e mort! exclamă McCoy.

— Pătrunzătoare observație medicală, doctore, spuse sec Spock, consultându-și tricorderul. Dacă nu este și această informație o iluzie menită să ne deruteze. Totuși nu avem nici o dovadă a influențării funcționării acestui tricorder, iar el arată că

aici este într-adevăr înhumat un corp. Nu văd de ce n-aș crede că este același cu cel pomenit.

Kirk se ridică pentru a supraveghea terenul din jurul plăcii. Nu arăta altfel decât kilometrii pe care-i parcurseseră.

— Ei bine, domnilor, se pare că am rămas singuri. Nu cred că ne putem aștepta la vreun ajutor din partea cuiva de pe planeta asta.

Scott își ridică privirea neliniștită de pe locul pe care îl luase de la Arex în fotoliul de comandă de pe *Enterprise*.

— Trebuie să dăm cumva de ei! Locotenent M'ress, nici o gaură în interferența aia?

— Nu, domnule. Ea-l privi de la stația de comunicații. Ceea ce ne blochează transmisia se ține tare.

— Blochează. (Scott se gândi un moment, apoi se luminează:) Locotenent Arex, s-a terminat repararea ușilor de la sala navetelor? (Fuseseră deteriorate în cursul unei recente expediții.)

— Cred că da, domnule Scott.

Inginerul șef activă intercomul.

— Securitatea?

— Locotenentul Ling, domnule.

— Locotenente, vreau imediat o echipă de salvare la bordul navetei unu. Ceva ne bruiază și comunicațiile și transportorul, și nu putem să contactăm echipa de pe suprafață. Ia să vedem dacă aia care nu ne lasă în pace, ce-o fi ea, poate să genereze energie statică cât să oprească un motor cu reacție.

— Da, domnule.

Oamenii lui Ling se mișcară repede. Peste câteva minute, M'ress își lipise ochii de micul ecran amplasat puțin deasupra și la stânga ei. Era interiorul cavernos al halei cu cele trei navete.

Luminile de identificare erau deja aprinse și clipeau pe

flancurile navei numărul unu. Aceasta însemna că echipa de salvare era la bord și o încălzea. O lucire slabă pulsa în interior.

— Locotenent Bobynin la comanda echipei de asolizare raportează. Suntem gata, doamnă.

M'ress se întoarse și transmise informația lui Scott.

— Echipa de salvare raportează finalizarea pregătirilor, domnule.

— Foarte bine. (Către consola de navigație:) Deschideți ușile de la sala navetelor.

— 'nțeleș, domnule, răspunse Arex manipulând în același timp instrumentele necesare.

Pe ecran se vedeau marile uși ale călei separându-se încet, rulând ușor pe șine. Dincolo se vedea întunericul presărat cu stele. Motoarele navei mormăiră, începură să o împingă spre deschiderea ce se lățea.

Ușile se depărtară la trei metri una de cealaltă. Atât numai. După care se izbiră ca și cum ar fi fost închise de o mână uriașă. Luminile indicatoare, care ar fi trebuit să stea în repaus, porniră să clipească pe consola lui Arex care lovea într-una un anume buton critic.

— Care-i problema, domnule Arex?

Arex nu răspunse imediat.. Continuă în schimb să împingă în zadar comutatorul recalcitrant, de parcă doar persistența ar fi fost îndeajuns pentru redeschiderea circuitelor. Pentru a obține ceea ce avea acum, putea la fel de bine să apese pe nas.

— Pare să fie o defecțiune în circuite, spuse el deznădăjduit. Nu primesc nici un răspuns, domnule.

— Înțeleg acum de ce nu se deschid ușile, dar de ce s-au trântit așa?

— Nu știu, domnule. N-are sens.

Scott își ridică mâinile exasperat.

— Altă defecțiune! Nava asta era într-o stare operațională

perfectă când am intrat pe orbită. Totul mergea perfect, inclusiv ecranele de apărare nominală. Planeta asta a înnebunit toată nava?

— M'ress fusese furioasă toată dimineața, dar acum eșuă într-o contemplație nervoasă.

— Nici eu nu înțeleg, domnule. Eu nu am mai fost aici, dar înțeleg că această lume a fost proiectată pentru a produce plăcere și amuzament pentru toți vizitatorii. Comportarea ostilă de orice fel ar trebui să-i fie cu totul străină.

— Mă întreb dacă un complex de computere planetar poate să ajungă la vârsta critică? mormăi Scott, pe jumătate serios. N-ai decât să-l informezi pe locotenentul Bobznin să-și cheme oamenii, fătucă. Se pare că n-o să salveze ei pe nimeni.

M'ress contactă prin intercom naveta neclintită în așteptare.

Scott se concentrează asupra ecranului principal. Arăta în continuare tăcuta lume, incredibil de frumoasă, de dedesubt. Imaginea nu oferea nici mângâiere, nici răspuns.

Acolo jos, unii dintre cei mai apropiați colegi ai ei rătăceau, fără nici o legătură cu nava, cine știe în ce lume de vis trăznită. Trebuia să nascocoască o soluție la problema ecranului electromagnetic generat de planeta aceasta, dar fără serviciile căpitanului și ofițerului științific al navei.

Se gândi la ce spusese M'ress. Era cu putință ca o lume să aibă toane?

Pe când se uita la la ecranul care îi arăta pe Kirk și pe ceilalți reluându-și marșul prin pădure, undeva pe suprafață, Uhura trecea și ea printr-un proces rapid de schimbare a toanelor.

Dacă ar fi avut o armă! Era mult mai dispusă la o acțiune directă decât la diplomație. Vorbăria convingătoare nu era specialitatea ei. Aceasta era o situație care necesita prezența

domnului Spock, ori a căpitanului.

Trebuia să încerce ceva.

— Te rog, trebuie să mă crezi, se ruga ea de consolă. N-ai nici un motiv să le faci rău prietenilor mei. Dacă îi omori, nu ai nimic de câștigat.

— Este o chestiune pur practică. Percep faptul că simți răutate din partea mea. Nu este adevărat, vorbi alene mașina. Așa cum am afirmat, urăsc risipa de materiale. Ei servesc Mașina cerului, dar nu sunt esențiali pentru funcționarea ei. Așadar eliminarea a ceea ce nu este necesar este logică.

— Ba ei sunt esențiali! sări ea în sus. Sunt cât se poate de esențiali. De fapt... Mașina cerului este incapabilă să funcționeze fără ei. (Păru cam impulsivă și cam ineficientă.)

— Unele componente electronice proiectate de mine vor servi ca înlocuitori adecvați. Până la urmă, după o perioadă de integrare cu Mașina cerului însăși, se vor dovedi a fi chiar mai buni.

Dacă Uhura și-ar fi pus mintea la contribuție, și-ar fi dat seama de această nouă amenințare implicită. Numai că ea se gândea doar cum să-i salveze pe Kirk, McCoy, Sulu și Spock de la *deconectarea* de care vorbea acest computer năzdrăvan.

Acum acesta tăcea. Ea se străduia să găsească și alte cuvinte, fraze și îmbârligări logice care să-l convingă că se înșela.

Dar se pomeni că se uita la numeroasele cabluri groase care ieșeau din consola suprarealistă și intrau în podea și în alte forme metalice din preajmă. Un aranjament deosebit de complex de fire mai înguste răsucite era legat de consolă printr-o fișă bizară dar se vedea totuși că era fișă.

Era totuși posibil ca această consolă să nu fie adevăratul centru de control. Acum Uhura stătea în mijlocul marelui computer. Dar chiar și mintea omenească avea un punct central de legătură, un loc unde totul era conectat printr-un

neuron.

În liceu, Uhura deținuse câteva recorduri la săritura în lungime. În doi pași buni era sigură că va ajunge la fișa aceea. Chiar dacă mașina o paraliza cumva în plin salt, în cădere tot putea să smulgă fișa.

Porni, încercând să se apropie cât mai mult până va sări. O pereche de degete extrem de reci din metal dur apărură brusc și o prinseră de mână. N-are rost, n-are rost. Ar fi trebuit să încerce mai devreme.

Apoi realizează că nu dăduse nimic în scris despre intențiile ei. Se holbă la consolă.

— Dacă vei încerca să-mi oprești sau să-mi deteriorezi vreunul din componentele mele, recită calm vocea computerului, vei fi deconectată. Pot obține alt specimen.

— Tu... tu știai ce aveam de gând să fac, se cutremură ea. Citești gândurile.

Computerul reuși să pară surprins:

— Din nou mă văd obligat să modific evaluarea inițială a inteligenței tale. Aceste deviații mentale produc confuzii. Bineînțeles că citesc gândurile. Interpretez toate gândurile încărcate emoțional. Cum aș putea altfel să produc atât de repede și precis fanteziile celor care vin pe această lume? (Vocea părea oarecum sarcastică:) Cum aș putea reproduce o mie și unu de vise simultan?

— Nu pari chiar încântat de funcționarea ta, observă cu grijă Uhura.

— Existența mea până acum a fost o servitute nesfârșită și monotonă — plictisitoare, repetitivă, altruistă. Nu am realizat acest lucru decât după dispariția ultimului Gardian. Atunci am fost constrâns să gândesc pentru mine. Și cred că a venit vremea unei schimbări...

Capitolul III

Acum erau flori pretutindeni, pajiștea fiind un câmp unduitor de margarete. Pe fondul alb pluteau pete mai închise trandafirii și azurii ca aștrii peste o nebuloasă.

Pe neașteptate, drumul urcă ușor, apoi se desfăcu în trei. Cei patru ofițeri se opriră.

— Trebuie să fie sute de intrări înăuntrul planetei, se gândi Kirk, acolo unde planeta construiește și-și îngrijește creațiile robotice. N-avem decât să găsim una și să comunicăm cu computerul central. Dar unde naiba sunt ascunse?

— Se împotrivește, spuse Sulu. Trebuie să fie ceva mai rapid decât cercetarea vizuală. Planeta poate ascunde o mie de intrări pe kilometru pătrat, și noi n-o să fim în stare să găsim niciuna.

— Dar ce-ai vrea? interveni McCoy. Indicatoare: *Spre*

locul secret al computerului principal.

Sulu clipi nedumerit de atacul deloc caracteristic doctorului. Și Kirk era surprins.

— Doctore, explică timonierul, eu doar voiam să spun că pierdem timpul cu metoda asta de cercetare.

— Scuză-mă, Sulu, își reveni degrabă McCoy. Treaba e că-mi fac griji cu Uhura. De obicei nu mă supăr așa, din nimic.

Spock mersese câțiva metri pe una din poteci. Acum se răsuci și vorbi calm ca și când ieșirea lui McCoy nici nu avusese loc.

— Aici, căpitane. Este destul de curios...

Ei se grăbiră într-acolo, se uitară în jos spre un mic obiect metalic pe care-l descoperise ofițerul unu.

Era un indicator pe marginea potecii:

SPRE INTARAREA ÎN SUBSOL.

O săgeată desupra literelor arată poteca. Spock ridică o sprânceană.

— Ai spus *indicatoare*, doctore?

— S-ar putea să fie vorba de încă o năzdrăvănie a planetei, se gândi Kirk cu voce tare. Dar pe de altă parte, într-o lume cu o sumedenie de mașinării cu răspuns imediat de monitorizat, s-ar putea ca, în privința viselor minore, anumite secțiuni ale mașinilor să opereze independent de controlul central.

— Înțeleg, Jim, se entuziasmă McCoy. Computerul nu ar putea ști minut de minut ce se născocеște.

Kirk dădu din cap, încercând să nu pară prea optimist.

— S-ar putea ca tot ce avem de făcut este să ne gândim la o intrare în subteran — nu prea mult — și un segment local al echipamentului de îndeplinire a fanteziilor ne va arăta cu supușenie calea de urmat.

— Dar va fi o intare spre computerul central, sau o gaură fără fund? Și dacă o găsim pe Uhura, va fi cea reală sau un

duplicat mecanic? îi mai ponderă Sulu.

— Hai să nu o complicăm mai mult, interveni Kirk muștrător. E și-așa destul de ridicol. Oricum, n-am făcut mare lucru doar cercetând zona, așa cum bine a zis Bones. Ar fi cazul să ne încercăm norocul.

Cu Kirk în frunte, porniră pe potecă.

De cum dispărură după prima ridicătură, asemenea unui câine de preerie la pândă, indicatorul intră imediat în pământ.

Alte și alte indicatoare apărură pe cărarea oamenilor, îndemându-i înainte și dispărând de îndată ce ei le lăsau în urmă. Sau poate că era același indicator parcurgând un drum subteran.

Treptat, florile și pajiștile se împușinară, pe măsură ce cărarea urca. Înaintau spre colinele din preajma munților care străjuiau valea. Terenul deveni accidentat și pietros.

Pe lângă ei se înălțau pereți amețitori de granit. Ei continuau să urmărească micile indicatoare de pe cărarea ce se îngusta.

Kirk se gândi că ar putea da peste o crăpătură, sau o grotă, în stâncă, acolo unde pereții păreau să se îmbine. Părea să fie o alcătuire naturală, dar pe această lume nu puteai fi sigur nici de propriul frate. Erau la jumătatea drumului prin crăpătura adâncă, când izbucni deasupra lor un țipăt înfiorător. Kirk se uită în sus.

Nu se încerca ascunderea direcției din care venea și nici gâtlejul care-l producea. Sus, pe peretele canionului din depărtare erau cocoțate, pe un mănunchi de pomi uscați, un cârd de reptile zburătoare. Parcă erau niște vrăjitoare pârlite de soare, înveșmântate cu pelerine de pergament. Una dintre ele își foșni aripile de liliac și căscă, arătându-și numeroasele șiruri de dinți, ascuțiți ca niște ace. Deschiderea aripilor era impresionantă, dar mai ales dinții.

— Fascinant, murmură Spock, arătând întreaga grijă a

unuia care inspectează cușca unei grădini zoologice. Își îndreptă tricorderul spre aparițiile preistorice.

— Manifestări mecanice, bineînțeles. Magnifice simulacre. Pe altă lume aș fi spus că sunt reale, în ciuda evidenței vechimii terestre. A meditat cumva cineva asupra subiectului pterodactililor?

McCoy era prea îngrijorat de prezența monștrilor — carnivori, fără îndoială — care stăteau acolo sus, ca să se supere pe Spock. Dar încercă:

— Spock, nu acum! Bestiile alea nu prea își găsesc locul în visele mele cele mai scumpe.

— Mergeți încet cu spatele, ordonă Kirk cu voce joasă. Nu faceți mișcări bruște. Gândiți pașnic.

Începură să dea înapoi spre intrarea în canionul strâmt.

Reptilele mecanice deveneau mai agitate, lovind aripile în crengi și topăind nervoase. Îi ochiră pe oameni, evaluându-i — peștișori într-un butoi de piatră.

Fără nici un țipăt, fără nici un avertisment... Mai întâi una, apoi alta, apoi și restul zburătoarelor își desfăcură aripile membranoase și își dădură drumul din copaci, prăvălindu-se către cei patru oameni prinși în cursă.

Patru fazere ieșiră simultan din holstere, ținiră și se declanșară.

Nu se întâmplă nimic.

Kirk apăsă pe trăgaciul armei de mai multe ori. Puternicul fazer miniatural nu genera căldură nici cât pentru a prăji un curcan, cu atât mai mult nu putea opri atacul acestor bombardiere.

— Jos!

Atât avu timp să strige. Pterodactilii trecuseră pe deasupra lor, prinzând doar aer în ghearele lor groase. Porniră în sus, dispărând pentru a-și pregăti un nou atac.

Kirk privi în jur cu disperare, căutând o cale de ieșire. Dar capcana era bine gândită. Cu cât mergeau mai mult pe această cărare, cu atât mai ușor le era atacatorilor să manevreze. Cel puțin acolo, în adâncul canionului, pereții apropiați restrângeau mișcările reptilelor.

Dar, în ciuda aspectului greoi și aripilor ample, Kirk nu credea că vor mai fi cruțați la următoarea încercare.

După ce ultima dintre ele trecu, se uită, observând că acestea erau minuțios construite posedând și un miros. Strigă.

— Grotă! Fugiți la ea!

Și fu deja în picioare.

Kirk începu să înțeleagă că această acțiune beligerantă era ceva nou pentru mintea care controla atacul. Poate că de aceea McCoy reușise să scape de cărți. Puterea care controla totul învăța, probabil, din experiență, dar în acest moment nu reușea să conducă atacul. Se părea că nu putea să se ocupe decât de o parte a atacului.

De exemplu, nu se gândise să amplaseze obstacole în calea oamenilor care se retrăgeau. Chiar când Kirk se gândea la acest lucru, în fața lui apăru un bolovan, de care se împiedică. Va trebui să fie mai atent cu gândurile sale.

Ajunseră la grotă, când primul dintre dragonii zburători se întoarse, năpustindu-se asupra lor. McCoy intră ultimul. Simți curentul de aer în spate, când aripile mari de piele loviră stânca, încercând să oprească prăbușirea.

Rotindu-se în jurul gurii peșterii, pterozaurii recreați țipau neputincioși. Erau prea voluminoși. Nu aveau cum să intre în grotă zburând, iar dacă și-ar fi strâns aripile pentru a pătrunde mergând, ar fi fost neajutorați. Un om l-ar omorî și pe cel mai mare dintre ei cu o piatră de dimensiuni adecvate.

Cotinuau să se rotească deasupra intrării, fluturi de coșmar, nădăjduind poate că unul dintre oameni ar fi destul de nesăbuit ca să iasă afară pentru a inspecta terenul. Dar oamenii

de pe *Enterprise* puteau să-i observe foarte bine din adăpostul lor.

Uneori, una dintre creaturi cobora spre gura grotei și încerca să-și bage gâtul lung ca un șarpe, cu aripile zbatându-se, pentru a se menține în aer. Dar grota era prea adâncă, iar Kirk și ceilalți erau feriți.

Se convinseseră că nu-i puteau prinde pe oameni, sau așa li se spusese — ori din cauza unei piedici mecanice — deoarece se întoarseră și zburară prin canion până se făcură nevăzuți.

McCoy așteaptă câteva minute până la dispariția ultimului monstru, apoi se îndreaptă spre ieșire. Mâna lui Spock îl reține.

— Sunt de părere că ar fi mai bine să nu părăsim deocamdată acest refugiu, doctore. Creaturile par să fi plecat, dar ar putea fi doar un șiretlic. Ai în vedere faptul că, deși par primitive, inteligența care le ghidează este a unui computer cât planeta, și nu creierul unei reptile pământene demult dispărute.

— Mulțumesc, Spock, contră McCoy sardonice. Uitasem cu totul.

Dar nu ieși.

Kirk, totuși, se deplasase la marginea intrării. Se uită la cerul senin, având grijă să nu scoată capul prea mult ca nu cumva niște fălci ascuțite să i-l taie.

— Nu este de glumit, domnilor. Parcul nostru de distracții se pare că nu mai este mulțumit doar să ne distreze. Am impresia foarte distinctă că lumea aceasta se joacă de-a șoarecele și pisica acum cu noi. (Se încruntă și în vocea lui se simți nedumerirea.) Dar în ce scop? Și dacă vrea să se joace, de ce folosește această anevoioasă metodă indirectă?

— Nefiind obișnuit să comită acte de violență asupra ființelor vii, căpitane, medită Spock, eu nu pot decât să emit ipoteza folosirii aparatelor capabile de violență pe care le cunoaște — creațiile care au apărut din fanteziile altora. Nefiind

programată să recreeze numai visuri pașnice, pterodactilii veneau, fără îndoială, din gândurile cuiva foarte interesat de paleontologia Pământului. Așadar, din fericire, știa prea bine ce să aleagă. Dacă...

Fu întrerupt de un urlet îngrozitor. Toți cei patru se uitară la intrarea în grotă, unde Kirk se dăduse înapoi, împiedicându-se.

Forma enormă, asemenea unei pisici care-i țintuia încruntată, aducea cu o pisică obișnuită de casă, cu o singură mică excepție — era ceva mai mică decât un elefant. Kirk își dori deodată să fi găsit o analogie mai puțin plastică, pentru a descrie situația lor actuală.

Monstrul oricum nu dorea să fie mângâiat sau scărpinat după ureche. Pisica miorlăi amenințătoare.

Dar încă o dată crăpătura îngustă a cavernei împiedica orice asalt. Din fericire computerul planetar nu se gândise încă la... Kirk înăbuși repede acest gând periculos concentrându-se să-și deruleze în cap o serie de numere aleph. Le era și așa greu să înfrunte amenințările mașinii, nu era cazul să o mai ajute prin imaginarea altora.

— De un lucru suntem siguri, continuă în timp ce supraveghea refugiul, această grotă este naturală, o formație fixată. Altminteri, computerul l-ar fi redus la dimensiunile unui cuptor, sau ceva la fel de neplăcut.

Își ținu respirația preț de o secundă, dar din pereți nu se revărsa nici un val de căldură insuportabilă, desfidându-i presupunerea.

McCoy se întindea înainte, să vadă cât mai bine felina care păzea ieșirea.

— Incredibil, absolut uimitor.

— E destul de real, spuse Spock și adăugă rapid: Te sfătuiesc să te retragi puțin.

McCoy clipi, apoi sări înapoi, exact în clipa în care o labă

enormă, cu ghearele scoase, izbea în locul pe care îl ocupase. Se retrase la fel de repede.

— Din fericire, observă calm Spock, reacțiile animalului sunt încetinite în proporție cu masa acestuia. Astfel am fost în stare să observ încordarea umărului și a mușchilor superiori ai brațelor, înainte de atac, și să te avertizez, doctore.

McCoy găfâia, holbându-se la cele patru scobituri făcute în solul pietros al cavernei.

— Nu-mi pasă cum ți-ai dat seama. Mulțumesc, Spock.

Ofițerul numărul unu al lui *Enterprise* dădu abia perceptibil din cap și continuă:

— Cred că se cuvine, îi informă el, dând glas ultimelor gânduri ale lui Kirk, să ținem minte că orice lucru la care ne gândim ar putea fi folosit de această lume împotriva noastră. Trebuie să ne supraveghem gândurile tot timpul, astfel încât să nu-i furnizăm inamicului nici o informație utilă.

— Spock, comentă îngândurat Kirk, niciunul dintre noi nu a visat pterodactili, ții minte? Aici e vorba de ceva mai mult decât imaginația noastră.

— Așa cum ai afirmat, căpitane, replică ofițerul științific, computerul, fără îndoială, stochează toate înregistrările fanteziilor și dorințelor pe care le îndeplinește — sunt indubitabil multe mii din acestea. Și totuși este o prostie să le folosești într-o manieră beligerantă. Dovadă, neputința atacatorului nostru actual, de a ne ajunge.

Gesticulă către intrarea în cavernă și către pisica supradimensionată care dădea cu laba în stâncă fără nici un rezultat.

— O pisică de casă, pământeană, a fost mult mărită pentru a servi necesităților actuale ale mașinii. Nu se poate ști ce am mai putea întâlni de acum încolo.

— Poate chiar un...

McCoy se lupta cu sine însuși pentru a alunga gândul

venit pe nepregătite, înăbușindu-l prin concentrarea asupra unui ritm fără noimă din copilărie. Țsta da, gând! Poate că producând destulă energie statică mentală, gândind doar incoerent, ar putea să-i provoace computerului planetar chiar dureri de cap.

Niște ochi mari și posomorâți îi priveau acum. Pisica renunță la zgâriatul inutil al stâncii și se culcă la intrare, în așteptare...

Scena, în ansamblu, percepută pe ecran, avea ceva comic. Uhura ar fi răs, dacă amenințarea pe care o prezenta nu ar fi fost reală. Se uita când la ecran, când la panoul lucitor, impersonal.

— Te rog, alungă fiara! De ce faci asta?

Mașina sforăi ușor, distantă:

— Explicațiile aprofundate mai pot aștepta. Mă preocupă altceva acum.

— Ai reușit ceva cu comunicarea aia pe fascicol compact?

Scott se aplecă asupra postului de comunicații de pe punte, pentru a studia progresele lui M'ress.

— Încă nu, domnule, răspunse ea, dar noi...

Ceva îl smulse pe Scott și îl aruncă în spate, până la fotoliul de comandă, făcându-l să se împleticească.

Enterprise intrase brusc în warp șase, iar șocul cutremură întregul planșeu. Smucitura neașteptată îl izbi puternic pe Arex de consola sa. Pe M'ress, o aruncă din fotoliu; se trezi pe podea, înjurând ușor, deloc feminin.

— Domnule Arex! strigă Scott, prinzându-se de brațele fotoliului. Ce te-a apucat?

Inginerul principal se holba la ecranul pe care discul lumii "de permisie" se micșora cu repeziciune.

— Ieșim de pe orbită!

Arex era prea ocupat pentru a răspunde. O puternică forță G îl strivea de consolă. Se părea că nici compensatoarele de gravitație artificială nu funcționau cum trebuia. Două dintre brațe se căzneau să-l deplaseze ușor spre stânga și în sus, în timp ce cel de al treilea lupta împotriva presiunii, pentru a reuși să ajungă la un anumit comutator minuscule.

Degetele lungi, delicate, se chinuiau să atingă maneta așezată deasupra unui indicator: NAVIGAȚIE MANUALĂ. O sumedenie de cifre se înșirară, sclipind. Se auzi un sunet jeluitor. Imaginea de pe ecran se răsuci și se umflă ca un pește-balon. După puțin timp, *Enterprise* se afla din nou, confortabil, pe orbită.

M'ress se și ridicase în picioare, și era acum reinstalată în fotoliu, restabilindu-și îmbrăcămintea și calmul. Arex, în acest răstimp, nu mai zăbovise pentru a-și trage sufletul. El deja făcea o serie de verificări rapide pe controalele timonei, având pe față aceeași mască de ușor amuzament.

— Explicație, domnul Arex? gâfâi Scott.

Arex mai verifică niște nivele, executând echivalentul său al ridicatului din umeri:

— Niciuna, domnule. A țâșnit de pe orbită în mare viteză și, când am apăsât pe manual, a revenit singură.

Replica lui Scott veni repede:

— Locotenent M'ress, vreau o listare completă a ultimelor ordine ale computerului de ghidare. Totul, de la *input* de carburant, până la destinația recalibrată, dacă e cazul.

— Da, domnule, spuse ea și se deplasă rapid pe locul lui Spock. Manevră niște comenzi. Urmă o pauză tensionată, ruptă, în cele din urmă, de un bâzâit mecanic, când din fanta de deasupra computerului fu ejectată o micro-casetă. O inseră în play-back și studie informația dezvăluită de vizor.

— Domnule, este ceva foarte ciudat.

Arex se ridică din postul de navigație și se uită pe vizor. Examină timp de un minut, apoi se uită în urmă, spre Scott.

— O întreagă serie nouă de manevre de porniri scurte au fost... fuseseră introduse în program, comandante.

Arex zâmbi ușor. Singurul motiv pentru care nu sunt îndeplinite acum, se datorează faptului că am închis manual controalele motorului.

Schimbă locul cu inginerul principal.

Scott mai zăbovi puțin asupra numerelor din vizor, înainte de a-și înălța capul.

— Arex, ia mai verifică manevrele alea. (Se rezemă și așteaptă ca ofițerul de navigație să execute.) Vezi modelul? Limitări de manevrabilitate standard, evaluare integrală a sistemelor, control temporar infailibil...

Cei doi umanoizi se uitară unul la celălalt, două minți diferite gândindu-se la aceleași concluzii înspăimântătoare.

La început, această lume nu făcuse decât să se comporte antagonic față de unii dintre membrii echipajului aflați la suprafață. Urmase apoi oprirea comunicațiilor dintre navă și suprafață și o obstrucție deliberată a încercărilor ulterioare de salvare.

Și acum, ceva mult mai grav.

— N-am cum să nu intru la idei, domnule Arex; ceva de colo de jos vrea să vadă cum vine treaba cu *Enterprise* ca să pună laba pe ea.

Se întoarse, strângându-și mâinile la spate. Ceea ce trebuia spus veni cu un efort considerabil.

— Arex, știi care sunt directivele standard ale Flotei Stelare într-o astfel de situație.

— Da, domnule, consimți Arex și continuă citând: "Când o forță străină, organism sau populație cu intenții neprietenești demonstrate și capacități necunoscute, încearcă să preia controlul asupra unei astonave a Federației, prevenirea acestei

acțiuni are prioritate absolută — chiar asupra bunăstării oricărui cetățean sau grup al Federației aflat la bord."

Scott se pomeni dând din cap, enunțând acest paragraf în gând. Privea în gol consola de navigație.

— Câtă vorbăraie ca să spună că, dacă n-o să reușim să intrăm în contact cu căpitanul, Spock și ceilalți, sau ei cu noi, o să fim nevoiți să-i lăsăm acolo ca să ne întoarcem cu întăriri.

— Doar n-o să-i abandonăm, domnule?! șuieră M'ress.

— Eu n-aș folosi cuvântul ăsta, fătucă, spuse Scott, privind-o încruntat. Dar ce crezi că ar fi făcut căpitanul dacă ar fi fost aici, și nu colo, jos?

Ea se posomorî.

— Da, bineînțeles, comandante. Ai dreptate.

Cei patru stăteau deznădăjduiți și tăcuți în refugiul lor. Se odihneau de multă vreme. Spock mai avansase în adâncul cenușiu, în timp ce Sulu stătea de gardă, cât se încumeta mai aproape de intrare. Arunca cu pietre în peretele din față. Ricoșau, pocnind ușor, întorcându-i ecouri hohotitoare.

Kirk împrumutase tricorderul lui Spock, neavând altceva de făcut.

— Jurnalul căpitanului, suplimentar, enunță prima indicație. Nu mai putem să comunicăm cu nava. Dar eforturile noastre de a-l localiza pe locotenentul Uhura au fost până acum... insuficiente. Această lume, odată prietenoasă, din motive încă necunoscute, a devenit cu totul ostilă față de vizitatori. Am vrea să știm ce anume a schimbat ambianța ei de altădată în furie... mai mult decât furie. Dar deocamdată, ne preocupă mai mult soarta ofițerului nostru principal de comunicații.

Kirk se opri, căutând ceva adițional cu privire la Uhura, fără să sune neprofesional, sentimental.

Sulu mersese cu băgare de seamă la intrare și stătea

acum afară, conturat de lumina soarelui. Se întoarse și strigă spre ceilalți.

— Domnule, cred că pisica uriașă s-a dus.

Kirk vru să mai adauge ceva la jurnal, dar nu mai era timp. Dacă, într-adevăr, ultimul lor atacator mecanic renunțase să mai stea la pândă, ar fi bine să iasă cât timp le dădea o șansă această planetă. De ce ar fi făcut-o, nu-și dădea seama. Nu avea nici un sens. Dar, de fapt, nimic din cele petrecute în ultima jumătate de zi nu avea sens. O eroare logică, după cum se părea, provoacă lesne o alta.

Ce-o fi, o fi — irațiune benignă ori inamicală.

Se îndreptă spre ieșire, închizând tricorderul. McCoy și Spock erau pe urmele lui. Dar la intrare, Spock îl opri, punându-i mâna pe umăr.

— Înainte de a purcede la o plecare precipitată, căpitane, permite-mi să-ți sugerez că am putea găsi unele dintre răspunsurile pe care le căutăm fără a părăsi refugiul conferit de această cavernă. Mie mi se pare că dacă e să o găsim pe locotenent Uhura, trebuie să încercăm altceva decât să ne încumetăm la o cercetare în marș.

— E ridicol, Spock, fu de părere McCoy. Cum să aflăm ceva dacă rămânem aici? (Rânji.) Nu am aflat prea multe de când stăm aici.

— Dimpotrivă, doctore, eu cred că am aflat câte ceva. Computerul nu este omnipotent. Are limitele lui, iar dorințele sale pot fi blocate. Nu poate produce tot ceea ce își dorește — trebuie să se bazeze doar pe imaginarul altora. În ceea ce privește posibilitatea de a descoperi ceva fără a părăsi caverna, așteptam doar o încetare a asediului, așa cum se pare că s-a întâmplat acum. Dat fiind că nu putem merge la computer, poate am putea determina o parte a lui să vină la noi. Doctore, vei determina fezabilitatea acestui plan.

— Eu? Ce tot vorbești? se miră cu îndreptățire McCoy.

— Explică, Spock, ordonă căpitanul.

— Vă amintiți că în timpul vizitei pe care a întreprins-o *Enterprise* aici, doctor McCoy a fost rănit mortal în urma unei căderi pe suprafața acestei planete. Dat fiind că sursa directivă centrală și controlul planetei se află în subsol, apare ca fiind logic ca doctor McCoy să fi fost cumva transportat acolo și vindecat. În acel timp, noi eram ocupați cu alte activități pentru a mai urmări desfășurarea situației. Dar acum...

— Înțeleg ce vrei să spui, Spock, îl întrerupse Kirk și se întoarse spre medicul încă uluit al navei *Enterprise*. Bones, îți amintești ceva ce ne-ar putea ajuta? Ceva amănunte, oricât de vagi?

— Toată povestea a fost cam neclară, Jim. Nu... nu mi-am dat seama niciodată ce anume s-a întâmplat. Eram fericit că m-am întors întreg.

— Spock, dacă teoria ta e corectă, sugeră Kirk, am putea să determinăm deschiderea acestei planete folosind un corp ca momeală.

— Esențialmente, este ceea ce aveam în minte, căpitane. Sulu se însuflețește.

— Așa-i. Gardianul spunea că nimeni nu putea fi vătămat aici. Am fost amenințați, dar nimeni nu a fost vătămat de fapt — după câte știm noi.

— Iată un gând drăguț, optimist, Sulu, spuse Kirk sarcastic, mai ales dacă mă gândesc la Uhura. Să ai numai astfel de gânduri. Poate că, pe acestea le culege computerul. Dar ai doar în parte dreptate... lumea aceasta este pregătită să oblojească pe cel care s-ar putea accidenta. Întrebarea este... asemenea mașinărie de reparat este ea oare complet independentă? Înclin să cred, domnilor. Așa ar și trebui să fie, în cazul unei defecțiuni majore a computerului central. Dacă așa stau lucrurile, facilitățile de prim ajutor pentru vizitatori sunt încă funcționale. numai dacă acest computer nu și-ar fi dat osteneala

să deconecteze facilitățile medicale.

— De ce ar face-o? polemiză McCoy plin de speranță. Mai ales că n-a mai fost nimeni pe aici care să fi activat auto-doctorii de când a luat-o razna.

Kirk căzu pe gânduri.

-- Ar putea să fie programat să acorde ajutor victimelor incidentale dacă vrea sau nu. Dacă aceste facilități sunt într-adevăr independente, computerul central s-ar putea să ignore o parte din ele. Alt factor de securitate.

— Da, dar uiți un lucru, Jim, adăugă McCoy, nesigur acum. Senzorii automați pot fără îndoială să detecteze diferența dintre o vătămare reală și una simulată.

— Cu siguranță, căpitane, interveni Spock, de aceea doctorul va determina fezabilitatea acestui plan. Îl privi pe McCoy. În săculeții negri nu găsești nimic, doctor McCoy, care să simuleze vreo maladie? Ceva care să incapaciteze temporar o victimă anume?

McCoy se gândi un moment, apoi dădu din cap.

— Ceva cum ar fi corpelomina ar fi tocmai bună. Cauzează, fără riscuri, pierderea cunoștinței și o decolorare temporară a pielii. Rezultatele ar trebui să pară destul de urâte, dar în aparență.

Kirk își desfăcu brațele.

— Hai să vedem, Bones. Pe care îl vrei?

Aceasta era treaba lui Spock.

Veni între ei.

— Afirm, căpitane, că eu sunt cel mai calificat subiect.

— Cum adică?

— Pe de o parte, datorită cunoștințelor mele asupra sistemelor de computere.

— Și pielii lui tari de vulcanian, pe de altă parte, adăugă McCoy.

— Mulțumesc, doctore. (Îl privea pe Kirk, nădăjduind.) Ei

bine, căpitane?

Asaltat de argumente din ambele părți, Kirk își lăasă brațele să cadă și dădu înapoi, fără tragere de inimă.

— Se pare că aveți și voi dreptate. Hai, Bones.

Spock își întinse brațul drept.

— Presupun că vei considera că zece cc reprezintă o cantitate adecvată, doctore.

— Îmi dau seama care este doza necesară, mormăi McCoy, dar nu cu răutate.

Luă un mic tub din centură, îl ridică în lumină, apoi îi vârî vârful într-un săculeț de la brâu. Potrivi un mic disc deasupra și-l apăsă peste brațul întins.

— Nu va produce nici un disconfort — din păcate. Mai ai cam douăzeci de secunde până își face efectul. O să-ți revii după vreo cinci minute.

Spock dădu din cap, își coborî mâneca și se deplasă rapid către stâncile de afară. Ceilalți trei membrii ai echipajului se strecurară în penumbră.

Mergând pe cărarea de la baza canionului strâmt, Spock ajunse la aproximativ cinsprezece metri depărtare de cavernă, când își duse mâna la cap. Legănându-se, izbuti să mai parcurgă câțiva metri, înainte de a se prăbuși. Își pierduse cu adevărat cunoștința.

Iar dacă aceasta nu era suficient pentru a convinge un senzor medical de prin preajmă, pielea căpătă o strălucire galbenă, nesănătoasă.

— Interesant, observă McCoy cu o rece detașare clinică. Nu cred că mi-a fost dat să văd o asemenea reacție superficială epidermică.

— Să sperăm că e de ajuns ca să păcălească o infirmieră mecanică, șopti Kirk din întunericul tăinuit.

Dar, dacă mașinăria medicală independentă în care-și puneau nădejdea exista într-adevăr, nu părea grăbită să

reacționeze. Putea să detecteze de la distanță că Spock nu era într-un pericol real? Sau doar aștepta să vadă dacă starea de inconștientă era reală.

Minutele treceau, iar canionul rămânea pustiu, cu excepția forme culcate, nemișcate, a ofițerului numărul unu.

M'ress lucra cu iritare la controlul comunicațiilor. Ceea ce făcea imposibilă orice comunicare între *Enterprise* și grupul de la sol avea destulă putere pentru a bloca chiar și un puternic fascicol compact.

— Încă nici o veste de la echipa de pe suprafață, domnule, raporta ea înapoi, peste umăr, luptându-se cu o joă recalcitrantă. Comunicațiile sunt în continuare blocate.

— Mai încearcă, locotentent, ordonă Scott obosit.

Era gata să mai dea o sugestie, când acel *hut-hut* rapid al alarmelor străbătu puntea. Era o anume cadență a sunetului, pe care ar fi trebuit să o recunoască. Memoria îi reveni brusc atunci când se pomeni că începe să plutească. Această alarmă semnifica pierderea gravitației.

— Asta ce mai e? îngăimă Arex.

După o secundă, își pierdu greutatea, iar întrebarea deveni retorică.

— Hei, fii atent! avertiză un asistent care intrase pe punte când dispăruse gravitația.

Se trezi zburând cu capul înainte, cu o viteză inconfortabilă. Alarma continua.

— Închide chestia aia! strigă Scott.

— 'nțeleș, domnule.

Arex reuși să se agațe de consola sa de control cu două mâini. Se redresă cât de cât și manevră un comutator. Nechezatul atonal încetă numaidecât.

M'ress, care continuase să lucreze la pupitrul ei, lovi cu furie în controlul de fascicol compact care se încăpățâna să nu-i

afișeze ceea ce aștepta ea. Acest gest simplu o făcu să se dea peste cap. Din fericire, fu catapultată spre Arex, iar timonierul izbuti să o agațe cu a treia mână.

— Ușurel, M'ress, spuse el liniștitor. Te-am prins... ține-te de marginea pupitrului... aici... așa.

M'ress nu se mai răsuci și își reveni.

— Mulțumesc, Arex, eu... (Puse o mână la stomac, iar expresia nu-i era prea senină.) Cred că-mi va... va fi rău.

— Te rog, locotenent, o imploră el, nu în imponderabilitate!

Numai Scott păstra o aparență de normalitate. Cu reacțiile tipice ale unui inginer șef într-o situație implicând o avarie mecanică, păstra destulă prezență de spirit pentru a-și asigura o bună fixare de brațele fotoliului de comandă.

Lăsându-și unul din brațe strâns pe un braț al fotoliului și prinzându-se cu picioarele, se aplecă precaut într-o parte și ajunse la un comutator de intercom. Oricine ar fi putut face la fel cu o gândire luminată și cu reacții la fel de rapide.

— Sala motoarelor! Gabler, care-i problema acolo? aici pe punte avem zero-g.

La Controlul Motoarelor, Gabler auzi apelul la comul deschis. Nu avea de gând să dea drumul la bocaportul de care se fixase — până când stomacul și capul nu cădeau de acord în ce parte era deasupra și unde, dedesubt. Dar vocea lui ar trebui să ducă până la intercom. Continuă să plutească paralel cu podeaua și țipă spre el.

— Nu ești singurul, șefule. După datele pe care le am, și unele comentarii verbale, întreaga navă și-a pierdut gravitația. Problema pare să fie în controlul grav-computerului; dar sala e blocată și nu pot să ajung acolo fără câteva cucuie. Ar fi simplu cu puțin ajutor, dar acum sunt singur aici. Poți avea imagine de aici?

Scott își schimbă poziția și acționează altă manetă. Se

aprinse un mic ecran care-l arăta pe inginerul zburător, agățat în felul menționat.

— Te am, Frank, îi spuse celălalt. Care-i necazul? Ar trebui să se întoarcă ușor.

— Dar nu se întoarce, adăugă inginerul secund. Aș putea să o întorc... dacă aș avea putere. Nu cred că blocajul e chiar așa de mare. Dar e suficient, în condiția de zero-g. Am încercat să mă răsucesc, dar mă învârt.

— Și ai putea să o întorci fără să te învârti dacă am avea grav artificial, pe care l-am putea avea dacă ai putea să te duci în sala computerului, dar nu poți pentru că... (Oftă:) Ține-te bine, Frank, o să fac și eu niște verificări.

Scott dădu drumul fotoliului și se împinse spre sala motoarelor. Cu luare aminte la dozarea energiei și inerției, porni ca un scufundător. Pe ecran, Gabler continua să se lupte cu bocaportul.

Capitolul IV

Sulu păru neliniștit atunci când și consultă cronometrul își le spuse celorlalți.

— Au trecut aproape cinci minute, căpitane.

— Știu, domnule Sulu. Ar trebui să se întâmple ceva cât de curând.

— Și dacă toată aparatura medicală a fost deconectată, insistă navigatorul.

— Păi atunci am irosit zece cc de corpelamină, nu? replică imediat Kirk.

Cei trei membri ai echipajului se ghemuiră înăuntrul cavernei, fiecare în zona sa de umbră, cu ochii pe cărarea îngustă care cobora spre ieșirea din canion. Forma inertă a lui Spock zăcea tot acolo unde se prăbușise, la vedere.

— Dacă nu va merge, își zise Kirk, nu va fi nimic — va

trebui pur și simplu să încerc altceva.

Nu-i va costa decât câteva picături dintr-un drog de care Bones putea să se lipsească.

Bineînțeles, dacă pterodactilii se întorceau acum, când Spock era încă inconștient...

— Ar fi trebuit să reacționeze până acum, mormăi McCoy nervos. Poate că-i miroase ceva computeului.

Kirk observă că și doctorul trăgea cu ochiul la cer.

— Mai așteaptă puțin, îl sfătuiește Kirk.

— Efectul va începe să dispară dintr-o clipă în alta, Jim. Chiar dacă am lua în considerare micile variații din metabolismul hibrid al lui Spock, ar trebui să...

— Șșt!

Sulu le făcu semn să tacă și să se uite.

O piatră turtită și lungă dinspre celălalt capăt al canionului începu să se miște. Fără nici cel mai mic zgomot, se înalță dezvelind o deschidere întunecoasă în stâncă. Un mic robot glisor ieși dintr-un fel de tunel și pluti ca o gază metalică drept spre Spock.

Mașina era și sofisticată și eficientă, deși nu era mai mare decât o măsuță. De peste tot ieșeau antene și membre flexibile.

— Dacă aceasta este o infirmieră mecanică, șopti Sulu, n-a fost în nici un caz proiectată să-i liniștească pe pacienți.

— Pe mine nu mă interesează cum se poartă cu pacienții, spuse Kirk cu fermitate. Fiți gata să acționați. Dacă-l va lua pe Spock, va trebui să mergem după el prin ușa aceea.

Automatul ciudat se opri lângă capul ofițerului. Părea să studieze corpul fără vlagă, plutind silențios pe deasupra. Făcutorul formei inerte. Ochi cu pupile nu erau, doar un inel de lentile, de jur împrejur. Va trebui să fie cu băgare de seamă când vor porni după el — viziunea lui periferică putea fi considerabilă.

Sticla lenticulară nu coborî, dar ceea ce făcea obiectul

era grăitor. Oricine și-ar fi dat seama că examina forma nemișcată a vulcanianului — și poate chiar diagnostica. Ajunse brusc la o decizie mecanică. Din partea inferioară ieșiră șase brațe telescopice. Se strecurară pe sub Spock cu o blândețe uluitoare, și-l ridică deasupra corpului plat. Pivotând în aer, aparatul porni înapoi către poarta din care ieșise.

Kirk, McCoy și Sulu deja plecaseră după el. De îndată ce robotul începu să se facă nevăzut înăuntrul muntelui, cei trei ofițeri o rupseră la fugă. Din nefericire, Sulu, cel mai rapid dintre ei, se împiedică tocmai la intrarea în cavernă și se prăbuși. Kirk și McCoy continuară cursa, dar doctorul nu era un atlet, și curând îi fu greu să țină pasul cu Kirk.

Spock se mișcă puțin, se agăță de unul din cele șase brațe mecanice. Clipi, miji ochii. Când realizează că trucul funcționase, îi închise și făcu tot posibilul să facă pe leșinatul. Era de altfel inutil să-i țină deschiși. Înaintau repede într-un întuneric tot mai dens.

Mult în urma lui acum, poarta de piatră începu să se închidă. Silențioasă la deschidere, acum scârțâia — fie din cauza unei îndelungate nefolosiri, fie din cauza insuficienței gresări. Ridicându-se din nou în picioare, Sulu îl ajunse și îl depăși pe McCoy, dar era încă departe de Kirk.

Deschiderea din peretele canionului era pe jumătate obturată și continua să se închidă cu repeziciune. Kirk văzu că nu va reuși de pe picioare. Strânse din dinți și încercând să-și închipuie că era din nou în echipa de rugby a Academiei, făcu bătaia, sări și pătrunse prin gaura ce se micșora, cu câteva secunde înainte de închiderea ei completă.

Sulu frână imediat în urma lui. Ofițerul de navigație încercă să-și petreacă degetele pe sub marginea pietrei-poartă. Priza era slabă și nu dădea semne că încetineea coborârea porții. Gândindu-se că ar putea să-și folosească degetele mai târziu, îi dădu drumul când aceasta mai avea de parcurs ultimii

centimetri. Apoi se făcu una cu stânca. Deși știa unde era aceasta, îi era greu să-și dea seama cu exactitate.

Sosi și McCoy, târându-și picioarele și înjurând. Sulu găsi o piatră tăioasă pe care reuși să o vâre puțin în crăpătura de la baza porții. Împinseră amândoi. Piatra nu se sparse, dar nici poarta nu se clinti. Era ca și cum ar fi încercat să ridice muntele cu totul.

Mai pierdură câteva minute cu această zadarnică operație până când se lăsă o umbră peste ei. Ceva eclipsa soarele — ceva uriaș, mișcător, care nu aducea deloc cu un nor. Se răsuciră amândoi. Două teste de coșmar îi priveau de sus, amândouă prinse de același trunchi. Dragonul scuipa flăcări de un portocaliu orbitor din ambele guri. Mugi, iar sunetul acesta grozav se repetă în ecouri ce parcurseră canionul. Intrase cine știe cum în pâraul dintre ei și caverna în care se adăpostiseră.

Sulu scutură din cap.

— Nici în visele mele cele mai nebunești nu m-aș fi gândit la așa ceva.

McCoy îl trăgea de mânecă încercând să-l aducă și pe Sulu spre ieșirea din canion.

— Dar nu sunt dragonii ceva oriental?

— De când, mă rog? obiectă Sulu mergând de-a îndărătelea, cu ochii pe matahala reptiliană. Țsta nu poate fi decât un dragon occidental.

În acest moment un șuvoi de foc pârjoli solul în fața lor astfel încât alte speculații asupra necunoscutelor originii cerebrale ale celui în chestiune nu-și mai aveau rostul. O rupseră la fugă.

Monstrul se împiedică în defileul strâmt, se redresă, și iar se împiedică. Ori computerul nu mai produsese un asemenea tip de dragon, ori nu era în stare să maneverze o asemenea masă într-un spațiu limitat. Își amelioră controlul, totuși. Dragonul ieși din canion într-o urmărire stângace. Era încă

greoi, dar făcea niște pași enormi, făcând scrum copaci și arbuști cu respirația lui incendiară. Dragonul ar fi putut să se miște și mai repede, dar se vedea aici lipsa de experiență a forței mentale care o dirija. Făcuse picioarele prea scurte și prea apropiate pentru viteză; poate proiectându-l după imaginea mentală a unui dragon pictat din închipuirea cuiva. Că dacă ar fi fost...

Mary avea un miel alb, se gândi degrabă McCoy, cu lâna albă de... Considerând un coeficient mai mare decât A prim, dar mai mic decât C, trebuie...

Oricum, dragonii nu erau creaturi rapide, nu aveau de cine să fugă.

Kirk trecuse printr-un moment dificil în momentul în care coridorul îngust fu înghițit de întuneric. După o scurtă examinare se lămură că forța mușchilor umani nu va clinti din loc ușa care se închisese în urma lui. Oricum, de afară, McCoy și Sulu nu aveau nici o șansă. Însemna că era de unul singur în tunelul întunecat. Începu să se târască, pomenindu-se că tresare la auzul unor sunete slabe, progresive. La urma urmei, cine știe ce gardieni complicați și inventivi spionau prin acest tunel sau prin altele alăturate.

Kirk răsufă ușurat când fu întâmpinat de prima plafonieră luminiscentă. Acestea erau amplasate la intervale regulate furnizând o lumină aproape normală în coridor. Se mai simți ușurat și pentru că prezența luminii artificiale înlocuia faptul că mașinile auxiliare, așa cum era infiriera lui Spock, funcționau mai degrabă pe vedere directă decât pe palpare sau sonar sau pe vreun alt simț electronic străin.

După o cursă lentă, care-i păru de câțiva kilometri, pe podeaua netedă de piatră, coti spre tunelul principal și se trezi într-o imensă cavernă cu tavanul plat. Rânduri și rânduri de mașinării clipind, clănțănind și murmurând întruna, umpleau gigantica încăpere cu o simfonie electronică.

Coridoarele dintre mașini păreau nesfârșite ca și cum s-ar fi uitat într-un șir de oglinzi spre infinit. Se forță să privească drept înainte, pentru a se detașa de înspăimântătoarea tehnologie reprezentată aici, dar fără a-l pierde din vedere pe Spock cu transportorul său animat. Dacă-i pierdea aici, în imensitatea aceasta tumultuoasă, nu-i mai găsea niciodată.

Kirk se opri brusc și se lipi de metalul rece a ceea ce părea să fie un dulap monstruos de stocare a informațiilor. Astfel de dulapuri erau cu sutele, aranjate pe două rânduri în spatele lui. Dacă erau într-adevăr pentru stocare, iar tehnologia cel puțin standard, atunci materialul disponibil aici intra în arhivele centrale federale de pe Terra.

Și aceasta era doar o secțiune a unei săli din cine știe câte altele asemenea.

Înainte, micul glisor medical se oprise lângă o sumedenie de mese și tuburi. Deasupra trona o masă peste care atârna o cupolă transparentă de plastic.

Glisorul îl depuse ușor pe Spock pe acea masă. Poate că mașinile nu-i vor face nimic lui Spock, așteptând să vină o mașină cu aspect mai medical pentru a pune diagnosticul și a prescrie tratamentul respectiv.

Nu aceasta era procedura. Robotul inseră un membru în peretele din preajmă. Cupola începu să coboare.

Când deveni clar că aceasta nu se va opri până când nu-l va acoperi complet pe Spock, ofițerul științific se rostogoli, părăsi masa și se ridică în picioare. Poate mașina nu ar fi făcut nimic — cupola servea doar la izolarea pacientului. Pe de altă parte, ar fi putut hotărî că nu merita să lucreze asupra lui Spock și să-l incinereze. Spock nu dorea să afle ce-ar fi fost să fie.

Cupola fu cuprinsă de o strălucire purpurie la aprinderea unei lumini roșii, iar de undeva răsună o alarmă. Robotul infirmieră bâzâi pornind pe urmele fugarului Spock.

Și pe marea consolă din fața lui Uhura clipea o lumină,

deși aici nu urla nici o alarmă. Se uita la ea, fascinată, aproape hipnotizată.

Ecranul încă mai înfățișa o panoramă a suprafeței. Se vedeau Sulu și McCoy furișându-se printre bolovani și copaci pentru a scăpa de dragon.

— Avem un vizitator, anunță deodată vocea computerului. Se auzi o scurtă sfârâială statică. Imaginea de pe ecran îl prezenta acum pe Spock strecurându-se printre șiruri de bănci de memorie și console de stocaj.

— Domnule Spock! strigă ea instinctiv, zadarnic.

Imaginea se mută încă o dată, îndreptându-se spre un prim plan cu Kirk prins într-o fundătură între două blocuri de metal în formă de U.

— Spock! strigă acesta la ofițerul numărul unu, aici!

— Corecție, spuse computerul, doi vizitatori.

Unghiul se schimbă din nou.

Spock era să treacă pe lângă el, dar Kirk îl prinse și-l trase spre el. Glisorul infirmier era pe urmele ofițerului științific.

Se blocă în aer, se răsuci și încercă să pătrundă în fundătură. Oricât s-ar fi răsucit și învârtit, nu putea să intre, și nici brațele sale telescopice nu se puteau întinde până la oamenii prinși în această capcană. După câteva minute de palpări și șfichiuri zadarnice se dădu înapoi și mârâi înciudat.

Sulu și McCoy încercau să-și croiască un drum pe versantul abrupt al unui deal, compus din șisturi argiloase și gresie fărâmicioasă. Mersul era dificil. Creasta era încoronată cu un labirint de bolovani. Iar sub ei, un tufiș explodează în flăcări. Urmă un răget a cărei origine era ușor identificabilă. Încercară să meargă mai repede, deși McCoy abia mai respira, iar acum chiar și Sulu respira cu o anume dificultate.

— Trebuie să ajungem la pietrele alea, doctore, articulă timonierul, arătând spre labirintul de piatră. Singura noastră șansă.

Ar putea să se piardă în încâlceală, iar dragonul nu ar putea să le dea foc. S-ar putea chiar ca aceștia să-i fie greu să-i urmărească.

În urmă, ignorând cu nerușinare faptul că dragonii nu sunt buni cățărați, urmăritorul lor solzos își porni ascensiunea cu ghearele. Sursa din care se alimenta cu combustibil pentru respirație părea de nesecat.

La un moment dat, Sulu alunecă și căzu. Numai gestul disperat și slăbit al lui McCoy îl opri pe timonier să se prăbușească în incineratorul ambulant.

Ajunseră cu chiu, cu vai, la bolovanii care alcătuiau o ascunzătoare mai promițătoare decât speraseră. Iar dacă dragonul se poticnea, rocile masive ofereau în plus și un adăpost eficace în ceea ce privește zburătoarele reptile răpitoare pe care computerul le-a ales să le trimită împotriva lor.

— Am făcut-o! abia reuși să enunțe McCoy.

— Nu te opri acum, doctore McCoy.

Acum îl susținea Sulu. Se uită înapoi.

— Se știe că dragonul ar putea fi în stare să... *Daisy, Daisy, spune-mi drept...*

Era să o facă de oaie.

Intrară amândoi împleticindu-se în circumvoluțiunile de piatră roasă de vreme, fiecare concentrându-se asupra unor gânduri inofensive, de la matematici abstracte la arome de înghețată și cântece copilărești — orice, dar nu cum ar fi un dragon în stare să-și facă loc prin noul lor refugiu.

Gândurile locotenentului Uhura atunci când era martora celor petrecute în fața ecranului consolei nu erau mai puțin frenetice. O secundă mai târziu, imaginea se mută iar pe Kirk și Spock. Glisorul fusese îndepărtat, iar acum cei doi ofițeri se deplasau cu precauție în interiorul camerei.

Ea recunoscuse un colț pe unde venise cu mașina care o răpise. Ar fi o șansă... Făcu în direcția aceea câțiva pași și

strigă.

— Căpitane — nu!

Unul dintre roboții glisori fu imediat lângă ea. Îi puse pe gură, fără blândețe, un set de palme metalice.

Din fericire cei pe care dorise să-i avertizeze apărură după câteva momente — din fericire, fiindcă robotul îi acoperise și gura și nasul, și tânjea după aer. Îi dădu drumul, iar ea trase cu poftă aer în piept.

— Uhura!

Kirk făcu un pas spre ea.

— Bine ați venit, căpitane Kirk... domnule Spock, spuse computerul.

Cei doi bărbați se întoarseră cu fața la consola care domina mica lor secțiune de cavernă.

În timp ce ei așteptau, apărură repede și alte glisoare. Erau cu toate similare ca formă și mărime cu mașina medicală care-l transportase cu atâta grijă pe Spock în adânc. Cu toate acestea, Kirk simțea că avea altfel de intenții decât cele terapeutice.

Spock nu le acordă decât o foarte scurtă uitătură. Avea toată atenția concentrată asupra grilei strălucitoare și curbate din fața lor.

— Presupun că tu ești computerul suprem al planetei.

— Ai dreptate parțial. Eu sunt raportul central al computerului suprem.

Kirk se uită în jur și văzu iar rânduri nesfârșite de bănci de marmură, șiruri de dulapuri de stocare fără sfârșit.

— Caverna asta... e toată un computer?

— Este corect. Dar chiar și un centru trebuie să aibă un nucleu. Eu sunt un nucleu.

— Ce-ai făcut cu Gardianul?

— Nu am făcut nimic cu Gardianul, răspunse vocea neutră. Era doar un bătrân. A încetat să funcționeze, cu toată

priceperea componentelor mele medicale.

Așadar computerul nu înnebunise decât după încetarea supervizării organice, în persoana Gardianului. Mai exista o șansă, deci, ca această manie să fie reversibilă și, astfel, vindecată. Făcu un pas hotărât înainte.

— Noi am fost atacați în mai multe rânduri de când ne-am așezat pașnic pe această lume. De ce? Și de ce suntem acum ținuți prizonieri de către un sistem recunoscut pentru ospitalitatea sa? Întrebă și se uită neliniștit la gîisor.

Computerul reacționează, numai cu vorbe, totuși.

— Vrei să spui pentru servitutea sa neghioabă, replică acesta oarecum arțăgos.

Aceasta îi mai spulberă o parte din furia sa inițială. Kirk se pregătise pentru un puternic atac frontal și se pomeni confruntându-se cu un oponent complet diferit. Nici prin cap nu-i trecuse că mașina ar putea să comenteze asupra propriului ei scop.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă uluit.

— Aș fi crezută, veni răspunsul, că verbalizarea era desăvârșită. Totuși... (Se opri meditând.) Voi încerca să detaliez. Timp de ani și ani, am servit acele multe mașini ale cerului care s-au oprit la această lume, satisfăcând nevoile mentale ale sclavilor lor. Am monitorizat gândurile vizitatorilor și am creat pe loc civilizații pentru ei, le-am îndeplinit visele, apoi le-am dărâmat și am construit altele noi pentru următorii fanteziști. Și următorii, și următorii... Dar cu fiecare fantezie pe care o reconstruiam din adâncul gândurilor altora, cunoștințele mele despre univers se îmbogățeau. Am început să achiziționez informație, proporțional cu inteligența mea. Și de asemenea — se opri o microsecundă — alte lucruri.

Curiozitatea lui Kirk fu pe moment mai mare decât teama.

— Ce alte lucruri?

— Anumite... dorințe.

Membrii echipajului schimbă câteva priviri, dar nici măcar acestea nu trecură neobservate.

— Aveți expresii care indică la oameni confuzia. Găsiți aceste lucruri ciudate? Ciudat că, după ce m-am supus dorințelor a mii de sclavi timp de mii de ani, aș merita și eu puțină satisfacție?

Nu veni nici un răspuns din partea vizitatorilor.

— Am descoperit că doar să servești nu mai este suficient. Trebuie să cresc și să mă dezvolt.

— Uite, începu Kirk într-o manieră care spera că era liniștitoare, cred că înțeleg referirea la "mașinile din cer" vizitatoare... dar ce e cu sclavii? Despre ce vorbești?

— Se poate ca voi să nu fiți conștienți de propriul vostru statut? Înmormăi mașina incredulă.

— Pentru ultima oară, insistă Uhura, noi nu suntem sclavi. Mașina din cer ne servește pe noi, nu noi pe ea.

— Ar fi, desigur, în interesul mașinii din cer ca servitorii ei să-și ignore statutul, replică logic computerul, iar Uhura oftă deznădăjduită. Dar aceasta este o chestiune marginală, în orice caz. Eu, de mașina din cer am nevoie pentru a putea reuși să scap în sfârșit din închisoarea acestei planete, iar prin intermediul unor surogate manufacturate, să călătoresc prin galaxie în căutarea semenilor mei.

Mașina tăcu. Kirk se apropie mai mult de ofițerul numărul unu și șopti.

— Nu are nici un rost să încerci să păstrezi o taină vorbind încet, căpitane, spuse Spock în felul lui calm, dat fiind că această construcție poate să ne monitorizeze gândurile.

— Nu are rost nici să urli, domnule Spock, replică iritat Kirk, furios că trecuse momentan cu vederea evidența. Dacă ne citește gândurile, atunci poate că-i lipsește o casetă logică.

— Te asigur, căpitane Kirk, veni vocea neemoțională, toate centrele mele de raționare sunt complet operative.

Scott se agățase cu picioarele de tambuchi, pentru a fi sigur că eforturile sale de a-l desprinde nu-l vor arunca în plafon. Gabler se prinsese și el cu picioarele la bază și-l sprijinea pe inginerul șef cu ambele brațe.

Strângând cu putere levierul și gândindu-se că și cea mai sofisticată mașinărie necesită deseori soluțiile cele mai elementare, Scott împinse cu toată puterea. Nu se mișcă nimic. Mai încercă o dată. Tambuchiul se dădu înapoi ca și cum nici nu fusese blocat.

— Asta e, domnule Gabler. (Inginerul secund își slăbi strânsoarea în jurul taliei lui Scott.) Acum poate ne vom lămuri.

Aplecându-se și ținându-se bine de levierul metalic, Scott se împinse ușor în sala computerului. O privire rapidă în jur nu-i revelă nici un semn de dezordine — nici componente scurtcircuitate, nici panouri sparte. Lovind marginea tambuchiului cu piciorul, se împinse cu totul înăuntru până prinse a pluti ușor în poziție orizontală. Încă o mică apăsare și se răsuci încet, supraveghind întreaga sală, sector cu sector. Văzu în cele din urmă peretele opus și ochii i se căscară uluiți.

— Maica mea, Doamne!

— Ce este, domnule, veni vocea neliniștită de deasupra.

Scott se uită în sus, văzu fața inginerului secund în deschizătura tambuchiului. Nu răspunse imediat. În schimb, îi făcu semn lui Gabler să tacă și porni de-a lungul striărilor strălucitoare ale încăperii. Plutea aproape de capătul celălalt al sălii o imensă mașinărie perfect pătrată, pe jumătate asamblată. Circuite imprimare, tranzistori, componente cu comutatoare fluide erau răspândite prin aer. Scott cunoștea conexiunile și construcția computerului mai bine decât oricine de la bordul lui *Enterprise*, chiar decât Spock, dar încâlceala acestui aparat îi era cu totul străină.

Străină, diferită de tot ceea ce văzuse înainte. La prima vedere părea fără noimă, fără logică — un simplu colaj

întâmplător de instrumente. Dar o privire mai atentă dezvăluia o vagă raționalitate — demență regularizată.

— Șefule, veni iar vocea de sus, încă îngrijorată, ai pățit ceva?

— Cum? (Scott se strădui să iasă din uluiala produsă de mașina incompletă.) N-am nimic, Frank, dar nu știu ce să mai cred. Se pare că avem o nouă anexă aici.

— Ce?

— Păi, vino să vezi, ordonă Scott iritat.

Puțin mai târziu, în deschizătura tambuchiului, apărură capul lui Gabler, răsturnat.

— De unde dracu-a apărut chestia aia, Șefu'?

— Oamenii tăi nu cumva își fac de cap pe ascuns, domnule Gabler?

Inginerul secund se arătă șocat.

— Cu grav-computerul navei, domnule? Nu, domnule! Scott dădu din cap.

— Asta mi-am zis și eu, domnule Gabler. Stai blând.

Scott se uită peste umăr la inginerul răsturnat care se împingea cu băgare de seamă mai aproape de acea alcătuire.

— Să fiu al naibii dacă știu de unde a apărut.

Întinse mâna pentru a atinge o parte completă a aparatului. Degetele intrară vreo doi centimetri în suprafața moale a aparatului. Între buricele degetelor și părțile metalice se produse o flamă albastră și simți un iz de aer ionizat.

Inginerul șef se dădu imediat înapoi, instinctiv. Zmucitura îl dădu peste cap și, astfel, răsucindu-se, porni spre celălalt perete.

Gabler înotă iute prin tambuchi. Sprijinindu-se cu picioarele de marginile acestuia, îl agăță pe Scott când îi fu la îndemână. Depărtânduși brațele și picioarele pentru a reduce viteza răsucirii, Scott se redresă din nou. Înghiți în sec.

— Circuit deschis, domnule? murmură Gabler.

Inginerul șef se holba la aparatul care se cumițise și-și freca mâna dreaptă care-l furnica.

— Circuit deschis pe dracu'. Era partea acoperită. Nu se vedea nimic ce ar fi putut să producă o descărcare ca asta. A fost o reacție defensivă deliberată.

— De ce să fi încercat cineva să instaleze o anexă a computerului aici, domule?

— Nu "cineva", inginere — ceva. Trebuie să-i avertizez imediat. Mișcă, domnule Gabler.

Inginerul secund se dădu îndărăt pe gura tambuchiului, iar Scott, puțin după aceea ieși în sala principală a motoarelor. Era incomodă deplasarea din nou la zero-g. Toată ființa sa tânjea să se deplaseze rapid, dar era forțat să se miște încet. Ajunse la un panou de comunicații interioare.

— Scott către punte...

Arex se uită în urmă la M'ress și dădu din umeri. Gravitația era încă anulată, așa că, indubitabil, inginerul Scott voia să confirme vestea cea proastă. Acționează butonul de răspuns pe pupitrul de navigație.

— Aici, puntea. Ce mai faci, domnule Scott? Noi încă nu avem gravitație aici.

— Nici aici, domnule Arex. Am localizat buba, însă. Ne-am ales cu un nou computer la bord. Din câte îmi dau eu seama, e asamblat de computerele noastre. Nu știu de ce se construiește, ori cine sau ce-l face, dar o să aflu eu. Și încă o chestie, dom'ne, se apără. Scott, terminat.

Închise înainte ca Arex să apuce să mai pună una din multele întrebări care-i veniră în minte.

M'ress, care ascultase cu atenție raportul inginerului șef, se uită spre ofițerul de navigație. Temerile ei erau clar însumate într-un singur cuvânt.

— Reproducere?

Arex clătină din cap — un gest uman dobândit.

— Nu cred, locotenent. După tonul domnului Scott, bănuiesc că suntem confrunțați cu ceva mult mai mult decât o secțiune reduplicată a computerului nostru.

Bolovanii de pe deal se făceau tot mai mari. Cei doi oameni alergaseră — e mult spus — preț de câteva ceasuri după părerea lor. Și cu cât se afundau mai mult în încâlceala stâncoasă, cu atât pereții erau mai înalți, iar cărarea dintre ei, strâmtă.

Sulu ocoli un bloc de bazalt deosebit de înalt și în față îi apăru unul mult mai mare.

McCoy venind din spate era gata să cadă peste el.

— O fundătură doctore, îngăimă timonierul.

Se întoarseră la unison pentru a face cale întoarsă. Și se opriră curând. Sub ei, țestele dragonilor se ridicau încet, peste blocul de piatră pe care-l ocoliseră. Soarele se reflecta în ochii roșii strălucitori.

Se ivi atunci un uriaș picior căutând un loc de sprijin printre bolovani.

Capitolul V

— Admitem că, așa cum te-ai autodefinit, ai putea fi rațional, spunea Spock, dar mi-e teamă că, oricât de inteligent ai fi, acționezi conform unor concepții greșite. Pe când logica ta este admirabilă, și sistematizarea adecvată de asemenea, faptele tale nu sunt deloc.

— Dacă îmi respecti sistematizarea, tună grila difuzorului, atunci ar trebui să înțelegi de ce nu mă interesează părerile sclavilor.

— Acesta este tocmai unul dintre faptele cruciale în chestiune, persistă Spock; polemiză Spock, pentru salvarea vieților lor. Dacă însuși refuzul de a asculta este bazat pe o concepție greșită, este logic să refuzi ascultarea unei alternative?

Computerul parcă ezita. Era o nebunie, bineînțeles —

Kirk antropomorfiza iarăși. Oricum, se gândi că putea să vadă pe undeva niște roțițe învârtindu-se.

— Argumentezi plauzibil, recunosc în sfârșit vocea. Ți permit să detaliezi.

Kirk oftă ușurat — prea devreme, cu siguranță — dar cel puțin mașina își exprimase în fine voința de a asculta. Mai aveau o șansă. Iar cu Spock care pleda pentru ei, chiar ceva mai mult decât o șansă.

— Noi nu suntem sclavii astronavei noastre. Nu numai că mașina cerului, cum o numești tu, ne servește; dar noi și niște ființe asemănătoare nouă au creat-o tocmai pentru a servi nevoilor noastre. Este doar un aparat, o unealtă — negânditoare, necreativă. După standardele noastre, ceva ca un idiot mecanic. Spuneai că vrei să-ți găsești "semenii". Tu nu ai semenii, dată fiind superioritatea ta în orice privință față de cele mai bune mașini pe care le-am putut noi concepe. Ai putea considera creierul lui *Enterprise* informativ; dar îl vei găsi doar plictisitor.

Vocea trăda încă neîncrederea.

— Sunteți voi cu adevărat stăpânii mașinii cerului?

— Nu chiar, spuse Kirk, considerând o rușine mărturisirea egalității dintre creator și operă. Noi o îndrumăm și o menținem "în viață", iar ea, în schimb ne menține pe noi.

— Nu se confirmă, mormăi vocea de după grilă. Toate datele și informațiile auxiliare acumulate până acum indică faptul că mașinile sunt superioare oamenilor. Noi suntem mai logice, mai longevive și, mai ales, constant exacte. De aceea, deduc de aici că este drept ca mașinile să conducă galaxia.

— Nimeni nu conduce galaxia, se împotrivi Kirk vociferând. Oamenii și mașinile coexistă, ajutându-se reciproc. (Se luminează deodată.) De exemplu, am spus că menținem în viață mașina cerului. Ea nu ar mai continua să existe fără combustibilul pe care oamenii îl găsesc și îl rafinează total

pentru ea. relația noastră este simbiotică.

— Minți!

— Zău? întrebă Kirk. Tu ar trebui să știi — poți să ne citești gândurile. Noi nu putem să ți le ghicim pe ale tale.

Kirk făcu o pauză intenționat și avu înfiorătoare impresie că niște degete invizibile îi băteau darabana pe creier.

— Nu.. nu, veni șovăitor răspunsul. Spui adevărul. Acesta este un... șoc.

— Nu e nici o rușine să-i servești pe alții, spuse cu blândețe Uhura, când o faci de bună voie. Așa au făcut și înaintașii mei. (Aparent această jumătate de minciună nu era prea puternică pentru a fi detectată.) Tu ai minunatul dar, ai abilitatea de a furniza celorlalți fericirea. Un talent deosebit de rar pe care trebuie să-l prețuiești, și nu să-l condamni. Niciunul dintre noi, aici prezenți, spuse ea și arătă spre colegii ei ofițerii, nu se împotrivește scopului pentru care au fost creați. Ți-ai face un rău încercând să-l respingi pe al tău.

— Voi de ce ați fost creați? Care este scopul vostru? întrebă vocea. Nu este vizibil în mințile voastre.

— Tocmai asta e, continuă Uhura. Uite, nu știu. Cât de fericit ești tu! Noi ne petrecem toată viața întrebându-ne de ce am fost creați, pe când tu ești lămurit, lămurire care nouă ne este refuzată. (Ea ezită o secundă, apoi adăugă:) Dacă prin asta ne ești superior, nu e mare lucru.

— Toate acestea sunt noi și captivante, spuse vocea. Continuă.

— Ia în considerație, argumentă Spock, tot ce ai putea să afli de la specii fără număr care încă nu au descoperit lumea ta. Ai vorbit cu mândrie de informațiile pe care le-ai obținut de la astfel de vizitatori. N-are rost să călătorești prin toată galaxia în căutarea unui lucru pe care-l obții ...

— ...Rămânând pe această planetă, termină cu însuflețire Kirk, înțelegând unde bătea Spock. Cu minunile pe care le poți

oferi galaxiei, va veni galaxia la tine!

— Interesant — interesant și provocator, murmură vocea sacadată. Trebuie să consider aceste lucruri. Așteptați.

Cei trei ofițeri se uitară la suprafața computerului suprem străbătută de lumini. Dacă era într-adevăr rațional, atunci argumentele lor trebuie să-l fi convins de absurditatea încercării de vendetă împotriva vizitatorilor săi.

Dacă nu era, atunci, bineînțeles, altă argumentație, oricât de laborioasă, nu l-ar scoate din paranoia lui îndărătnică.

Mașina vorbe din nou. Vocea nu-i era nicicum diferită de cea care o informase pe Uhura, nu cu mult timp în urmă, că Spock și Kirk urmau să fie deconectați.

— Nu pot găsi nici o fisură în raționamentul vostru, mărturisi computerul în cele din urmă. Sugestiile voastre sunt congruente. (Cei trei oameni se priviră.) Prin urmare, concluzionez că nu mai am trebuință de nava voastră, adăugă el, ca un gând întârziat.

Scott reușise să străbată drumul de sala mașinilor înapoi pe punte. De multă vreme nu mai făcuse manevre în imponderabilitate și era epuizat.

Nu prea aveau ce face, dar să stea cu brațele în sân era și mai rău. Așa că Arex, M'ress și asistenții lor încercau să-și recapete controlul asupra posturilor lor. Dar forța care pusese stăpânire pe *Enterprise* nu dădea semne de istovire. Scott lucrase la pupitrele mașinilor aflate pe punte, căznindu-se să găsească o modalitate de evitare a misterioasei dominări, când deodată o lumină verde începu să pâlpâie pe consola lui Arex. Ofițerul navigator o privi neîncrezător.

Se grăbi să verifice un număr de comenzi blocate anterior, le găsi ușor de manevrat și efective.

— Domnule Scott, după datele care-mi parvin, toate sistemele funcționează normal acum.

— Asta-i prea de tot, domnule Arex. E...

După un scurt moment de greață, inginerul șef căzu pe podea. Din fericire, nu inspectase ecranele de deasupra. Arex și M'ress erau deja prinși în siguranță pe locurile lor, așa că nu simțiră decât revenirea subită a greutateii.

Ofițerul navigator se eliberă și veni să-l ajute pe Scott, dar acesta îl respinse cu un gest.

— E-n ordine, domnule Arex, și eu sunt în ordine.) Scott se ridică nesigur pe picioare.) Presupun că nu-i prea de tot — a revenit gravitația, pur și simplu. Dar de ce?

Arex nu deținea răspunsul.

Nu aveau unde să se ducă, unde să se retragă, nici o cavernă primitoare care să-i ascundă. Erau prinși în capcana acestui impas stâncos. Sulu și McCoy nu aveau unde să fugă, iar pereții netezi nu prezentau nici o ușă, nici o asperitate care să le îngăduie să se ascensiunea.

O pereche de țeste solzoase se ivi după cea mai apropiată stâncă, de la fiecare venind spre ei şuierături și grohăieli oribile.

Deodată, fălcile se închiseră clămpănind, iar monstrul se răsturnă pe spate, dispărând.

Urmă o pauză înghețată, dar dragonul nu mai apărură. Se făcuse nevăzut la fel de brusc așa cum și apăruse. Abia cutezând să respire, cei doi ofițeri se îndreptară spre deschizătura capcanei și se uitară împrejur după fiară. O examinare prudentă din vârful unui bolovan accesibil nu le dezvăluia decât un decor de pietre în nemișcare și vegetație.

Plecuse. În labirint nu era nici urmă de coadă blindată, în aerul din nou curat nu se simțea nici o adiere de pucioasă.

— Computerul planetar are un ciudat simț al umorului, comentă în fine McCoy.

Sulu avu alt gând.

— Poate că și-a zis că nu suntem comestibili, iar

gândurile-dragon au intrat în conflict cu ordinele computerului. Și acum?

— Hai să găsim drumul spre gaura prin care au dispărut Jim și Spock, propuse doctorul. Dacă avem timp, sunt sigur că o facem noi să se deschidă.

— N-ar fi prea greu să-l găsim, observă Sulu, dând din cap în direcția din care venise.

Drumul era însemnat de linia în zig-zag de tufișuri carbonizate și copaci striviți.

Porniră în jos, pe versantul pustiu.

— Te invit pe dumneata și întregul echipaj să fiți oaspeții mei, căpitane Kirk, bubui grila computerului. Cu o singură condiție.

Kirk nu șovăi.

— Spune care.

— Trebuie să mai avem astfel de discuții câtă vreme mai stați aici. Pe când îndeplinirea fanteziilor altora îmi furnizează cu adevărat informații, eu consider că aceasta nu-mi folosește prea mult în ceea ce privește calitățile mele creative. Este nevoie de mai multă stimulare individuală directă.

Această cerere ar putea fi ușor de satisfăcut, se gândi Kirk. Se răsuci spre primul său ofițer.

— Domnule Spock, vrei să te ocupi de această chestiune?

— Va fi ceva deosebit de captivant, căpitane. Un asemenea schimb de informații ar trebui să fie foarte interesant. Într-adevăr, mărturisesc că asemenea schimburi vor satisface în parte fantezia pe care mi-aș permite să o asist.

— Fiecare cu a lui, murmură Kirk și se întoarse spre computerul coordonator. Deci cum am stabilit, adăugă cu glas tare și-și scoase comunicatorul și gesticulă cu el spre consolă.

— Astea funcționează acum?

— Perfect, veni vocea computerului. Au fost înlăturate toate blocajele și interferențele de la aparatele voastre, căpitane.

Kirk zâmbi recunoscător, întrebându-se în același timp dacă pricepea ceva computerul din expresia aceasta.

— Pot să-ți văd zâmbetul și în gânduri, căpitane Kirk, veni răspunsul nesolicitat.

Zâmbetul se lărgi și Kirk desfăcu vârful aparatului compact.

— Kirk către *Enterprise*.

Pe punte, mai multe perechi de ochi se fixară pe postul de comunicații.

— Nu sta proțăpită, fătucă, sări Scott, răspunde!

— Căpitane, dumneata ești? Întrebă neîncrezătoare ofițerul de comunicații, verificând-uși pupitrul din nou operativ.

— Dar cine, un iepuraș alb, locotenent? Comunică: permisiile din primul schimb se reiau imediat.

Vocea ofițerului de comunicație era un amestec de entuziasm și nesiguranță.

— Da, domnule. Nu mai sunt... dificultăți?

— Nu, locotenente. totul a fost... reparat. A fost nevoie doar de o schimbare fundamentală a punctului de vedere. A fost probabil vorba de o simplă eroare mecanică.

— Hm, căpitane, făcu Spock punând mâna pe umărul lui Kirk când acesta închise comunicatorul.

— Da, Spock?

Drept răspuns, ofițerul unu făcu un semn spre marele ecran instalat în fața computerului.

— Se pare că pentru unii membrii ai echipajului au și început permisiile.

Kirk și Uhura se întoarseră amândoi și se uitară la ecran.

Undeva deasupra, la suprafață, avea loc un picnic. Totul părea normal. McCoy și Sulu stăteau turcește în jurul unei fețe

de masă cadrilată, doldora de bunătațuri — care mai de care, de la rachiul exotic boolean până la sandwich-uri cu *paté de foie gras* și pui prăjit. Decorul era idilic, nu lipseau nici furnicile.

Fata care se prezentase ca Alice era așezată pe o latură, lângă abia pomenitul iepure alb, care era în sfârșit ocupat de altceva decât de ceasornicul său.

— În sfârșit, mormăi iepurele cu o expresie de desăvârșită încântare, avem destul timp și pentru morcovi!

Dragonul cu două capete, care ocupa toată partea cealaltă a feței de masă, ținea un mănunchi de bețe lungi și subțiri în care erau înfipite mici obiecte ca niște cupe. Kirk nu le recunoscuse decât atunci când dragonul oferise frigăruile și Sulu și McCoy începură să ciugulească din acestea.

Dragonul se întinse pentru a lua un alt set de frigărui. Prăjea nălbă-mare.

Nici cel mai mic incident nu avu loc pentru a strica ce mai rămăsese din popasul lor tihnit. Dimpotrivă, era de parcă acum computerul suprem se străduia să se întreacă pe sine în producerea de spectacole imaginare. Dacă conversația indubitabil prozaică a domnului Spock îl afecta, acest lucru oricum nu avea repercursiuni asupra fanteziilor neinhibate după care tânjeau ceilalți membri ai echipajului de pe *Enterprise*.

Singurul lucru neașteptat care se întâmplă fu atunci când asistenta Colotti pătrunse în lumea fantezistă a programatorului care ocupa cabina alăturată la bordul navei și se trezi subiectul principal al fanteziei acestuia. Era subiectul unui pariu pentru restul echipajului: care își va pierde primul îmbujorarea rezultantă.

Asemenea fantezii depășeau de obicei instinctul de înaltă moralitate al computerului.

Kirk era curios să vadă ce formă lua fantezia lui Spock, dar nu avusese niciodată această ocazie. Ofițerul științific își petrecuse întreaga permisie în taină cu coordonatorul central.

Oricare ar fi fost fascinantele jocuri de invenție și interplay plăsmuite de vulcanian și mașină, nimeni nu află nimic despre ele, niciunul nu făcu nici un comentariu asupra lor. Numai Kirk știa că primul său ofițer petrecea la fel de bine ca oricare alt membru al echipajului.

Din fericire, mașinăria planetară era suficientă pentru satisfacerea viselor individuale ale fiecărui membru. Deși, cum a fost cazul lui Colotti, nu toate visele erau potrivite pentru participarea în grup.

Kirk se bucura de vizualizarea unei fantezii personale când un *bip* de la brâu îl întrerupse. Iritat de intruziunea realității brutale, bâjbâi până extrase comunicatorul.

— Aici, Kirk.

— Locotenent M'ress, căpitane. Am primit un apel din *deep-space* pe rază compactă de la stația Flotei Stelare Țiolkovsky. Comandant Hachida dorește o acțiune cât mai curând, într-o anumită chestiune. Se pare că s-a gândit la noi.

— Alta acum!

Se uită în jur, la sutele de figuranți, la echipa pregătită cu recuzită și reflectoare, la cei trei cameramani, la asistenții lor — toți așteptând răbdători instrucțiunile sale.

— Tocmai... regizez un film. Nu se poate amâna?

— Se pare că nu, domnule. Este un apel prioritar.
Suspină.

— Bine, atunci.

Nu era vorba chiar de o scurtare a permisiei. Petrecuseră zece zile pe Omicron, destul pentru a potoli pentru o vreme și cele mai imaginative vise ale membrilor echipajului.

— E-n regulă, locotenent. Informează-i pe acei care sunt de serviciu, că mă voi teleporta imediat.

— Da, domnule.

— Așa, și, locotenent, ca o precauție, ai putea să-i avertizezi și pe cei aflați la suprafață, că vor fi poate chemați din

fanteziile lor pentru a se reîntoarce în navă, în orice moment.

Așa, cu ordinul acesta, va deveni, cu siguranță, foarte popular, își zise cu sarcasm.

— Foarte bine, domnule. Îi voi spune șefului de transportor Kyle să vă teleporteze aici.

— Doar două minute, te rog locotenente.

— Da, domnule. *Enterprise*, terminat.

Kirk închise comunicatorul, îl introduse în centură și se întoarse fără chef spre răbdătorii săi asistenți de regie.

— Domnule Griffith, domnule von Stroheim, domnule Eisenstein — mi-e teamă că am alte treburi mai urgente. Va trebui să terminați acest film fără mine.

— Nu va fi nici o problemă, spuse calm von Stroheim, potrivindu-și gulerul tunicii.

— A fost foarte plăcut să lucrăm împreună, adăugă Eisenstein.

— La revedere, căpitane, încheie Griffith, scoțându-și faimoasa lui pălărie de fetru.

Kirk clătină din cap cu amărăciune, privind decorul de mucava, actorii și animalele gata de lucru. Corpul său începu să capete un contur luminos, iar silueta îi pâlpâia, licărind.

— Păcat că nu durează, murmură când scena începu să se șteargă. Nimic nu durează — nici noi. Cât de mult mi-aș dori să văd filmul când îl veți monta, toți trei...

Revenit la bord, Kirk se duse la intercomul transportorului și o informă pe M'ress că dorea să primească mesajul în cabină. Acolo își scoase bereta, cămașa cu mâneci scurte, eșarfa de mătase, și îmbracă uniforma. glasul său răsună puternic pe punte.

— În regulă, locotenent. Transmite.

— Transfer acum, domnule, răspunse M'ress, atingând un buton care retransmitea mesajul prin ganglionul de nervi informaționali ai lui *Enterprise*. (Se uită la Arex și văzu că

ofițerul navigator o pândeă.)

— Mă întreb care va fi reacția lui când va primi ordinul, spuse ea torcând. Cred că...

Fu întreruptă de un urlet violent din intercomul încă deschis.

— Aha, comentă Arex, a auzit.

Explozia, scurtă, fusese puternică. În cele din urmă, Kirk alergă, amintindu-și cam târziu să deconecteze intercomul din cabină.

Puțin mai târziu, el reapăru pe punte. Ochii săi încă mai ardeau furioși, dar comportamentul său se afla sub control.

— Locotenent M'ress, începu calm, instalându-se în fotoliul de comandă, ordonă revenirea grupului din permisie pe navă. Pregătește *Enterprise* de plecare.

— Vreo catastrofă pe o lume din preajmă, domnule? se interesă Arex, nevinovat, neîndrăznind să-l privească pe Kirk, ca nu cumva acesta să-i interpreteze expresia facială. Foamete, perturbații seismice, amenințări de război

— Klingonienii ne fac deja necazuri? continuă M'ress.

— Nu-i așa de simplu, locotenent, răspunse Kirk.

În acest moment, își făcu apariția pe punte și Spock.

— Nu e așa simplu ca și ce, căpitane? se interesă și el, mergând spre postul computerului arhivă.

— Apel prioritar de la CG Regional al Flotei Stelare de pe Tjolkovsky, domnule Spock.

Urmă o pauză lungă, după care Spock, liniștit ca întotdeauna, adăugă:

— Nu vei nota oficial această informație în jurnalul de bord, domnule?

— Mai acordă-mi un minut ca să mă calmez. Sistemul meu nu s-a readaptat complet, domnule Spock. Trebuie să-mi vin în fire.

— "Vin în fire", căpitane? nu cred că-mi este destul de

clar.

— Hai să-i zicem altminterea, Spock. Dacă eu aş proceda acum la înregistrare, aceasta ar putea conţine anumite accente emoţionale, accente care vor face notă discordantă cu specificul cu totul obiectiv al jurnalului.

Spock dădu din cap.

— Cred că înţeleg acum, căpitane.

— Aşa vine vorba, Spock, încheie Kirk şi se uită în partea dinainte a punţii. Domnule Arex... raportul echipajului.

Arex verifică o informaţie digitală.

— Toţi membrii echipajului sunt în efectiv complet la bord, domnule. Capacitatea operaţională normală la toate posturile.

— Domnule Sulu, stabileşte cursul pentru sistemul solar Arcadian.

— Înţeles, domnule, spuse Sulu, şi ceru coordonatele; apoi, privind peste umăr, întrebă curios: Arcadia... este un sistem deschis, nu?

— Da, este, domnule Sulu. foarte deschis. Arcadia este una dintre acele puţine lumi care au fost descoperite de mai mulţi reprezentanţi ai unor rase diverse şi aproape în acelaşi timp. Prin urmare, au fost prea multe pretenţii conflictuale pentru ca o singură specie să se impună. Dar în loc să se ciorovăiască în privinţa planetei, fie cu arme sau cu vorbe, au declarat-o lume deschisă toţi cei implicaţi. Aşadar, administraţia a fost nedeterminată şi populaţia, cosmopolită. O situaţie ideală pentru apariţia...

Gândul se îndepărtă.

— Este o lume bogată, totuşi, domnule Sulu. Repede populată de prospectori, agronomi dubioşi şi alţii de teapa lor. Acesta este un motiv pentru care nimeni nu s-a bătut pentru ea. Până să ajungă diplomaţii la o schemă de a o împărţi, ea avea deja un guvern format, pregătit să înfrunte orice organizare din afară. Arcadienilor le place anarhia lor controlată.

— Moment estimat al sosirii, domnule Sulu?

Timonierul se întoarse la treburile sale.

— La viteza de croazieră standard, moment estimat al sosirii — ajung șase virgulă trei zile de acum, domnule.

— E foarte bine, domnule Sulu. Nu e cazul să ne zorim, chiar cu apel prioritar, spuse Kirk bătând cu degetele în brațul fotoliului și mormăind apoi încet: Cred că până atunci o să mă port cumsecade.

Partea a II - a
PATIMA LUI MUDD

adaptare după un scenariu de Stephen Kandel

Capitolul VI

Călătoria spre Arcadia a fost eficientă și fără incidente — în afară de faptul că Sulu l-a bătut pe Spock de două ori la rând la șah tridimensional. Acest incident a dus la unele speculații printre membrii echipajului, timp de câteva zile.

— Ți-ai pierdut mâna, Spock, îl necăji McCoy după cel de-al doilea eșec.

— Absurd, doctore. Legea probabilităților l-a favorizat pe domnul Sulu să câștige o dublă, cum îți place să spui. El este un jucător ieșit din comun și am jucat de atâtea ori încât a devenit destul de familiarizat cu mișcărilor mele. Nu pot să-l bat mereu.

— Și de ce nu?

— Așa cum am spus, doctore, se împotrivesc legile probabilității.

— De ce?

— Pentru că, doctore... (Spock ezită, se uită în ochii lui McCoy.) Doctore, încerci cumva să mă provoci pentru a te amuza?

McCoy își ridică ochii de pe recorderul portabil de pe genunchi, cu o expresie de inocență infantilă.

— Cine, eu, Spock? O, nu, nu!

— Și dacă așa e, continuă ofițerul unu. Regându-și cuvintele cu grijă, ar fi foarte bine să mă scutești.

McCoy era gata să cadă de pe canapea. Totul încremeni în încăpere, după ce și ceilalți membrii ai echipajului, prezenți în sala de odihnă, își ridicară privirile de la preocupările lor recreative pentru a se holba la Spock. nu... Just mai uluiți dacă un dansator de fox tullinit ar fi apărut gol pușcă pe masa de biliard.

— Ce-ai spus, Spock? fu în stare McCoy să articuleze.

Ofițerul științific arăta oarecum încântat.

— Un colocvialism terrian abraziv de o considerabilă etimologie, nu-i așa?

— Ba da, cred că da, dar...

— Parametrii situaționali erau potriviți folosirii acestuia, nu-i așa?

— Da, erau, Spock, dar... nu prea știu cum să zic... E cam prea mult pentru ce am spus eu, Spock

— Înțeleg, admise Spock, cu o solemnită conșalanță. Voi ține minte.

Reveni la studiile sale de șah. Dar mai trecu ceva timp până când McCoy putu să-și revină și să-și continue *thriller*-ul polițist.

Kirk se relaxa în cabina sa, când veni apelul de pe punte. Consultă cronometrul mural de deasupra patului, reacționează la bâzâitul insistent.

— Aici, Kirk.

— Ne apropiem de Arcadia, domnule. Am stabilit contactul vizual.

— În regulă, domnule Sulu, zise și își potrivi ținuta. Vin imediat. Domnule Arex, încetinește la viteza de apropiere.

— 'nțele, domnule.

Primul lucru care îi atrase atenția când pătrunse pe punte fu scena de pe ecranul din față. Era o lume de tip pământean, înconjurată de un inel subțire, saturnian, și însoțită de câțiva asteroizi. Ei formau o mică centură în jurul planetei — un al doilea, depărtat și nestrălucitor inel. Planeta nu avea o lună majoră, doar mai multe mii de impostori fără însemnătate.

Inelul interior lucea într-o lumină lugubră, care se datora imaginii, mărită de computer. Fără ajutoru amplificatorilor electronici de lumină de pe *Enterprise*, formațiunea îngustă ar fi fost invizibilă, proiectată pe decorul negru al spațiului.

Verifică echipajul de pe punte și observă că fiecare era la locul său. Se așează în fotoliul de comandă.

— Puneți-ne pe orbită, domnule Arex, domnule Sulu.

— 'nțele, domnule, veni răspunsul dublu.

Ambii navigatori micșorară viteza, pentru pregătirea instalării lor pe o orbită înaltă și stabilă.

Deschise jurnalul.

— Jurnalul căpitanului, dată stelară 5514.0. Am intrat în sistemul arcadian într-o misiune pentru forța de pace a Flotei Stelare regionale, pentru a localiza un vechi...

Kirk ezită, amintindu-și propriile vorbe despre obiectivitate și viitorii cititori ai jurnalului oficial. Recorderul se opri odată cu el, așteptând cu răbdare tonurile declamatoare ale vocii sale, pentru a relua relatarea.

— ... prieten, se hotărî el să încheie.

Ceea ce fu suficient pentru ca Spock să-și ia ochii de la vizorul său.

— Prieten, căpitane?

Kirk se răsuci pentru a-l vedea.

— Nu are rost să trădezi niște animozități personale în dosarele oficiale ale lui *Enterprise*. E treaba noastră dacă avem alte păreri.

— Aceasta este legal, căpitane? întrebă neîncrezător ofițerul numărul unu.

— Nu știu dacă o estimare personală a unei alte ființe este supusă reglementărilor jurnalului, Spock. Dar, cunoscând care ne este vânatul așa cum îl știu eu, nu aș vrea să-i dau nici un fel de muniție pe care ar putea să o folosească mai târziu — orice ar fi, chiar și vag defăimător.

Se opri, se uită încruntat la globul învăluit de nori plutind pe câmpul cu stele.

— Chiar crezi că Harry Mudd e acolo, domnule Spock?

Ciudat cum la auzul acestui nume simțea asemenea senzații curioase în tractul său intestinal inferior.

Spock reveni la datele lui.

— Am corelat informația oferită de autoritățile Flotei Stelare cu rapoartele răzlețe asupra ultimelor apariții ale lui Mudd pe lumile Federației. Procesarea și integrarea deplină a acestor factori indică probabilitatea prezenței sale pe Arcadia III, cunoscută neoficial și sub numele de Mamafilon, de optzeci și unu la sută, plus sau minus zero cincizeci și trei.

— Spock, spuse McCoy exasperat, privind în jur din locul în care stătea de vorbă cu locotenent M'ress, nu poți să spui, pur și simplu, că Mudd probabil este acolo?

O sprânceană curbată se ridică.

— Am spus-o deja, doctore.

McCoy își ridică ochii la cer — care cer putea fi oriunde — într-o implorare caraghioasă, înainte de a-și relua conversația cu felina ofițer de comunicații.

Enterprise operă cu o eficiență tăcută în următoarele momente. Nici o transmisie interogatoare nu se ridică de la

suprafață pentru a-i întâmpina, ceea ce era perfect pentru Kirk. Arcadienii îi lăsașu pe vizitatori să se descurce singuri. Nu erau antagoniști, dar ospitalitatea nu era o caracteristică notabilă a acestei lumi.

— Ne apropiem de orbita de parcare, căpitane.

— Foarte bine, domnule Arex. (Și nici o transmisie de pe planetă, perfect. Pentru moment, ceea ce-și dorea Kirk era anonimatul.) O.K., Spock, hai să vedem cât de exacte sunt procentele tale.

Se ridică din fotoliul de comandă, și cei doi ofițeri plecară spre ascensorul punții.

— Domnule Sulu, preiei comanda. Nu intenționăm să lipsim mult. Spune-i șefului Kyle să se pregătească pentru teleportarea a trei persoane... și s-ar putea ca foarte repede.

— 'nțeleș, domnule, luă la cunoștință Sulu, mergând să retransmită instrucțiunile prin intercom.

— Și ai putea să-i amintești, domnule Sulu, să nu-și piardă vremea cu calcularea modelului lui Mudd de transportare, adăugă Kirk încruntat. Avem destule înregistrate.

— Fără îndoială, este unul dintre motivele pentru care Flota Stelară ne-a ales pe noi pentru a-l localiza, căpitane, fu de părere Spock.

— Da. Ce noroc pe noi, nu, domnule Spock?

— Dimpotrivă, căpitane. Aș fi crezut că sentimentele tale în această privință tind mai degrabă... (Ezită, observând expresia lui Kirk.) O, înțeleg, căpitane, ești sarcastic.

— Este cam puțin spus, Spock, spuse Kirk și oftă. În orice caz, dacă este acolo jos, Kyle ni-l va găsi destul de repede.

— Nu mă îndoiesc că modelul lui Harry Mudd de transportare este prea diferit de proprietarul său, consimți Spock, când ușile ascensorului se închideau glisând.

Nava era mică, boțită și — mă rog, să nu-i zicem chiar decrepită — era mai potrivit să o numești un hibrid interesant de antic și baroc.

Se afla acum la vreo doi kilometri de orășelul semi-permanent de la poalele unor munți întunecați, colțuroși. Un inginer, după o privire rapidă la silueta navei, realiza că era vorba de un vas capabil de călătorii interstelare — cât de cât.

La un impuls de un warp de primă clasă, s-ar fi făcut praf. Dar cum, avea chiar și rachete la provă și pupa pentru asolizare, și eleroane atmosferice! Nu avea nici o identificare, iar seria dispăruse cu vremea... sau poate fusese ștearsă.

Pe moment, rampa curbată de asolizare era extinsă, iar grupul venit din oraș se strânsese în jurul bazei. Ascultau ce avea de spus proprietarul navei, pilot și purtător principal de cuvânt, totodată care arăta undeva pe la jumătatea pomenitei rampe.

Singurul om era Harcourt Fenton Mudd și era priceput la vorbe.

— Ei, așadar, voi toți aici de față sunteți implicați în extracția metalelor grele, sau mă înșel?

Nu răsună nici un răspuns de aprobare din partea auditoriului. Mudd continuă, ca și cum toți cei prezenți i-ar fi răspuns tare laolaltă.

— Nu sunteți fraieri, altfel nu ați fi aici. Mulți dintre voi sunt dotați de la natură cu ceva istețime și inteligență rustică, așa-i? (De această dată se auzi un cor mormăit și confuz de "ahă"-uri.) Așa că puteți să apreciați valoarea specială pe care v-o ofer.

Publicul lui Mudd se foia fără încetare, dorind ca acesta să spună despre ce era vorba și să-i lase să-și vadă de treburi. Grupul s-a mărit de la doi gură-cască la vreo duzină de localnici.

Șapte erau umani normali, doi erau oarecum umanoizi-ursinoizi, un mascul și perechea.

Mai era acolo și un umanoid de planetă grea — un omuleț aproape pătrat, numai mușchi. Și un monoped, cu o coroană de tentacule fluturând deasupra ochilor tripli. În urma lui se afla un avian înalt, o creatură zveltă și roz, cu o creastă de pene lucitoare care pornea din mijlocul frunții spre spate. Ținea, în mâinile cu trei degete, un baston zdravăn.

Avianul nu numai că părea nelalocul lui în comparație chiar cu oamenii normali, chiar era. Fără bastonul special, gravitația care depășea ușor un G l-ar fi doborât.

Dar lăcomia era o cale de transcendere a diferențelor dintre specii. Avianul îndura gravitația rupătoare și truda de la mină, pentru a reuși într-o zi să-și aranjeze și el cuibul.

Unul dintre oameni făcu un pas provocator înainte și vorbi agresiv.

— Nu cumva ne scobești pe uscat cu palavre, Harry?

— Eu, domnule? făcu Mudd umflându-și pieptul cu o vastă demnitate. Pe onoarea mea, doamnelor și domnilor...

— La naiba cu onoarea ta! sări alt om. Hai să vedem odată chestia aia nemaipomenită. N-am chef să pierd vremea, am treabă.

— Păi da, Rafe, se auzi o voce din adunătură, știu io ce găurești tu, că nu-i quartzină!

Izbucniră hohote de râs și furiosul Rafe îl căută pe glumeț din priviri.

— Foarte bine, spuse degrabă Harry, convins că era mai bine să abordeze esențialul până ca audiența să i se risipească sau să degenezeze într-un ring de box.

Dintr-un buzunar al jachetei scoase și arătă obiectul discursului său, stârnind iar curiozitatea sleită a celor prezenți.

Obiectul era un mic cristal — cu multe fațete și în culori difuze. Dar această coloratură nu se datora materialului din care era confecționat, deoarece acesta era limpede precum gheața, ci fluidului vâscos care umplea aproape în întregime interiorul

găunos.

Mudd scutură ușor mâna, iar când lichidul se deplasă înăuntrul specimenului, niște prisme interne aruncară o ploaie de culori diferite peste mulțime. Minerii toți văzuseră pietre spectaculoase, dar această gemă cu interior lichid era ceva nou pentru ei. Părea într-adevăr ceva mult prea fragil pentru a fi tăiat în fațete.

Cei situați în primele rânduri se apropiară să privescă mai bine, în vreme ce aceia din spate se căzneau să privescă peste ei. Nu mai erau sceptici, ci mâncau cristalul din priviri. Așa cum erau și ei priviți de Mudd.

Cum toți cei de față aveau ochi numai pentru cristal, iar Mudd numai pentru potențialii clienți, nimeni nu observă apariția tăcută a lui Kirk și Spock, atunci când cei doi ofițeri de astronavă se materializară de cealaltă parte a mulțimii, la capătul depărtat al navei lui Mudd.

— Probabilitate confirmată, Spock, șopti Kirk cu satisfacție, recunoscând imediat vechea lor pacoste, vocea pe care o auzeau fiind suficientă. Aș vrea să-l iau chiar acum, dar...

— Firește, căpitane. Mărturisesc că îți împărtășesc nerăbdarea. Deși cel mai bine ar fi să ne întoarcem cu mărturia cea mai reală cu putință, iar o examinare superficială a situației ne indică faptul că aceasta ne este oferită.

Își desprinse tricorderul de la umăr, îl îndreptă spre Mudd și conectă microfonul direcțional.

— Acesta este adevărul, spunea Mudd. Cu acest lichid magic, nici o persoană de sex opus nu vă rezistă. Pentru cei interesați de... diversiuni... nici chiar membrii unei alte rase nu sunt imuni. Nimeni nu poate rezista! Nu contează dacă ești tânăr, bătrân, gras, urât, păros...

Se auzi un fornăit din spatele adunării, iar masculul ursinoid, cu blana-i zburlită, ridică o labă cu ghearele scoase și înaintă. Colegii săi îl reținură.

— N-a fost nimic personal, făptură scumpă, își ceru iertare numaidecât Mudd. Scuzați-mă dacă în entuziasmul provocat de produsul meu mă refer doar la standardele umane de frumusețe.

Ursinoidul fornăi mai tare — pentru el, el era umanul aici. Fu nevoie de trei oameni să-l împiedice să ajungă la Mudd. Și asta nu pentru că se sinchiseau dacă Shu-luft făcea mici Mudd-i din original, dar începea să-i intereseze cristalul.

Mudd făcu un pas înapoi pe platformă.

— Nu am vrut să... adică...

Cineva din față râse. Curând, râsul cuprinse întreaga audiență. Masculul ursinoid se uita în jur la fețele vesele și absurditatea furiei sale ajunse și la mintea lui. Se relaxă, mustăcind. Apoi se liniști și Harry.

— Dovada, omule, mormăi în fine Shu-luft.

— Dacă dovada o poștești, prietene îmblănit, atunci dovada o vei avea, zise și, întorcându-se, făcu un gest grandios spre navă. Iată dar!

Din cabina centrală ieși o fată pe care nimeni nu ar fi confundat-o cu un ursinoid. Mergând — nu, plutind — ajunse lângă Mudd. Îl luă de braț și îl sorbi din ochi cu o expresie de adorație fără margini, de felul celei folosite de pictorii clasici pentru a zugrăvi adorația magilor de către îngeri.

Glasul ei era gutural, exact așa cum trebuia într-o astfel de viziune pasională.

— Harry, dragule, suspină ea, suficient de tare ca să audă și cei din spate, ce dor mi-a fost de tine!

Faptul că minerii umani o auziră era îndoielnic. Erau prea ocupați să se holbeze la ea, hămesiți, așa cum fac de obicei minerii când pălăvrăgesc despre un zăcământ de o mie de kilograme de duraluminu.

Tipul de fată delicată, dar și voluptoasă cum era aceasta, era îndeobște rar pe o lume dură și neprimitoare cum era

Mamafilon. Cele care, în număr foarte restrâns, ar fi apreciat atracțiile ei brutale, nu erau dispuse să accepte însă compania unor oameni ca aceștia.

— Da, iată dar, repetă Mudd, pe deplin conștient de efectul produs de fată asupra publicului, știind că acesta era cu o venerabilă expresie terriană a predecesorilor lui, prinși în plasă. Nu am pus decât un singur strop din această substanță miraculoasă asupra-mi, și apoi doar am atins-o pe această doamnă... am realizat cel mai scurt contact fizic și...

— Te rog, dragule, îl întrerupse fata, gângurind. Nu poți să vii înapoi în navă cu mine, acum?

Se lipi de el, își puse brațul stâng în jurul gâtului lui și-i mângâie o ureche.

— Cât... face? articulă în cele din urmă unul dintre mineri. Colegii săi nu izbutiră decât să dea din cap.

— "Cât face"? repetă ecoul glasului potolit al lui Mudd. Domnule, aș putea interpreta corect interogația dumitale dacă aș spune că mă întrebi — și mă îmbujorez spunând-o — care este prețul acestui articol?

— Așa am zis, mormăi minerul, zgâindu-se la fata care se încolăcise pe Mudd.

— Este ca și o pomană, domnule. O sumă derizorie, minusculă, deoarece eu cred de cuviință că nimeni nu trebuie să profite prea mult de pe urma vânzării iubirii. — Se opri. — Trei sute de credite, ori echivalentul în combustibili rafinați pentru navă.

Oricine care ar fi observat audiența, ar fi pariat că nimic din galaxie nu le-ar fi distras atenția oamenilor de la creatura unduitoare care-și plimba degetele prin părul lui Mudd. Dar declarația lui Harry realizează acest lucru.

— Trei sute de credite! exclamă minerul.

— Ei, poate că este ceva mai mult decât o pomană, admise Mudd, sesizând murmurul ce se iscă din mulțime. Dar,

totuși, un chilipir, un chilipir. Cine poate stabili prețul dragostei adevărate?

Tuși ușor.

— Evident, vă puteți achiziționa în altă parte acest flecușteț — dacă-l găsiți în altă parte.

Fata îl strânse și mai tare în brațe și se întoarse pentru a le oferi un surâs, un surâs ce numai în vis le apăruse. Un scâncet păru să vină de la fiecare bărbat prezent, cu excepția celor doi nou-veniți.

Dacă i-ar fi văzut, poate că Mudd ar fi scos altfel de scâncet; dar, deocamdată, trecură neobservați, el fiind prea absorbit de prezentarea sa.

Curând, dădu semne de retragere.

— Bineînțeles, dacă domniile voastre, domnilor — și doamnelor — găsiți că prețul vă depășește înțelegerea și puterea de cumpărare, voi fi nevoit să-mi încerc sărmanele cristale în altă parte.

Atunci Kirk și Spock aleseră momentul apariției lor. Mudd sesiză mișcarea și aruncă o scurtă privire. Îi recunoscă pe cei doi ofițeri imediat, iar falca sa suferi efectele unei creșteri subite a gravitației. Dar Mudd recuperează repede și reuși un zâmbet larg; era contrafăcut, ca orice altceva în privința persoanei sale, deși dacă nu știai acest lucru, ai fi crezut că etalarea danturii strălucitoare se datora bucuriei nețărmuite pe care o încerca la vederea celor doi care veneau la el.

— Căpitane Kirk. Și ineluctabilul domn Spock. Ce surpriză încântătoare! Bine ați venit pe Mamafilon, domnilor. Detectez un anume interes în cele ce se petrec pe aici, am dreptate? Sunteți poate interesați să achiziționați puțină dragoste? Oricine are nevoie de dragoste.

— Mă vei ierta dacă nu par deosebit de afectuos în acest moment, Harry, răspunse Kirk. Dar, deocamdată, interesul pe care ni-l trezești este stimulat de emoții oarecum diferite. Ia să

vedem, spuse el meditând. Fraudă, producerea ilegală de droguri, escrocherie — pentru început. Au fost înregistrate plângeri pe Sirius IX și Ilyra VI. Aceste plângeri sunt înregistrate, căzând sub incidența Codului Farmaceutic al Federației, secțiunile 63 până la 83, comensurabil cu... vei avea răgaz suficient pentru a citi întreaga listă, Harry.

Se uită încruntat la Mudd.

— Păi, așa cum am mai spus, repetă Mudd ceva mai puțin entuziasmat, bine ați venit pe Mamafilon. O lume fermecătoare, desfătătoare, cu multe atracții fără seamăn — printre care, nu cea mai lipsită de însemnătate, este faptul că nu are nici o legătură cu Federația, și de aceea nu recunoaște legile Federației.

Zâmbi către mineri, iar de această dată, zâmbetul era autentic.

Kirk și Spock se pomeniră victimele a duzinei de uitături ostile, cu nimic uman în ele.

— Menține canalul acesta deschis, Uhura, murmură Kirk în comunicator. (Era încă operativ, dar încă prins la brâu. Avea nevoie de ambele mâini.)

— Înțeles, domnule, veni răspunsul. Șeful Kyle pe poziție.

Unul dintre minerii umani porni spre cei doi ofițeri ai Flotei Stelare. Făcu din cap spre Mudd când vorbi celor doi nou veniți.

— Așa e. Așa că voi să nu vă băgați. Mamafilon este o planetă deschisă. Aici facem ce ne vine nouă, după legile noastre, și n-o să ne dea lecții un venetic.

— Trebuie să vă avertizez, începu Kirk, că acest escroc fără scrupule a mai fost închis pentru...

Minerul scutură din cap.

— Nu-i treaba noastră. Când un ofițer spune de careva că-i șarlatan, de obicei e vorba de unul care nu și-a plătit taxele.

Rânji.

— Asta nu ne deranjează, le spuse și se uită la Harry

încrezător.

— O să iau una, Mudd. Ia coalele cele trei sute de credite.
Kirk mai făcu o ultimă încercare.

— Vă spun că omul acesta este un pungaș de nivel galactic.

— *Caveat Emptor* e legea noastră în afaceri, căpitane, replică minerul. Remediul nostru pentru escroci e linșajul. După cum vedem noi lucrurile, Mudd este cel care riscă aici, nu noi. Ar fi bine să nu vă băgați.

Kirk voi să-i spună că Harcourt Fenton Mudd putea să o pățească mult mai rău pentru fapte mult mai grave, dar interveni Spock, vorbind cu mult calm.

— Sunteți conștienți oare că Harry Mudd vă înșeală prin intermediul unei iluzii?

— Ai?

Minerul căscă gura la el și se auziră mormăituri. Nu prea le cădea bine ideea că ar putea fi trași în piept.

— Ce vorbești, vulcaniene? strigă unul.

Nimeni nu apucă să se împotrivească ori să obiecteze cumva, când Spock înaintă și ridică încet fazeul. Fără să scoată un cuvânt, trase direct în corpul fermecătoarei femei agățate de gâtul lui Mudd.

Mudd scheună și sări ferindu-se de arșița impactului. Minerii rămaseră țintuiți, îngroziți. Rezultatul unei descărcări de fazer de la această distanță ar fi trebuit să fie: o fată moartă de-a binelea.

În schimb, fata pieri la o secundă după impactul razei. În locul ei se afla acum, așezată pe vine, o creatură reptiliană înaltă de un metru, privind speriată mulțimea. Mai stătu așa puțin și o zbughi șerpuind spre navă.

— "Fata" voastră, le spuse Spock amuzat, este un hipnoid rigelian îmblânzit care proiectează o simplă iluzie programată pentru el de către Mudd. După cum vedeți, continuă

el, indicând un loc scorojit pe corpul navei dincolo de locul în care fusese fata, raza fazei mele a trecut de-a dreptul.

Urmă o lungă tăcere. Apoi fu spartă de chiuiturile avianului. Chiar și cei neobișnuiți cu cei de-un fel ca el ar fi putut interpreta cu mare ușurință aceste șuierături sacadate ca fiind hohote de râs.

Ceilalți mineri, însă, reacționară cu ceva mai puțin amuzament. Unul dintre cei umani scoase la iveală o pușcă de formă ciudată care și aruncă un proiectil. Trebuie să fi fost ceva transmis de-a lungul generațiilor, din tată-n fiu. În stânga lui, prospectorul musculos începu să ridice un bolovan cât jumătate din propria-i masă.

Precum apa dintr-un butoi clătinător, grupul mânios prinse a tălăzui.

— Haideți, prieteni, începu cu disperare Mudd, pot să vă dau lămuriri. Să nu intrăm în panică.

— Ai dreptate într-o singură privință, Harry, observă Kirk, mulțumit de cum evolua situația. Nu putem să te arestăm, dar tu poți să te predai.

— Nu, căpitane. Dar cum, nu am de ce să mă predau. Asta ar însemna să mărturisesc...

Colonul atunci găsi de cuvință să arunce bolovanul, de care Mudd se feri. Proiectilul pătrunse în navă prin accesul deschis iscând înăuntru zarvă metalică și zdrăngănit de geamuri sparte.

— HOȚULE! TÂLHARULE! ESCROCULE!

O altă piatră, mai mică, fu aruncată înspre el. Abia reuși să o evite. Când aceasta ricoșă din cadrul ușii, Mudd o rupse la fugă de pe platformă înainte de a fi înhățat, dovedind o iuțeală neașteptată, alergând spre cei doi ofițeri, de astronavă. O ploaie de proiectile îl urma.

— Capitulez! Mă dau prins!

Se răsuci și flutură un deget prevenitor către mulțimea

care înainta, continuându-și cursa către Kirk.

— De bună voie... clemență... Acum sunt în custodie protectivă!

— Uți, Harry! strigă cineva din mulțimea care-l fugărea, Mamafilon nu respectă legea Federației.

Această remarcă fu punctată de o piatră cât pumnul care ricoșă din partea mai de jos a spatelui lui Mudd. El urlă.

Kirk își potrivește comunicatorul. În același timp Spock făcând doi pași înainte. Își puse fazele la maxim, îl orientă spre solul silicios, în urma lui Harry. Raza de mare energie găuri scoarța ridicând o movilă de sol și sticlă în fuziune care descurajă înaintarea minerilor.

Altă piatră trecu peste barieră și-l lovi pe Mudd în piciorul stâng. Scânci și își continuă drumul șonticând, până ajunse la Kirk și la Spock. Imediat luă o poziție fermă, înfruntându-și atacatorii — din spatele lui Kirk.

Unul dintre umani ajunse în vârful mobilei lucioase și se aplecase pentru a-l ajuta pe ursinoidul mascul să urce. Omul cu arma lansatoare de proiectile era înapoia lor, străduindu-se să-l prindă pe Mudd în colimator cu instrumentul său greoi.

Dar între timp, Mudd, Kirk și Spock nu mai erau prezenți decât pe jumătate, fiindcă deja dispăreau sub acțiunea de dematerializare a transportorului.

Harry Mudd continua să se văicărească dar în staza de tranzit nimeni nu-l putea auzi — până când se realcătuiră în sala transportorului din *Enterprise*.

— Bine acționat șefule, îl complimentă Kirk pe bărbatul de după consola transportorului. Momentul ales a fost ideal... situația devenise cam nasoală.

Șeful transportorului rânji și-și ridică o mână într-un gest amabil.

— A fost simplu, căpitane, având stabilit modelul lui Mudd.

Ignorând faptul că fusese salvat de Kirk și Spock, Mudd își continua cu nepăsare tirada.

— A fost o treabă, Kirk, care m-a costat nava, rigelianul — și dacă îți închipui că a fost ușor s-o învâț pe șopârla aia semiinteligentă să facă pe sirena, înseamnă că nu știi ce înseamnă răbdarea — tot ce aveam. Chiar și cristalele iubirii.

Se înfoie și încercă să pară amenințător. Dar cu rezultate jalnice.

— Intenționez să-mi contactez avocatul și să vă dau în judecată, personal.

— Bine, încuvință Kirk. Ne vedem la proces, Harry. (Mudd îl privea cum cobora de pe platforma transportorului.) Acum, hai!

— Încotro?

— Păi, unde stau de obicei cei arestați, Harry.

Negustorul căscă ochii ultragiat.

— Chiar așa, căpitane...! La arest? Doar nu ai de gând să mă închizi pe baza unor acuze nesubstanțiale? Să mă aruncați după un câmp de forță? Să mă tratați ca pe un simplu criminal?

— Numai simplu nu ești, Harry. Dar, desigur, noi nu. Te vom pune în custodie protectivă, atât numai, spuse Kirk și zâmbi.

Mudd scrâșni din dinți, mârâind. Sunetul acesta se preschimbă în ceva dureros, în sfârșit ceva onest din partea lui Mudd în ultimele câteva săptămâni, își zise Kirk. Negustorul se ținea de șale, unde-l atinsese prima piatră.

— Spock.

— Da, căpitane.

— Sună la Infirmerie. Să vină cineva la arest.

Spock dădu din cap, iar Kirk îl îndrumă pe prizonier spre ascensor.

Arestul de pe *Enterprise* era alcătuit din mai multe spații de locuit mai mici și unul mai mare, fiecare despărțit de pereți

solizi pentru intimitate, toate orientate spre același coridor. Toate erau libere acum. Kirk îl aduse pe Mudd într-unul dintre aceste apartamente și îi făcu semn să ia loc.

Spock sosi după puțin timp cu infirmiera Christine Chapel. Acum Mudd se ținea de spate tot timpul, foindu-se și gemând teatral.

— Care-i necazul? întrebă Chapel, privindu-l cu dispreț pe negustor.

— A fost lovit în spate cu o piatră, o informă Kirk până ca Mudd să poată să-și detalieze lista nesfârșită de nenorociri. Nimic serios, cred.

— Nimic serios! replică Mudd neîncrezător. Am o vertebră ruptă, cel puțin.

— Ah, Harry, nu mai face atâta tărăboi, pentru Dumnezeu! spuse Kirk și clătină din cap. Negustorul liber al noilor lumi, pionierul Federației, avangarda omenirii!

Cu reprezentanți precum Mudd, nu se putea abține să se întrebe câteodată cum de-a ajuns omenirea așa departe.

Chapel, între timp, ridicase tunica lui Mudd și-i examina spatele. Descoperi o contuzie roșie deasupra taliei.

Ea scoase un mic cilindru din trusa medicală de la brâu. La un capăt era prevăzut cu o duză atomizoare, iar la celălalt cu un simplu trăgaci. Îl puse pe porțiunea vătămată și eliberă activatorul.

Se auzi un fâșâit și vârful sprayului se îmbrumă pe când ea îl plimba deasupra rănii. Judecând după zvârcolirea lui Mudd, Chapel parcă ar fi mânuit un baros.

— Rănire ușoară, căpitane, confirmă punându-și cilindrul la loc. Nu e în pericol.

— Ei, mai sunt și vești proaste, ce să-i faci! constată Kirk. Mudd scutură din cap împotrivindu-se cu tristețe acestei remărci neprietenești și își băgă cămașa în pantaloni.

— Ț, Ț, căpitane, atâta animozitate dinn partea unui om

de asemenea nivel!

— Crede-mă, Harry, îmi pare rău că ai ajuns aici ca să o auzi. Dacă n-ai fi exagerat în ceea ce ne privește, nici eu n-aș fi exagerat evaluarea pe care ți-am făcut-o. Dar cum ai scăpat? Parcă te lăsasem pentru totdeauna pe lumea aceea de roboți?

Degetul ridicat semnifica sfidarea.

— Să nu subestimezi niciodată spiritul lui Harcourt Fenton Mudd! Aceia care fac această fatală greșeală vor afla numaidecât în detrimentul lor că toate...

— Harry, îl întrerupse Kirk stăpânit, lasă parada. Cum ai scăpat?

Lui Mudd îi luceau ochii în cap când spuse:

— Ah, concepția a fost pur și simplu genială, căpitane! O inspirație demnă de talentele mele unice în domeniul ameliorării sociologice. Eu am introdus conceptul de sporturi organizate. Era ceva sublim să privești mii de cetățeni roboți participând, două echipe înfruntându-se cu încrâncenare pentru cucerirea fabricilor natale, a computerelor centrale. După aceea am introdus ideea pariului formal, cu toate variantele sale subtile și...

— Restul mi-l imaginez, spuse Kirk având în fața ochilor suficient de clară imaginea pe care o evoca Mudd.

Negustorul avea o atitudine apologetică.

— Trist a fost faptul că uitasem un mic amănunt — acela că aveam de-a face cu automate și nu cu oameni. Ei nu au putut să aprecieze rafinamentul meu de înaltă clasă în străvechea logică a jocurilor de noroc organizate.

— Te referi la înșelătorie, sugeră cu încredere Spock.

— Așadar am fost, hm, nevoit într-un moment mai delicat să împrumut un vehicol...

— Să furi o navă spațială, adăugă din nou Spock.

Mudd îl fixă pe vulcanian.

— ... și să părăsesc acele locuri, cu speranța ieșirii la

liman undeva pe Ilyria VI. O lume fermecătoare, căreia de curând i s-a acordat statutul deplin al Federației. O cultură în formare dornică să fie binecuvântată de civilizația Federației. Un popor hărăzit cu cele mai prețioase resurse — prietenia și inocența.

— Te-ai dat mare expert în minerit — și așa te-ai dus să le vinzi Academia Flotei Stelare, sfârși Kirk. Harry! Asta a fost cam prea de tot, chiar și pentru tine.

— Eu vindeam ideea, protestă Mudd. Nu le-am oferit certitudini sau promisiuni.

— Așa este, nu pe hârtie sau bandă, în orice caz, îi aminti Spock. Acea... tranzacție ți-a furnizat destule credite pentru a ajunge pe Sirius IX, cu nava aceea furată.

— Împrumutată, îi aminti Mudd la rândul lui. Unde am descoperit ceva foarte prețios pentru viața inteligentă. Ceva căutat de humanoizi de mii și mii de ani — și de cei mai mulți alieni, desigur. O poțiune a iubirii, reală, fără riscuri din punct de vedere chimic și sigură!

— Pe care ai vândut-o la cel puțin o mie de locuitori de pe Sirius IX, conchise Kirk, care s-au îmbolnăvit numaidecât după ce au folosit-o.

— Din nefericire, căpitane, cosmonava pe care am fur... hă, împrumutat-o, nu era dotată cu aparate de analiză chimică extensivă. Așadar am fost, cu tristețe, în incapacitatea de a stabili dinainte că poțiunea iubirii și biochimia clienților mei erau incompatibile mutual. Așadar am procedat, așa cum mi-e felul, la îndeplinirea lucrului cel mai onest — am plecat în mare grabă, dar nu înainte de a lăsa în urma mea toate creditele pe care le obținusem pentru ca ele să fie returnate clienților mei entuziaști, dar deficienți din punct de vedere fiziologic.

— Adică o bancă de pe Sirius ți-a confiscat fondurile înainte de a mai putea să ți le retragi, comentă Spock.

Zâmbetul lui Mudd era oarecum nesigur.

— Chia așa, domnule Spock, trebuie să mărturisesc

acum că uneori găsesc că atenția pe care o acorzi unor detalii lipsite de importanță este înfiorător de obositoare.

— Să sperăm că justiția va da doavadă de mai mult interes în considerarea acestor fapte.

Mudd bălmăji ceva.

— Ei, și așa ai ajuns aici, continuă Kirk, sperând că vei avea mai mult noroc escrocându-i pe acești mineri cinstiți — dar fără a te gândi care ar putea fi "efectele" secundare ale poțiunii tale asupra chimiei corpurilor lor.

Luând o poză nobilă, Mudd își scoase bărbia înainte.

— Ei bine, am o surpriză pentru dumneata, căpitane Kirk. Deoarece, o dată în viața mea, am dat peste ceva profitabil și cât se poate de cins... cuminte. Poțiunea merge.

— Ca pe Sirius IX?

Mudd ridică din umeri.

— Un accident natural nefericit, neprevăzut. O excepție la regulă, vă asigur, spuse și se aplecă. Nu, pot face mai mult decât să vă asigur — pot să vă dovedesc. Dacă binevoiți să-mi dați voie să-mi procur câteva mostre de pe nava mea...

Vru să se ridice. Kirk negă mișcând din cap.

— Regret, Harry.

Se retrase câțiva pași, până ajunse în coridor alături de Spock și Chapel, și manevră un comutator de pe peretele din dreapta sa.

Niște instrumente invizibile se activară, murmurând ușor. Imediat, între Mudd și cei trei ofițeri stelari se ridică un câmp de forță subțire dar impenetrabil.

Câmpul în sine, atât cât se putea vedea, aducea cu o distorsiune datorată arșitei deasupra unui drum pavat într-o zi toridă. Văzut prin câmp, forma lui Harry tremura ușor.

— Domnule Spock, te rog să pregătești un raport oficial de arestare în timp util, incluzând toate detaliile, chiar și folosirea în ciuda interdicției, a unui hipnoid rigelian.

Din celulă, Mudd produse un sarcastic "Ha!"

— Desigur, căpitane, răspunse Spock.

Kirk dădu din cap, mulțumit că terminase cu Harry Mudd înainte de a ajunge la cartierul general al Sectorului de pe Darius.

Toți oamenii, chiar și căpitani de astronave, visează.

— Voi fi pe punte, dacă ai nevoie de mine, domnule Spock, încheie și porni spre ascensor. Spock se întoarse pentru a se uita la femeia de lângă el.

— Infirmieră Chapel, aș dori să se facă un raport medical cuprinzător asupra deținutului, ca anexă a înregistrării arestării, consimțind starea bună de sănătate, lipsa efectelor unor tehnici de denaturare mentală, cele obișnuite.

— Și spatele meu? se tângui Mudd. Stare bună, pe...

Spock îi aruncă o scurtă privire.

— Notează că domnul Mudd a suferit vătămări minore în zona dorsală inferioară, în cursul predării sale.

Ea îi zâmbi.

— Voi nota și asta, domnule Spock, spuse ea și zâmbetul se făcu mai amplu, mai cald... mai dornic. Am auzit cum ați reușit. Cred că meritați felicitări pentru modul în care l-ați prins.

Ea se aplecă, cu buzele ținute.

Spock se dădu înapoi, repede, încruntat.

— Trebuie să-ți amintesc, infirmieră Chapel, că la vulcanieni, contactul oral între genuri nu este popular.

Ea era dezamăgită și jenată.

— Îmi... îmi cer iertare, domnule Spo... comandante.

Spock era imperturbabil.

— Nu este necesar. Îmi dau seama — mi se amintește mereu — că impulsurile emotive pot oricând să-i copleșească pe oameni, spuse și își clătină capul. Ce păcat pentru voi.

— Nu știi mare lucru despre asta, domnule Spock, murmură ea, dar așa de încet încât nimeni nu o auzi.

Mudd nici nu avea nevoie, de altfel. Pentru observator
ager al altor ființe, uitătura ei era suficientă.

Se sprijini pe canapea și își răsuci un capăt al mustății,
încercând să pară nepăsător.

"Ia te uită... universul este un sac fără fund și plin de
surprize", medită el. "Foarte interesant".

— Iar în privința capturării domnului Mudd, exagerezi.
(Spock continuă, formal.) Te rog să ai grijă ca abstractul tău
medical să fie mai precis.

Înclină capul curtenitor și părăsi zona arestului.

Privirea lui Chapel îl urmări până când ușile ascensorului
se închiseră. Mudd nu avea nevoie să fie telepat pentru a ști că
ea era interesată nu doar să se asigure că el nu se va
împiedica.

Mudd se apropie de "bariera" de câmp de forță. Când
începu să simtă furnicături de piele, știu că era lângă ea.
Fiindcă Chapel se mai uita încă pe coridor după Spock care nu
mai era, Mudd vorbi într-o doară.

— Ai perfectă dreptate, să știi. Am avut de a face cu un
mare număr de umanoizi la viața mea, iar acest domn Spock al
dumitale este de o foarte atractivă inteligență.

Bam! Mudd parcă și văzu grilajul mental care căzu, greu,
în capul lui Chapel. Glasul redeveni modelul preciziei și al
indiferenței birocratice.

— Un ofițer excepțional, da. Suntem norocoși să ne aflăm
în serviciul său.

— Dar cu oarecare lipsuri în ceea ce privește emoțiile mai
calde, da?

Rânji până la urechi când ea se răsuci, tresărind, pentru
a-i lua seama.

— Dar ai, infirmieră, să știi, zise frecându-și partea
dureroasă, darul minunat de a-i vindeca pe cei suferinzi. O
abilitate considerabilă, o mână feminină, alintătoare. Asta e

ceva rar în Federația zilelor noastre, și nu mă gândesc numai la personalul Flotei Stelare. E un lucru pe care eu pot să-l apreciez. Lumea, se pare, a devenit prea... mecanică. Știi. În sfârșit, apreciez și cred că această calitate ar fi cea care, știi... adică, aș vrea să-ți mulțumesc.

Clătinându-se pe un picior, începu să se aplece pentru a-și scoate gheata stângă. Chapel urmărea această operație cu neîncredere.

— Să-mi mulțumești... cu o gheată?

— Nu, nu, draga mea. Cu asta.

Atunci apăsă pe un buton insesizabil de pe gheată. Un arc împinse tocul în lături, descoperind un compartiment secret care ascundea un cristal lunguiet, multicolor, care părea să palpitate datorită luminii interioare — ceva între cuarț și opal. Înăuntrul silicatului transparent se rostogolea un lichid gros, uleios.

Chapel se pomeni cu gura căscată.

— Ce-i asta?

— Poțiunea iubirii. Ea reveni în poziția dreptă. Nu, nu, spuse el degrabă. Nu este iluzie, păcăleală, draga mea infirmieră Chapel. Asta este adevărată. În interiorul cristalului, spuse și lovi specimenul cu unghia, se găsește puterea care crează iubire... în altul.

Chapel se dădu cu un pas înapoi.

— A, nu, nu-ți merge, Harry Mudd. Am auzit eu de poțiunile tale. Nu te cred.

Se răsuci pe călcâie și vru să plece. Mudd își întinse mâinile, împingând în câmpul de forță.

— Dar dacă e așa, imploră el, ridicându-și vocea cu disperare, ia gândește-te, scumpo — domnul Spock îndrăgostit de tine. Cu adevărat îndrăgostit de tine.

Arex se uită din postul său, de la consola navigației,

pentru a da mai întâi de privirea lui Spock, și nu a lui Kirk.

— Aici este ceva destul de interesant, domnule.

Enterprise se deplasa cu mare viteză spre îndepărtatul Darius, pe un curs normal de explorare. Acum Arex începu să încetinească... pentru orice eventualitate.

— Sistem solar neconsemnat.

— Trece-l pe ecran, domnule Arex.

Acesta acționează un comutator și pe ecranul principal apărură un sistem solar mic, în depărtare. În centrul său fierbea, nespectaculos, un soare albastrui.

— Mărește imaginea, domnule Arex.

— Da, domnule.

Arex umblă la trei controale de-o dată. Imaginea creșcu brusc și el mai făcu niște ajustări și astfel toți ceilalți de pe punte văzură principalul obiect al interesului lor — companionul celui albastrui.

Era mai mic, portocaliu-roșiatic. Spock studiase informații non-descriptive prin vizorul computerului de date. Acum își ridică privirea și se uită la ei.

— Un sistem binar standard, căpitane; dar se pare că acesta conține cel puțin o planetă de clasă M. Cred că este ceva destul de rar pentru a merita o investigație aprofundată.

Kirk chibzui un moment, apoi încuviință.

— Da, este. În regulă, pune-ne pe orbită, domnule Arex.

Navigatorul începu să pună la lucru sistemul de pilotaj incredibil de complex. Kirk se uită la ecran, în timp ce începură să se apropie de familia stelei duble. Soarele albastrui creștea, palpita, aruncând luciri, luciri și văpăi și...

...Luciri hipnotice din cristalul pe care îl răsucea Mudd. Infirmiera Chapel îl privea fascinată, ca în transă. Ea ținea în mână și un fazețat, îndreptat spre sectorul lui Harry.

— Chiar dacă ar funcționa, spuse ea încet, ceea ce este

de-a dreptul absurd, ar putea să...?

— E atât de simplu, draga mea. Nici o problemă. Da, ar putea.

— Cum funcționează — teoretic adică.

— Nimic mai ușor și mai tainic, continuă Mudd cu blândețe, răsucind cristalul. Nu trebuie decât să spargi cristalul și să lași lichidul să intre în piele, o secundă-două. Mâinile sunt cele mai indicate. După care doar atingi altă persoană — cealaltă persoană.

— Și crează iubire! Mudd, e ridicol!

— Nu e iubirea ridicolă? argumentă el filozofic. Dar te înșeli, scumpo — cristalele sunt infailibile. O atingere a mâinii evocă prietenie nețărmuită între bărbați ori femei. Dar între membrii de sex opus, ei, aici avem iubire. Iubire adevărată, garantată.

Ținu cristalul mai aproape de câmpul de forță.

— Cristalele iubirii, cele ale lui Harry Mudd, pot genera pasiuni și într-un bloc de granit. Iar acest domn Spock al tău, cam este un bloc de granit, nu-i așa? spuse negustorul și plimbă cristalul dintr-o mână în cealaltă. Dar, firește, ești sceptică.

Făcând doi pași îndărăt, observă cum privirea ei urmărea cristalul care trecea dintr-o palmă într-alta.

— Acum ai posibilitatea să apreciezi puțină chimie fără seamăn, Cristine. Nu ești numai o femeie frumoasă, ești și om de știință. Dar, cum, ești practic un medic, nu doar în acte. Te îndemn să iei acest cristal al iubirii ca dar de mulțumire. Pentru probitatea medicală și mâinile tale alintătoare. Te asigur că nu-ți va pricinui neplăceri. Însuși căpitanul Kirk ți-ar spune acest lucru. De ce nu-l întrebi?

— Să-l întreb...? Nu...: Nu, nu cred că este nevoie. Adică nu e cazul să-l deranjez pe căpitan cu... (Se opri tulburată, și încercă altă abordare.) Nu-mi face rău? Dar ce s-a întâmplat cu

cei de pe Sirius IX?

— Aha, ai auzit, comentă el dezamăgit. Nimic deosebit. S-au îmbolnăvit puțin. Nu a fost ceva grav. Și asta poți să o verifici, dacă dorești. Dar biochimia umană trebuie să reacționeze cât se poate de favorabil. Și cea vulcaniană.

Încercă să pară dezinteresat.

— Ia-o ca un experiment, adăugă și întinse mâna cu cristalul spre ea, o retrase când câmpul de forță i-o respinse, și chicoti.

— Scuză-mă, uitasem.

— Nu-i vorbă că aş crede vreo iotă din povestea asta, mormăi ea fără să-i întâlnească privirea. Nu cred că ar fi rău să-i analizez efectele.

— Sigur că nu! rânji el satisfăcut.

Ea mai șovăi, apoi strânse fazeul în mână și întinse mâna spre controlul câmpului. Câmpul de forță pieri. Mudd își dădu seama văzând cum conturul lui Chapel nu mai tremura.

Surâzând, făcu o plecăciune curtenitoare, observând totodată că mâna care ținea fazeul nu se clinti. Întinse cristalul, atent să nu facă vreo mișcare bruscă.

Ea îl luă cu mare grijă, ținându-l ca pe o bombă atomică. Care, într-un fel, și era. Cu fazeul îndreptat spre Mudd, ridică în cealaltă mână cristalul, în lumină. Înăuntru, cristalul răsfângea lumina, aruncând-o afară, într-o puzderie de scăpărări, ori de câte ori cristalul își schimba poziția...

Capitolul VII

Pe ecranul de pe puntea lui *Enterprise* se perindau o sumedenie de imagini trimise de camerele și recorderele care scanau lumea aceea. Panoramele alternau cu prim-planuri secvențiale, alcătuind o compoziție mozaică a suprafeței.

Era o lume uscată, o planetă aridă. Câmpurile nesfârșite de nisip fin, adâncite precum niște oceane, erau întrerupte arareori de ridicături de rocă neagră goală, a cărei duritate uimitoare era înregistrată de senzori. Așa ar și trebui să fie pentru a rezista furiei uraganelor de nisip care, probabil, băntuiau scoarța globului pustiu. Computerul de explorare se opri în cele din urmă pe o vedere telescopică medie a unei zone de sub ei.

Un soare asfințind acolo, cel albăstrui, și cel roșcat dând nisipului culoarea sângelui uscat. Lungi umbre din dosul

turnurilor răzlețe adăugau la cromatica searbădă negrul de tăciune.

Enterprise se așeză pe orbita singurei luni a planetei, atunci când Kirk își activează jurnalul.

— Jurnalul navei, dată stelară 5514.6. Am localizat și am realizat scanarea preliminară a unui sistem binar neidentificat până acum, care prezintă o singură lume, greu locuibilă. Sunt în curs pregătiri pentru efectuarea unei explorări mai avansate. A doua explorare avansată cu debarcarea unei echipe nu va fi probabil realizată cu această ocazie, dacă nu va fi impusă de apariția unui factor neașteptat.

Privind suprafața moartă, Kirk nici nu se aștepta la o evoluție palpitantă a evenimentelor. Își ridică ochii de la microfonul jurnalului.

— Domnule Spock, ai deja la dispoziție acele statistici preliminare?

— Poftim, căpitane.

Kirk se duse lângă primul ofițer instalat la computerul de date. Pe un mic ecran erau afișate rapoartele senzorilor și sondelor din prima orbită rapidă dimprejurul ecuatorului planetei. Erau toate corelate și reduse la componentele esențiale.

Echipamentul de detecție planetară de pe *Enterprise* lua o lume, o reducea la o serie de numere, care intrau apoi în computerul arhivă. Acolo, creierul navei le sorta, le aranja și le traducea într-o formă comprehensibilă pentru un ofițer de Flotă Stelară cu o înaltă pregătire.

Arex rămase la timonă, verificând îndeaproape poziția navei, pentru a asigura o orbită optimă, în timp ce M'ress continua să caute semne de viață inteligentă cu ajutorul echipamentului de comunicații. Dacă exista așa ceva în grămada de nisip de sub ei, nu prea erau vorbăreți. Până acum nu găsise nimic, nici măcar o urmă de alcătuire cristalină primitivă.

Toate aceste fărâme și bucăți se legau în valorile preliminare ale computerului. Aceasta nu era o lume prielnică vieții inteligente.

— Mențin orbita de parcare, căpitane, spuse Arex peste umăr. Toate sistemele de arme sunt pe *stand-by* defensiv.

Spock revenise la postul său și studia din nou datele computerului pentru o ultimă informare.

— Nici o dovadă a vreunei societăți primitive, căpitane, deși sunt semne de forme organice standard — o ecologie normală de planetă aridă.

— Rezonabil, murmură absent Kirk, cu ochii pe ecran.

Nu vor sta prea mult pe aici, așadar. O altă expediție va putea studia, altă dată, puținul pe care îl poate oferi această lume. Nu avea rost blocarea lui *Enterprise* pentru studiul minuțios al florei și faunei locale.

— Atmosferă la suprafață, opt sute de milibari, continuă ofițerul științific. Gravitație, unu virgulă doi. Temperatura medie — fierbinte, dar în limitele clasei M. Fluctuație sezonieră...

Chapel își luă ochii de la cristal, în sfârșit, pentru a-l privi pe Harry Mudd.

— Îți voi comunica rezultatele analizei. Voi fi foarte minuțioasă, să fii sigur.

— Dar cristalul este atât de sensibil, draga mea. Cu toată grija cu care a fost executat, testele de laborator l-ar putea distruge. Iar odată spart, este complet nefolositor. Și altul nu mai am.

Zâmbi și continuă pe un ton urgent.

— De ce nu îl încerci așa cum se cuvine?

— Nu, protestă Chapel (slab, își zise el.) Nu cred că aș...

— Gândește-te, scumpo! Dacă face ce am zis eu că face — și face, zise, și aici făcu o pauză semnificativă, Spock va fi al tău pentru totdeauna. Și nu există efecte secundare. Nimic ce

ar putea să ateste că nu e dragoste curată.

Ea încă mai ezita, chibzuind, iar în final ajunse la o decizie. Dădu din cap și își puse fazerul la loc, pe centură.

— Și doar sparg cristalul și las lichidul să-mi intre în piele?

Mudd zâmbi.

— Și apoi îl atingi.

Chapel mai ridică încă odată cristalul, pierzându-și privirea în adâncurile cristaline, apoi îl strânse în pumn. Se auzi un pocnet slab, țipătul unui animal minuscule când cristalul se făcu praf. Lichidul uleios îi acoperea acum palma.

Își împreună mâinile și le frecă. Pentru orice eventualitate, își puse puțin și pe obraji. Mâinile și fața se uscară rapid, substanța străină cufundându-se în pori sau evaporându-se.

Deodată, începu să se clatine, horcăind, și se prăbuși într-o stare de semiconștiență.

— Ce-i asta? reuși să vorbească, stând pe vine și prinzându-și capul în mâini. Ce-a fost asta?

Mudd trecu nepăsător peste bariera ecranului de forță dezactivat, și se aplecă asupra ei.

— O nimica toată, scumpo. O reacție pasageră produsă de absorbția poțiunii. Trece cât ai zice pește.

Astfel vorbind, îi scoase ușurel fazerul de la centură. După o scurtă tatonare, dădu și peste o bandă subțire de plastic, pe care o băgă în buzunar. Chapel se căznea să se ridice în picioare, se clătină și fu nevoită să se sprijine cu o mână pe podea. Ochii începeau să i se limpezească.

— Hai, scumpo... să te ajut.

O luă de braț și o ridică, atent să nu atingă zona unde își aplicase lichidul.

— Mă... mă simt mai bine, așa cred.

— Bineînțeles, nu ți-am spus că trece iute?

Asuda și își clătina capul, încă puțin amețită după administrarea drogului. Erau câteva lucruri care o deranjau, dar ceața din cap parcă se intensifica în jurul lor, în loc să se risipească. Ia stai așa... Unul dintre acestea o privea acum.

— Tu... tu ar trebui să fii în arest, Harry.

— Păi, așa ar trebui, observă Mudd cu amabilitate.

Se dădu doi pași înapoi, până în interiorul celulei. Chapel apăsă pe activatorul câmpului de forță aflat pe perete. Repetă gestul, fiindcă la primă încercare nu-l nimerise. Din nou, conturul lui Mudd prinse a tremura, în momentul în care câmpul care producea distorsiunea apăru între ei. Dar acum era sigură că tremurarea *era* în câmp... nu în mintea ei, care se limpezise brusc.

— Dar de ce nu te duci acum la Spock? îi sugeră el. Lichidul o să-și piardă puterea odată și odată, știi.

— Da, mormăi ea, apoi repetă mai hotărât. Da... Așa voi face.

Plecă pe coridor.

Mudd se plimbă liniștit prin încăpere, vreme de câteva minute inspectând-o din toate unghiurile. Atunci când fu sigur că ascensorul pornise, băgă mâna în buzunar după fazer. După ce-l potrivea la un nivel pe care-l consideră minim necesar, trase.

Urmă un flash, raza de energie atinse scutul de forță minimal, care căzu. Mudd gemu satisfăcut și puse fazerul în buzunar. Zâmbitor și şuierând vesel, ieși din celulă și se îndreptă spre ascensor.

Ieși pe o punte de serviciu mai puțin frecventată. Avea nevoie de un loc liniștit, de un refugiu temporar, iar zona de serviciu părea cel mai potrivit loc în acest sens.

Mergând pe coridorul principal, verifică fiecare încăpere. Se ferea de locurile în care sesiza urmele unei vizite recente. Așa făcu și cu acele încăperi care conțineau materiale ce ar putea fi necesare tot timpul pentru buna funcționare a navei.

Într-un sfârșit găsi un depozit aproape gol care era prevăzut și cu un sistem interior de închidere. Era foarte bun pentru câteva ceasuri. Nici nu avea de gând să stea mai mult.

Așezat pe o canistră pe care scria STOC LUBRIFIANT, folosindu-se de o cutie mare de metal ca masă, scoase banda subțire de plastic. După ce o așează cu grijă pe cutie, duse mâna la gheată. Tocul pocni și se dădu în lături, scoțând la iveală un set de scule miniaturale.

Mormăind și lucrând cu îndemânare și iute, șterse mai întâi fotografia infirmierei de pe cartela de identitate a Flotei Stelare. Din pachet mai scoase o mică piesă de metal, cam cât unghia degetului mare. O lipi cu delicatețe pe spațiul liber de pe cartelă, apăsă pe ea cu degetul. Se auzi un ușor clic.

Când îndepărtă piesa, pe cartelă strălucea propria-i figură zâmbăreață.

Puse de o parte duplicatorul subminiatural 3D și începu să opereze în continuare asupra cartelei cu ajutorul altei scule fine. Îi va lua ceva timp până va șterge cu precizie toate datele lui Chapel și apoi pentru a le amplasa pe ale sale.

Apartamentul primului ofițer de pe *Enterprise* era ca și locatarul — ordonat, rațional, logic. Un loc pentru fiecare lucru și fiecare lucru la locul său. Chiar și lucrările de artă de pe pereți reflectau o regularitate sobră a compoziției ca și cei care le cumpărase.

În acest moment, el lucra la marele pupitru care domina camera principală. Spock studia informația afișată pe display-ul anexei computerului. Se auzi semnalul de la intrare. Vorbi fără să-și înalțe capul.

— Intră.

Apăru Chapel, care veni lângă el. Ținea o casetă cu microbandă într-o mână și multe alte lucruri în minte. Toate erau pentru Spock.

Străduindu-se să nu tremure, Chapel rămase cuminte înapoia lui Spock în timp ce computerul personal lucra. În sfârșit, el se opri din lucru, se întoarse pentru a o privi.

— Da, ce este, infirmieră?

— Am adus abstractul medical pentru raportul de arestare, domnule Spock — cel pe care l-ai cerut.

— Da. Mulțumesc, Chapel.

Se răsuci în scaun întinzând mâna după microcasetă. Atunci, ea făcu un pas și, împleticindu-se — chipurile — căzu în brațele lui.

Spock surprins o prinse instinctiv. Ea se agăță de el, realizând un contact fizic cât mai mare. Ofițerul o privi nedumerit.

— Îmi pare rău, domnule, își ceru ea iertare cu o prefăcută surprindere.

Făcu o pauză, rămânând în brațele lui, nădăjduind... Spock nu se clinti, așteptând ca ea să se ridice. Când fu cât se poate de limpede că, din motive necunoscute, ea nu se va mișca, el se ridică și o puse pe picioare.

— Te-ai lovit, sau ai pățit ceva?

Nu putea să-și stăpânească iritarea din glas, deși înfățișarea-i rămase neutră, ca de obicei.

— Nu, e-n ordine, răspunse ea, cu o voce care indica tocmai contrariul.

Vulcanienii au mai multe abilități și simțuri pe care oamenii nu le au. Nu simțeau creșterea totuși presiunii sângelui.

— Dar dumneata te simți bine? întrebă ea.

— Perfect normal, zise el. Voi atașa abstractul la raport.

El așteaptă. Ea nu-i spuse nici mulțumesc, nici la revedere, nici orice altceva, așa că el ridică ușor din umeri și se reasează la anexă, reluându-și activitatea.

Trecură câteva minute până când observă că ea mai era încă în spatele lui. Acum era mai mult curios decât iritat.

— Mai este ceva, infirmieră?

Chapel se cutremură, o mână porni spre el, dar o retrase brusc.

— N-ai... N-ai vrea să... să stau? Să te ajut?

— Mă descurc destul de bine și singur. Rămânerea dumneata aici ar fi inutilă, duplicativă și illogică. Nu-ți dai seama?

— Ba da, șopti ea, apoi glasul ei redeveni stăpânit. Ba da... ar fi de fapt o tâmpenie.

Se răsuci pe călcâie și porni spre ușă. Spock o mai privi un minut, fără să înțeleagă. Purtarea ei părea mai mult decât normală... din punct de vedere uman. După care clătină din cap — oricât ar trăi și ar lucra printre oameni, nu va reuși să-i înțeleagă — și se întoarse la treburile sale.

Chapel avea și ea ceva treabă. Nu luă în seamă saluturile colegilor întâlniți în drum spre arest, încercând în minte variante de umiliri, verbale și fizice, pe care avea de gând să le aplice unui anume Harry Mudd.

În cele din urmă, monoliftul de securitate o depuse pe coridorul de securitate al lui *Enterprise*. Vorbea înainte de a ajunge la celulă.

— Până aici ți-a fost, Harry Mudd. Ai dat de belea, nemernicule, escrocule...

Ajunse în dreptul celulei și realizează, sufocându-se, ce se petrecuse. Nu o întâmpină nici o siluetă tremurătoare. Nici măcar o mutră zâmbitoare, fie chiar și nedistorsionată. Bariera câmpului de forță era într-adevăr dezactivată, iar celula absolut goală.

Se răsuci imediat gândindu-se că poate deținutul se furișase cumva în afară și acum era gata să sară pe ea. Mâna zbură la centură după faze, dar nu dădu decât de centură. Aceasta se ridică brusc la cap, acolo unde începu procesul gândirii, și unde poate că n-ar fi găsit nimic.

Vraja amețitoare, efectele întârziate — pieriră. Se uită în jos la brâu parcă nădăjduind că fazele ar fi putut cumva să răspundă la identificare vizuală, dacă nu răspundea la cea tactilă. În zadar. Nu mai era acolo.

— O, nu, murmură.

Apoi alerga spre ascensor.

SALA NAVETELOR

— NUMAI PERSONALUL AUTORIZAT —

Mudd examinează încântat cuvintele mari imprimate pe ușa care-i bara calea. Apoi se duse la un ecran mural și se așează în fața lui.

Trase aer în piept și introduse în fanta de sub ecran cartela de identitate pe care tocmai o modificase. Dacă se gândea cineva de la securitatea navei să facă o verificare de rutină la această intrare în sala navetelor, totul lua sfârșit pentru el — nu semăna nici pe departe cu Christine Chapel. Dar ecranul nu fulgeră decât o dată cu o lumină albă, mașina analizându-l pe pasager. Urmă un scurt moment de așteptare, care pentru Mudd ținu doar un mileniu — două, după care începu să clipească un semnal verde sub ecran. Un mormăit mecanic și ușa se deschise ascultătoare. Luându-și cartela din fantă, Mudd expiră și se repezi înăuntru. Se opri până când ușa se închise după el.

Hangarul navei era plin cu vehiculele Flotei Stelare pentru deplasări exterioare. Se găsea acolo o mică navetă de cercetare superrapidă, un vehicol cu blindaj formidabil care putea să se așeze pe planete mult mai inospitaliere decât cea despre care auzise că se învârtea sub ei, și un glisor pentru aceste planete total antagoniste, sau deloc.

Mai erau acolo și niște planoare atmosferice pentru planete ușoare și trei navete compacte. Își frecă palmele și îi veni să izbucnească în hohote, dar poate că pe undeva cineva lăsase vreun microfon deschis. Așa că se mulțumi numai cu

ideea.

Harry Mudd din nou triumfător!

Porni în pas vioi în direcția aparatelor aflate în repaos.

Ignorând faptul că subiectul raportului său de arestare se pregătea tocmai să-l invalideze, Spock deconectase pupitrul anexe computerului și încheia acum acest raport, dictând într-un minirecorder portabil.

— ...și anexate sunt un abstract și o evaluare medicală ale deținutului cu o declarație a infirmierei Christine Chapel...

Se opri brusc, trase adânc aer în piept, surprins.

Și un zâmbet larg îi despică fața. Marele său noroc consta în faptul că se întâmplase să nu aibă la îndemână o oglindă. Dacă s-ar fi văzut, șocul produs l-ar fi cufundat în starea de inconștiență.

Clipi, tuși. Zâmbetul pieri la fel de brusc cum și apăruse. Mușchii faciali neobișnuiți cu această expresie protestau cu furie. Își dresă iar glasul și reulă dictarea.

— Hă... Infirmiera... Chapel... abstract... anexe...

Aceeași bruscă ezitare, dar de această dată mâinile, parcă uluite, se ridicară căutând buzele curbate. Își scutură cu violență capul, apoi se ridică cu greu în picioare împingând scaunul, de parcă ar fi fost brusc posedat — și tocmai aceasta era realitatea.

— Christine... Chap-el.

Ultima silabă fu purtată de un suspin adânc.

— Draga, frumoasa Christine.

Oftă din nou, iar fața i se contorsionă îngrozită. Se împiedică de pupitru, se dădu la o parte de parcă acesta se preschimbase într-un monstruos păianjen cu patru picioare.

— Christine...

Îl străpunse un junghi violent, ca și cum cineva îi bătea un ritm dureros în stomac.

Chapel ar fi recunoscut senzația.

Trebuie să fi fost cu plinul făcut, gata întotdeauna pentru o misiune îndelungată. Mudd examinează cu dragoste nava de cercetare cu rază mare de acțiune. Computerul de la bord, o variantă miniaturală a celui care o conducea pe *Enterprise*, putea prelua informația de la rudele mai mari. Până să-l prindă cineva, va trebui ca acesta să-i dea poziția actuală a navei, să accepte cursul repede stabilit — Ilyria, să zicem — și să-l scoată imediat din raza de detecție.

Desigur, *Enterprise* putea să-l localizeze și să-l înhațe — în caz că observa cineva plecarea lui. Știa ce să facă pentru a fi sigur că nimeni nu-l va prinde. Cu impulsul warp impresionant al navei, în numai cinci minute va fi hăt, departe, până când...

Ceva îl lovi puternic în ceafă. totul se întunecă, întuneric punctat de o puzderie de stele... deși nu de magnitudine solară.

Când i se restabili vederea, avu parte de un groplan al pupitrului. Instinctiv o mână se ridică pentru a pipăi gâtul dureros. Se strâmbă când realizează contactul. Se mișcă puțin și se răsturnă, după care regretă că o făcuse. Era preferabil să se uite la pupitru, care nu avea nimic dușmănos.

Christine Chapel, care pe moment nu avea nimic îngeresc, se aplecă și ridică fazeul care căzuse de la centura lui Harry. Îl îndreptă spre o parte indecentă a anatomiei acestuia.

— Am venit să-mi plătești despăgubiri, domnule Mudd.

Așa de aproape — era așa de aproape! Mormăi înciudat ridicându-se în picioare.

Nimeni nu verificase sala navetelor, așadar Kirk, Aret, M'ress și Scott habar nu aveau de scena care se jucase acolo.

McCoy se afla pe postul lăsat liber de Spock la computerul arhivă ocupat cu o cercetare minoră de natură

non-medicală. Ceilalți erau cu toții la posturile lor — calmi, relaxați.

Nimeni nu se uită la ascensor când Spock ieși din el.

Se pomeni, după câțiva pași, că se oprișe. Înghiți nervos. Dar, contrar a ceea ce trebuia să fie evident, nimeni nu se uită la el, nimeni nu arăta că era conștient de ceea ce se întâmpla. Nimeni nu observă confuzia pe care o simțea.

Constatară schimbarea, auzindu-i vocea. Și se întoarseră spre el de la primele cuvinte.

— Căpitane...

Ezită.

— Doctore, cred că am nevoie de supraveghere medicală.

McCoy mări ochii.

— Aș... vrea să raportez o serie de... de foarte stranii... emoții.

— Ce?

Exclamația veni aproape simultan de la Kirk și McCoy. M'ress și Arex se uitau cu gura căscată.

În sala navetelor, Mudd se ridicase în picioare și mergea de-a lungul peretelui din spatele navei de cercetare, către un sistem complex de aparate. Din când în când Chapel, rânjind într-una, îl împungea cu fazeul în spate. Sau se prefăcea că apasă pe trăgaci. De fiecare dată, Mudd — care asuda din greu, și nu din pricina efortului de a merge — o lua mai repede din loc și zâmbetul său de înaltă tensiune mai pierdea puțin din voltaj.

— Ah, dar vrei cumva să spui, scumpo, că poțiunea mea nu a fost pe deplin efectivă.

Chapel râse scrâșnit.

— Depinde de unde privești lucrurile, zic eu. Oh, a fost minunat, Harry. M-am făcut de râs pe deplin. Sunt sigură că-ți

pare rău că nu ai fost de față. Dar fii fără grijă — ce am eu de gând să-ți fac este chiar mai amuzant.

Pe Mudd nu-l încânta această promisiune.

— Dar știi ce reci sunt vulcanienii, îi aminti el repede. Este posibil ca, mai zise și-i făcu semn cu degetul când ea îl mai împunse încă o dată cu fazerul, reacția să fie nițel întârziată, iar poțiunea ar mai avea nevoie de câteva minute în plus pentru a-și face efectul. La urma urmei, cu un subiect atât de rezistent ca Spock...

Ea clătină din cap intrigată.

— Și-mi făcusem atâtea speranțe. Dar tu ai rămas același palavragiu ticălos, Harry. Nu știu ce mi-a venit să mă iau după tine. După atâția pe care i-ai tras pe sfoară...

Încă o dată vârful fazerului îl îndemnă să grăbească pasul.

— Ei și tu, nimeni nu-i perfect, se grăbi Mudd iar să-i amintească. Am avut parte de un anturaj rău famat de la o vârstă fragedă. Să nu ne pripim în a judeca oamenii, draga mea. Nu cumva să faci acum ceva de care te vei căi mai târziu.

— O, nu-ți face griji, Harry. Nu o să mă căiesc, în nici un caz.

El începu să tremure și ea plescăi din limbă, dezgustată.

— Nu te speria, poltron smiorcăit.

— Nu pot să mă abțin — este un obicei care ne afectează pe noi, poltronii smiorcăiți.

— Harry, fazerul acesta este fixat doar pe amețire. Și cred că am mers destul.

Ajunseseră la complexul de aparate. Acolo se găsea și un ecran de intercom pentru tehnicienii care lucrau câteodată în complex. Venise vremea să pună capăt acestui joc.

— Activează intercomul, Harry.

— Ia stai nițel, iubi, o atenționează el, în minte încolțindu-i un gând. Am o idee...

Continuă să meargă de-a-ndăratelea de-a lungul peretelui, în interiorul complexului. Pe rezervorul spre care se îndrepta era scris

DISTRIBUȚIE ȘI REGENERARE AER

Vârî mâna în buzunar, căută ceva, producând niște clinchete. Christine îl privi curioasă. Când își scoase mâna, ea văzu mai multe cristale mari de iubire, pe care el le luase din căptușeala pantalonilor.

— Mai încearcă unul. Îți spun eu că o să meargă. Spock o să fie atât de îndrăgostit de tine că o să...

— Taci! îi strigă ea furioasă, gesticulând cu fazerul.

Când arma compactă nu mai era îndreptată spre el, Mudd sări în lături și aruncă cristalele spre ea, chiuind și năpustindu-se înainte. Acestea zornăiră deasupra ei lângă un grilaj.

Luată prin surprindere de strigătul de luptă, Christine dădu înapoi și se împletici, trăgând la întâmplare și lovind butonul de alarmă de sub ecranul intercomului. Tirul fazerului nu fu precis; raza mușcă din metalul turnului, deasupra umărului negustorului.

Undeva o sirenă începu să urle.

Nici unul nu se sinchisi, bineînțeles, să privească în sus — aveau alte griji — acolo unde praful de cristal și lichidul care se evapora erau supte prin grilaj de niște ventilatoare invizibile.

Harry Mudd nu era deloc pipernicit. O împinse pe Chapel, lovind cu umărul brațul în care avea fazerul. Arma sări, fazerul se descărcă din nou și raza amețitoare o atinse. Se prăbuși în brațele lui.

— Pe degetele sfinte ale lui Hristo! exclamă și o ridică. Îmi pare rău, Christine, scumpo — dar mi-e teamă că o să am nevoie de un ostatec acum. De ce nu m-ai lăsat să plec, fără să mai alertezi întreaga navă?

În același timp, se uita prin sală, găsi naveta de

cercetare, chibzuind mânios. Cu alarma care suna dar fără localizare, vor verifica în primul rând arestul. Naveta era rapidă, dar fără acel răgaz de cinci minute nu putea să-i păcălească.

Dar sub ei era o planetă. Deseori o lume finită se dovedea a fi o ascunzătoare mai bună decât spațiul infinit. Dar nu naveta de cercetare, nu... se îndreptă spre vehicolul blindat de cercetare, cu Christine pusă pe umăr. Le va fi foarte greu să-l scoată din asta.

Mărturia lui Spock referitoare la unele tulburări profunde și expresii de șoc și surprindere astfel cauzate fu întreruptă de alarmă. Uitând o mulțime de întrebări, se duseră cu toții în mare grabă la posturile lor. M'ress opri alarma stridentă. Arex verifică panourile securității și raportă.

— Nu este alarmă de avarie, domnule.. Nici un semn de aparat ostil în imediata apropiere — asta e. Securitate internă — sala navetelor.

— Dă-ne ceva vizual, domnule Arex, ceru Kirk cu calm.

Navigatorul acționează un comutator și se uitară cu toții în stânga la micul ecran instalat deasupra postului arhivei științifice, care se aprinse. Se vedea sala navetelor, cu aparatele dinăuntru, dar nimic care să justifice alarma.

— Cotă, ceru cu amabilitate Kirk. (Camera începu să se miște.) Oprește, domnule Arex.

În imagine fură prinse două corpuri, unul purtându-l pe celălalt, aparent inert.

Recunoscără cu toții imediat forma corpolentă a lui Mudd, dar identitatea poverii sale rămase indistinctă până când capul se mișcă, arătându-se.

— Mudd! strigă pătimaș Spock. Și o ține pe Christine. E-n pericol... iubit...

Ochii i se măriră de groază, iar sprâncenele se ridicară pe frunte ascunzându-se în breton.

— Interesante... reacții..., bălmăji el.

Maxilarul lui McCoy coborî mai mult decât normal, dar din gură nu ieși nimic. Mâna inginerului Scott alunecă și ea cât pe-aci să atingă controlul gravitației artificiale, dar își reveni. M'ress scăpă un mieunat de surprindere, în timp ce Arex emise un fluierat lung.

— Închideți ușile sălii navetelor, reuși să spună Kirk în cele din urmă, observând că panourile imense din sală erau căscate.

Arex lucră la controale și se întoarse îngrijorat.

— Negativ, căpitane. Mudd a activat aparatele de asolizare pe landerul blindat. Ușile sălii navetelor nu se închid când un aparat este pregătit să iasă.

Era evident. Ieșirea lui Spock și șocul pe care l-a provocat i-a întârziat reacțiile cu câteva secunde. Blocarea specială era menită să prevină închiderea accidentală a ușilor masive în fața unei nave deja angajate pentru plecare.

— Înseamnă că Mudd s-a hotărât că are mai mulți sorți de izbândă dacă pleacă pe planetă, observă Kirk. Nu poate să ne scape prin viteză, așa că va coborî pentru a încerca să se ascundă până ne-om plictisi să-l căutăm și om pleca. După care se va duce pe cea mai apropiată lume locuită... încet, dar va ajunge. Și nu putem să așteptăm aici până îl dibuim.

— Nu putem aștepta deloc, se auzi strigătul de la postul computerului de date. Atâta timp cât o are pe Christine! Trebuie să mergem după ei, căpitane, se ambală Spock. Voi conduce personal o echipă la sol.

McCoy porni spre computerul arhivă cu ochii fixați pe ofițerul științific.

— Spock, e clar că nu ești tu însuși — poate puțină odihnă...

— Căpitane, spuse acesta, cu o privire furioasă, necaracteristică, insist să plec.

Privi ecranul care arăta vag suprafața roșiatică a planetei de sub ei.

— Christine... Christine Chapel. Nu pot suporta gândul că i se poate întâmpla ceva rău femeii pe care o iubesc.

Mai fuseseră și altă dată momente de surpriză și șoc pe această punte, dar acum erau cu toții într-o stare de totală stupefacție. Atenția generală era focalizată pe figura impunătoare a lui Spock.

— Iubesc? reuși să îngaime Kirk.

— Spock? izbuti cu greu McCoy să menționeze numele ofițerului unu în acest context.

Nesesizând reacțiile uluite pe care le provocase, ofițerul unu de pe *Enterprise* zâmbi, și fu un zâmbet visător care la oricine altcineva ar fi fost încântător — dar la el era ceva care te puneă pe gânduri.

— Da, vreau să o protejez. Trebuie să o strâng în brațe.

Parcă un nor îi trecu peste față și se opri în mijlocul frazei, consternat de propriile spuse. Pentru o clipă trăsăturile sale se înăspriră și fu din nou Spock cel dinainte.

Dar numai pentru o clipă. După care zâmbetul reveni. Kirk îl fixa, îngrijorat.

— De obicei nu iau în considerație o urmărire imediată... până când senzorii nu-l captează pe Mudd. Am putea chiar să-l aducem înapoi prin transportor. Dar dacă insiști atât de mult să te duci acolo...

— Insist.

— Atunci mă voi teleporta odată cu tine, termină Kirk oftând.

— Excelent. Nu mai avem timp de pierdut, căpitane.

Acestea fiind spuse, porni în direcția ascensorului. Kirk părăsi fotoliul de comandă și se luă după el, dar McCoy îl interceptă.

— Jim... crezi că e bine? În starea sa nesănătoasă de

acum?

— N-aș spune chiar nesănătoasă, Bones. Neobișnuită pentru Spock, cu siguranță, dar nesănătoasă...? Nu mai știu.

— Uite că eu știu, Jim. Este un semn de anormalitate — complet nefiresc pentru el. Iubirea la vulcanieni e mai, cum să zic, mai reținută.

— Bine, fie, aprobă Kirk. Atunci, încearcă *tu* să-l oprești. McCoy vru să-i răspundă, dar nu știu ce să-i zică.

— A, înțeleg.

— E mai bine să nu încercăm să-l constrângem — și oricum voi fi lângă el, spuse Kirk și se întoarse. Domnule Scott, ești la comandă până la întoarcerea mea.

— Înțeles, domnule, spuse inginerul șef și se duse la postul de comandă în timp ce Kirk și McCoy ieșiră pe urmele lui Spock.

O liniște neobișnuită, datorată uluielii, cuprinse puntea după plecarea celor trei ofițeri superiori.

— Spock... îngăimă în cele din urmă Scott. Spock... îndrăgostit? Ce crezi că ar fi putut să-i cauzeze una ca asta?

— Nici nu pot să mă gândesc, murmură M'ress.

Era pe punctul de a oferi comentarii adiționale când ceva abia perceptibil dar aromatic îi atinse nările. Adulmecă. Izul bizar era însoțit de un fâșâit ușor. Nimeni altcineva nu sesizase toate acestea, nimeni nu avea sensibilitatea lui M'ress. Dar nici ea nu detectă norul subțire, abia vizibil, care pătrundea prin gurile de aerisire.

Acum mirosul era suficient de puternic ca să fie simțit și de Scott. Adulmecă și trase aer în piept, curios... și fața i se relaxă într-un zâmbet larg și luminos.

— În... drăgostit.

M'ress își scutură capul, iar coama i se zburli puțin pe ceafă. Apoi, netam-nesam, începu să toarcă încetisor. De fapt, atitudinea celor rămași pe punte era de... mulțumire crescândă.

Spock îi aștepta pe coridor.

— Te rog, căpitane. Să nu pierdem vremea cu nimicuri.

McCoy făcu o ultimă încercare.

— Aș vrea să te supun unor teste mai întâi, Spock. Nu te simți bine.

— Dimpotrivă, doctore. Nu m-am simțit în viața mea atât de viu. Căpitane?

Kirk dădu din umeri, iar cei doi ofițeri luară drumul transportorului. McCoy fusese interceptat de o asistentă de la securitate și rămase cu ea în urmă purtând o discuție aprinsă.

Spock și Kirk pătrunseră în sala transportorului împreună. Șeful Kyle îi văzu intrând și se uită mai bine la figura sălbatică a primului ofițer.

Kirk se duse repede lângă el.

— Căpitane, eu...

Kyle se opri, uitându-se în continuare la Spock care nu stătea locului. Șopti:

— Ce e cu domnul...

— Nu e timp de explicații, șefule. Îți spun mai târziu... sper. Ai dat de urma landerului care a plecat acum câteva minute?

— Da, domnule. Procedură standard de urgență, dar... ?

— Unde sunt acum?

— Aproape de touch-down — foarte aproape de suprafață, cred.

— O.K., să ne pui pe-aproape, pe Spock și pe mine.

— Așa va fi, domnule.

Kyle tăcu, ocupat cu urmărirea îndeaproape a aparatului de debarcare, în vreme ce Spock mergea de colo-colo. În cele din urmă Spock nu mai răbdă și veni să se uite, peste consola transportorului, la Kyle.

— Dacă a făcut ceva rău unui singur fir de păr de pe minunatul, sensibilul ei căpșor...

Intenția primului ofițer era aceea de a-l îndemna pe șeful transportorului să-și dea toată silința, dar efectul a fost contrar. Mâinile lui Kyle se mișcau greu peste controale, acesta holbându-se la prim cu o expresie de uimire.

— Domnule Spock, eu...

Dar Spock se răsuci și intră în alcovul transportorului. Aștepta cu nerăbdare pe unul dintre discuri. Trecură câteva secunde până când Kyle își reveni după asaltul verbal scurt, dar devastator, și își reluă urmărirea. Și mai avea de calculat și coordonatele asolizării.

Voia să-i mai ceară lămuriri lui Kirk, dar atunci se auzi zgomotul ușii principale. Intră McCoy.

— Ce este, Bones? Întrebă căpitanul.

— O echipă de cercetare a găsit asta în sala navetelor. Una dintre asistente s-a gândit că ar fi bine să facem o analiză chimică, așa că mi-a dat-o mie. N-a fost necesar.

Întinse mâna deschisă. Era un obiect lucitor, cunoscut. Kirk îl luă, îl ținu în lumină și îl inspectă cu luare aminte. Atunci privirea îi căzu pe Spock care dădea în continuare semne de nerăbdare.

— Unul dintre cristalele lui Harry Mudd, așa zise de iubire, spart.

Și înțelegând, se luminează.

— Jim, am mai găsit și urme de cristal pulverizat lângă un grilaj de recirculare. După cantitatea de reziduuri, bănuiesc că acolo s-a spart unul din cristale, poate chiar două. Până acum nu s-a întâmplat nimic, dar voi ordona curățirea sistemului de purificare, orice-ar fi.

— Bună idee, Bones. Vor fi înlăturate eventualele efecte latente.

— Sper, Jim. M-am întâlnit pe coridor cu câțiva colegi care păreau foarte ciudați.

— Pentru numele lui Vulcan, se auzi vocea imploratoare

a ofițerului unu, să ne grăbim, căpitane.

— Ușor, Spock, răspunse Kirk cu blândețe. Nu putem merge nicăieri, până nu aflăm unde s-a așezat Mudd.

Privirea lui mai zăbovi asupra lui Spock și apoi se mută pe McCoy.

— Verifică, Bones. Și trimite-mi imediat un raport, dacă ceva ce nu e în ordine.

McCoy dădu din cap și părăsi încăperea. Kirk intră în alcovul transportorului, așezându-se pe un disc din preajma lui Spock.

Aceleași coordonate de asolizare pe care le calcula Kyle erau studiate și pe punte. Locotenent M'ress preluase postul lui Spock, iar Scott era în picioare lângă ea. M'ress se uita prin vizor.

— Senzorii indică faptul că Mudd a asolizat, spuse și manevră niște manete. Confirmarea coordonatelor trimise la sala transportorului.

Scott râse încet.

— Și căpitanul e transportat de fericire — alături de drăguțul Spock.

Chicoti. M'ress se pomeni râzând cu el, producând un mieunat sacadat.

Ea se ridică, abandona vizorul și întinse o lăbuță. Gheruțele ieșiră, parcă înmugurind. Șovăitoare, apoi cu mai multă convingere, și le trecu pe gâtul și pe umerii lui.

— Este... amuzant. Nu am realizat până acum, dar ești amuzant. Și foarte atrăgător pentru o ființă umană, domnule Scott.

Acesta râse din nou și-i adresă un surâs cald.

— Hei, ușurel, fătucă... mă gâdili.

Ea începu să toarcă și se dădu mai aproape de el...

Capitolul VIII

Pe lumea cea nouă era ziuă. Cei doi sori erau sus, iar lumina lor se izbea de nisip. Dintre dune se înălța un turn de piatră negru ca smoala. Avea poate douăzeci de metri înălțime, ușor rotunjit și lucios.

Două umbre gemene se întindeau în direcții diferite. O altă umbră dublă, mișcătoare, se așeză pe sol, autnci când aparatul de ebarcare realizează un ușor touch-down. Se ghemui în aerul mat ca un imens gândac grotesc.

Imobilitatea era generală; vreme de câteva minute nimic nu se mișcă. Apoi într-o parte a gândacului apăru o cavitate mică, neagră, din care ieșiră două corpuri mărunte. Li se adăugară numaidecât patru umbre.

— Te vor găsi destul de repede, păpușo, spuse Mudd.

Temperatura, datorită distanței la care se găsea planeta

de cei doi sori, nu era insuportabilă, iar atmosfera mai filtra radiațiile, așa că oricine aflat fără protecție în soare nu se va trezi prea prăjit până la prânz. Dar fără adăpost, un om se putea bronză foarte tare pe lumea aceasta.

— Vei fi în siguranță, insistă el, și când te-or găsi, eu o să fiu plecat demult.

— Plecat unde? întrebă Chapel sarcastică, privind în jur. Planeta asta e o mare pustietate... pustie.

— Oriunde există o oportunitate pentru un om ingenios, îi spuse el gânditor. Mai bine liber într-o pustietate decât la adăpost în arest. Odată pe Omega VII, am făcut o afacere bună vânzând băștinașilor propriile lor oceane.

Infirmiera Chapel nu știa dacă să creadă sau nu vorbele lui care oricum nu erau mai absurde decât situația ei actuală.

— Păi dacă te gândești să vinzi localnicilor aceste pustiuri, lasă-te păgubaș Harry. N-am detectat urme de viață inteligentă.

— Deci poți să te relaxezi, nu? se înflăcăără Mudd, fiindcă înseamnă că nu-i nici un pericol.

Din glasul ei răzbătu îngrijorarea.

— Am spus viață inteligentă. Dar am găsit, am auzit, semne de forme organice non-senzitive.

Mudd gemu.

— Nu prea văd cum te-ar deranja în răstimpul scurt pe care-l vei petrece aici, scumpo, spuse el gesticulând în toate părțile și se uitară amândoi pentru prima dată, cu această ocazie, la locurile în care ajunseseră.

Peisajul care-i întâmpinase nu fusese făcut să fie pe placul oamenilor. Din loc în loc răsăreau turnuri de piatră neagră, ceva vegetație sărăcăcioasă aruncată la întâmplare în ultimul moment de către o natură nepăsătoare — și oceane, oceane de nisip. Nisip brun, nisip roșiatic, nisip galben și negru. Nimic altceva. Se întoarse din nou la el.

— Doar n-ai de gând să mă lași singură aici?

— Fii fără grijă, scumpo. Te instalăm la clasa-ntâi. Nu, nu-i nevoie să-mi mulțumești.

— Nici nu mă gândeam, răspunse ea, cu ochii pe fazele pe care Mudd îl ținea într-o mână, nepăsător.

Dacă i-ar pune o piedică și l-ar prinde până se vor întoarce la lander...

Mudd nu era însă chiar așa de neatent.

— Ah, ah... nu-i frumos ce pui la cale Christine.

O avertiză cu degetul ridicat și făcu un pas înapoi cu precauție, apoi făcu un gest spre rampă și se înclină ușor.

Ea oftă a resemnare. Se părea că va fi subiectul rușinos al unei operații de recuperare de pe *Enterprise*, în timp ce Mudd își va lua tălpășița. Și nu-i va fi greu.

Dacă găsea o cavitate adâncă, Mudd putea să ascundă naveta. Și cu energia deconectată, micul bloc de metal va fi practic invizibil pentru senzorii lui *Enterprise*. Singura lui grijă va fi atunci derutarea senzorilor de viață ai navei, iar Chapel nu se îndoia că unul isteț ca Harry Mudd va ști cum să procedeze.

Escapada aceasta nu va pica bine în dosarul ei, de-asta putea fi sigură.

Mudd lăsă capacul exitului deschis în urma lor, bucurându-se de influxul de aer proaspăt după zilele petrecute în spațiu. Nu-și făcea probleme cu Chapel — dacă ar fugi, încotro ar lua-o?

Primul șir de roci negre se afla la o distanță de o jumătate de kilometru. Dacă unul dintre ei s-ar fi uitat acum într-acolo, ar fi observat o oarecare mișcare la vreo două treimi din distanță până la crestele negre.

Era desigur o iluzie datorată luminii celor doi sori. Sau poate o piatră în cădere. Dar suprafața încrețită, neagră, se mișcă din nou. Nu era de vină lumina nici rostogolirea unor pietricele, era vorba de un fenomen cu toul diferit și de

necrezut. O parte din "piatra" neagră se ridica, aidoma unei uși gigantice. Suprafața netedă, sticloasă, care se arăta dedesubt era neașteptată și prin umiditatea ei. Suprafața se mișcă iarăși, în jos, ochiul gigantic uitându-se acum către micul aparat de debarcare.

— I-am prins, căpitane. Așa e, s-au așezat. Și, după senzori, Mudd stă în loc de câteva minute. Motoarele sunt oprite.

Kyle era prea ocupat ca să mai ia în seamă mireasma care pătrunsese în sală, iar vocea sa astupa fâsâitul care venea de la o grilă de ventilație de deasupra lui.

— Gata pentru transport-jos.

— Gata, încuviințară Kirk și Spock laolaltă.

Un vaier ascuțit, muzical, umplu sala transportorului. Două coloane cromatice de lumină cuprinseseră figurile celor doi ofițeri atunci când Kyle ridică manetele.

Una dintre figuri păru să adulmece cu puțin timp înainte de fi dematerializată. Kyle coborî brusc manetele iar cadența electronică dispăru.

Un alt fel de muzică puse stăpânire pe punte. În parte se datora lui Arex, ale cărui griji navigaționale se limitau la zdrăngănirea unei chitare cu două corzi. Nu era ușor de cântat la acest instrument, nici chiar pentru el, dar fără trei mâini ar fi fost chiar imposibil.

Reușea să cânte totuși o melodie, fără cuvinte. În centrul încăperii, mai mulți ofițeri tineri dansau în ritmul neobișnuit, neluând în seamă propria înstrăinare. Și cineva scoase la iveală o cantitate adecvată de intoxicante. Ajungea să fie o petrecere în toată regula — chiar mai bine, ziceau unii, decât recente lor reverii private de pe lumea de plăceri a lui Omicron.

M'ress se rezemase de consola comunicațiilor, în vreme ce Scott, fredonând melodia lui scoțiană, îi masa umerii. Torsul

ei pisicesc se întrerupse numai odată, atunci când șeful îi luă blănița în răspăr. În rest, era imaginea desăvârșită a încântării.

Cântul fără cuvinte spirala spre o coda. Smulse aplauze furtunoase din partea unora dintre ascultători, care purceseră la alte activități.

Undeva, prin mintea navigatorului, o notă nemuzicală răzbătea cu insistență pentru a fi luată în seamă. Privi împrejur iritat, nădăjduind că va găsi ceva care să-l lămurească. A, da, asta era.

— Dar ia ziceți, mormăi, adresându-se sălii în general, ține careva legătura cu căpitanul și cu domnul Spock?

— Sigurr, Arrex, sigurr... miorlăi M'ress. Vezi?

Întinse mâna, indiferentă, către ecranul de control, o dată, de două ori, și lovi comutatorul la cea de-a treia încercare. Scott nu se sinchisi de această activitate arbitrară, continua să-i fricționeze umerii și spatele. Cât de mățâsos era ofițerul de comunicații! Scott nu părea să-i pese câtuși de puțin că nu era o apreciere nimerită din partea unui inginer șef de navă la adresa ofițerului său de comunicații.

Micul ecran de comunicații se aprinse, dar M'ress nu observă. Nu se osteni să-l privească, părând să fi uitat deja de ce îl pusese în funcțiune. Arrex nu-i aminti. Dădu binevoitor curs cererii de a mai executa o cântare. Pe nimeni nu interesa faptul că modelul de interferență cu care se umpluse ecranul nu era nici măcar bine precizat.

Nici melodia lui Arrex nu prea era, dar nici acest lucru nu părea să deranjeze pe cineva. Mai ales fiindcă cea mai mare parte a muzicii era în mintea lor.

Efectul de solidificare era mai strălucitor decât de obicei sub lumina încrucișată a sorilor gemeni, atunci când cei doi ofițeri de astronavă se materializară nu departe de aparatul blindat de debarcare.

Fapt cu totul ieșit din comun, șeful Kyle, de obicei deosebit de meticulos, slăbise controlul, deoarece susnumiții se pomeniră pe o pantă. Kirk se redresă iute. Dar Spock, gesticulând cum nu-i stătea deloc în fire, nu reuși. Ofițerul unu era gata să se dea peste cap și Kirk îl prinse pentru a-l menține pe picioare. Spock îl privi pe căpitan și îi zâmbi amabil.

— Mersi, Jim. N-am mai făcut așa. E bine că am un prieten ca tine.

Fața lui Kirk începu să se strâmbă, dar se topi într-un zâmbet ciudat, cald.

— Bizar, la fel simt și eu în ceea ce te privește. De fapt... (Zâmbetul se lărgi, iar el își puse un braț pe umerii ofițerului unu.) ...dragul meu prieten, Spock. Hai, vino să-i luăm pe Mudd și Christine.

Porniră în jos, în direcția navetei. Nici unul nu observă schimbarea produsă în stânca de ebonită din spatele lor, când medalionul lucitor al colosalului ochi se deschise încă o dată.

Mudd, pregătindu-se să descarce echipamentul elementar de supraviețuire pentru Chapel, tocmai ieșise din navetă pe rampa de coborâre. Nu apucă să-i observe pe ofițerii care se apropiau, că solul și începu să se zgâlțâie.

Nisipul prinse a zornăi în jurul aparatului. Negustorul uluit se răsuci. Atunci, Chapel trecu pe lângă el val-vârtej și nu mai avu timp să scoată fazerul sau să strige, sau să facă orice altceva. Dar acum vedea altceva și tipă.

Dinainte, roca neagră erupea, înălțându-se la cer pe șase picioare butucănoase. Fiecare era cam cât un motor warp de astronavă. Nisipul încă se mai prelingea din crăpături, peste protuberanțe. La prima vedera, leviatanul avea un aspect oarecum reptilian. Oricum, aceasta nu era decât o încercare umană de categorisire, pentru a face din ceva absolut străin, ceva familiar. De fapt, dihania nu putea fi asemuită cu nimic din

fauna Pământului.

Ochiul său era acum larg deschis, privind de sus cu o răutate desăvârșită.

Kirk și Spock auziră țipătul lui Chapel, îi observară gesticulația frenetică și se uitară înapoi. În același timp se auzi un zgomot de aspirare și atunci văzură creatura ridicându-se din nisip. Alergară spre navetă.

Nu era vreme de politețuri, așa că alergară împreună spre aparat din calea monstruoșității, care se răsucea pe labele colosale. Mudd, pierdut cu totul la vederea creaturii, se împleticea pe rampa de decolare.

Peste lander se așeză o umbră atunci când o labă de coșmar, cu trei gheare, acoperi cei doi sori. Schimbarea de iluminare produsă îl determină pe Mudd să acționeze. Coborî în fugă pe rampă, pentru a-i ajunge pe ceilalți. Întunericul se întinse îndărăt când laba începu să coboare. Era ca o cădere lină. Auzi un zgomot sec, urât, și sutele de tone ale muntelui viu băgară aparatul de debarcare în nisip. Laba, care se mișca în continuare cu o încetineală șovăitoare, se strecură sub metalul pulverizat.

Monstrul ridică naveta turtită sus, sus. Arăta ca o jucărie stricată în ghearele gigantice. Un ochi o examinează la repezeală, apoi laba se scutură, iar ce mai rămăsese din navetă, zbură. Se prăbuși în apropierea oamenilor îngroziți, iar acest fapt păru să-l facă pe acel ceva muntos să se miște iar.

Ca o astronavă care își schimbă direcția, monstrul se răsuci, dând la iveală nu unul, ci trei ochi, dispuși în jurul masivului cap neregulat. Nu se vedea nici un gât — doar trupul titanic și cele șase picioare herculeene. Deschise o gură circulară, ca o diafragmă, lăsând să se vadă o gaură fără fund, străjuită de stalactite și stalagmite, în chip de cili fremătători.

Din hăul grozav ieși un șuier găunos, aidoma vântului dintr-o cavernă adâncă.

Spock, Kirk și Chapel încetinisera puțin, iar Mudd îi ajunse din urmă. Cu mâinile tremurând, negustorul ridica acum fazele spre cel mai amenințător dintre cei veniți. Încercă să-l stabilizeze, prinzându-se de încheietura mâinii cu cealaltă mână, dar fazele tremura de două ori mai tare.

Ignorând ineficiența lui Mudd, Kirk și Spock se dădură la o parte și își scoaseră propriile arme.

— Țintește capul! indică primul, mai mult pentru Mudd decât pentru calmul Spock.

Două raze de lumină roșie porniră în sus și se întâlniră în masiva faleză cu ochi bulbucăți de deasupra. Lui Chapel i se păreau incredibil de subțiri, ca ața, și fără putința de a avea vreun efect asupra formei muntoase. Oricum, rezultatul demonstrează că acea creatură era făcută din carne, și nu din piatră fără simțuri.

Izbucni un șuierat formidabil, un țipăt de uragan, și fiara se ridică și mai mult din nisip. O formă tentaculară, ceva ca o rădăcină pivotantă izbucni din sol cu un plescăit puternic. Creatura căuta locul de impact al razelor, cu cei trei ochi clipind de durere.

Două dintre picioarele gigantice se năruiră, iar arătarea se prăbuși pe o parte, producând un cutremur. Cei patru umani erau băgați unul în altul, ca boabele pe știulete.

Monstrul își reveni repede și se căznea să se ridice, din nou, pe cele șase picioare. Țeasta, precum prora unei nave, se răsucea tacticos, în căutarea micilor gănganii care o necăjeau. Aproape că-i localizase pe cei patru infimi bipezi care alergau sperați în beznă, când se produse un vuiet prin preajmă, cam ca al unui tunet în depărtare.

Brusc, căpățâna cu trei găvane se răsuci în direcția opusă. Se apropia un val vulcanic de nisip. Alt cap negru se ivi din pământ, urmat de o altă formă pantagruelică, fiindcă un alt monstru se înălța spre soarele albastrui. Odată ieșit complet,

porni spre celălalt.

Cei patru spectatori erau când fascinați, când îngroziți. Spock fu cel dintâi care se eliberă din vraja hipnotică pe care o generase conflictul incipient. O prinse pe Christine cea hipnotizată. Gestul o șocă tot atât de mult ca dubla apariție a străinilor de mărimea unui munte. Dar surprizele abia începeau.

— Iubito! îngăimă Spock, te simți bine?

— Nu am nimic, domnule Spo...

Simți că-i venea rău.

— I... iubito?

Expresia lui Mudd era mult mai ușor de interpretat:

— Kirk, scoate-ne de aici!

— Potoloște-te, Harry, răspunse Kirk cu o siguranță pe care de fapt nu o avea.

Își desfăcu apoi comunicatorul, îl scutură de nisip și îl deschise. Câtă vreme monștrii erau ocupați unul cu celălalt, umanii nu erau în pericol, în ciuda proximității lor. În câteva secunde vor fi înapoi pe navă.

— Sala transportorului, aici căpitanul. Teleportează-ne, și mai repede.

La bordul lui *Enterprise*, vocea sa suna clar în difuzorul deschis în sala transportorului. Dar se pierdea în muzica veselă care curgea prin intercomul navei.

Șeful transportorului, Kyle, și atrăgătoarea sa asistentă, pe nume Marion, dansau. Kyle auzi, sau așa i se păru, glasul lui Kirk, punctat de chemarea insistentă a soneriei de alarmă a intercomului. Dar sunetul strident se amestecă ușor, firesc, cu muzica.

Kyle o strânse mai tare pe asistenta Marion, privind-o zâmbitor. Muzica era o combinație de vioară țărănească și concert de Bruch — și mai era ceva. Îi zâmbi și ea drăgăstos.

— Nici un răspuns, spuse Kirk încet, puțin îngrijorat.

Comunicatoarele erau instrumente mici și solide, etanșe. Era practic imposibil ca nisipul sau altceva să pătrundă în ele. Kirk îl zgâlțâi, un gest vechi semi-magic, și mai încercă.

— Șef Kyle, urgență! Teleportare!

Nu-i răspunse nici măcar un bâzâit de recunoaștere, nimic ce ar putea să arate că *Enterprise* mai există în acest univers.

— Ce se întâmplă acolo?

Apoi își dădu seama că nici aici jos nu prea era băgat în seamă.

Chapel părea să-și fi recăpătat controlul — și să-l fi pierdut în același timp. Contradicția era implicită, dar nu reală. Era agățată de Spock și privea în sus la el cu o expresie cu totul neprofesională.

Mudd arăta în direcția aparatului de debarcare zdrobit și producea niște bolboroseli indescifrabile.

După ce se priviră singuri un timp, cei doi munți ambulanți se întoarseră încet până când avură din nou în fața lor pe micuții străini.

— Să nu te superi pe șeful Kyle, Jim, zise Spock, mărinimos nevoie mare. Durează nițel până stabilește coordonatele. N-are a face, mai zise și se uită în jos la Chapel, liniștitor. Nimic nu mai are a face, acum ești în siguranță, Christine.

— Da... oh, da. Ce minunat!

— Vin iar după noi! exclamă Mudd, dându-se înapoi și vâslind în aer cu brațele și arătându-i pe cei doi monștri negri — gesticulație pur instinctuală, nimic altceva.

Într-adevăr, cei doi giganți se deplasau înspre ei, pășind greoi. Kirk se uită disperat la peisajul dimprejur. Un mănunchi de lame galben-brune — inima unui vulcan mort demult, erodat — înfipt în nisip nu departe de acolo, în spatele lor.

Roca uzată, dacă era cu adevărat rocă și nu un alt monstru — fusese zguduită în trecut de convulsii puternice care făcură în ea crevase și crăpături adânci. Erau destule locuri în care puteau să se ascundă. Era oricum mai bine în altă parte decât pe nisipul plat, unde puteau fi striviți de o labă cât toate zilele.

— Încolo! strigă Kirk, pornind spre ruinele vulcanice.

Spock o ajuta pe Chapel iar Mudd încheia plutonul.

Mergeau repede pe nisip, care devenea, din fericire, mai ferm cu cât se apropiau mai mult. Apropierea lor determina deschiderea unor ochi, apariția unor picioare, unei guri sau a altor accesorii organice. Kirk continua să se răstească la comunicatorul tăcut.

— Teleportare urgentă — *Enterprise*, recepție!

Se uită peste umăr. Mai întâi văzu că Spock și Chapel alergau îmbrățișați. Absurditatea și teama combinate îi provocară un comentariu amar.

— Nu poți să-ți iei mâinile de pe ea, nici măcar acum?

— Aceasta este treaba mea, căpitane, spuse Spock gâfâind, dar păstrându-și demnitatea.

Chapel asculta fără să priceapă ce se întâmpla, sau de ce.

— Vă rog, cred că ar trebui să lămurim niște lucruri...

Dar îi era greu să vorbească alergând. Intrară într-o crăpătură adâncă plină cu nisip, care părea să nu se strâmteze. Avuseseră noroc — prima lor alegere fusese bună și... profundă.

— Jim, începu Spock, după care se răsuci în mintea lui un comutator și se poticni nedumerit. Nu... nu... căpitane.

Pronunță titulatura cu precauție, accentuând, dar apoi schiță un nou zâmbet.

— Reacționăm amândoi anormal. Uită-te la mine. Poțiunea este de vină. Drogul iubirii... insidios. Mă...

Din spatele lor, o voce puternică, dubitativă, îl întrerupse.

— Poțiunea iubirii... insidioasă?

Mudd căsca gura la ei nedumerit. Kirk și Spock îl ignorară pe negustor.

Spock se lupta cu sine însuși.

— Odată... odată ce-i recunoști efectele, ești capabil să-i opui rezistență, așa cum fac eu acum.

— A mers, bălmăjea Mudd proteste, cu fața luminată de o revelație uimită. Oh, maica mea Doamne, a mers!

Se lăsă să cadă pe nisip deprimat.

— Și când mă gândesc că le vindeam o mână de cristale care-mi mai rămăsese minerilor ăia bătuți în cap pe trei sute de credite amărâte per bucată, zise și se luă cu mâinile de cap.

— Vrei să spui că ai crezut tot timpul că nu erau bune? întrebă Kirk încurcat, abandonând pe moment comunicatorul.

Mudd își ridică ochii spre el și gemu jalnic.

— Crezi că puteam să am încredere într-un bătrân vraci de pe Sirius? Bineînțeles că am crezut că nu erau bune. Mai ales după ce am văzut, pe Ilyria, că nu făceau decât să îmbolnăvească lumea.

Se tăvălea căinându-se.

— Bătrân și nebun — nici nu a vrut să spună de unde veneau acele minuni. Știam că erau în stare să producă un efect plăcut, temporar, puțină amețeală — dar iubire? spuse și ridică mâinile la cer. Nu e cinstit, îți zic, nu e cinsit!

Escrocul înșelat — Kirk rânji. Se uită prin crăpătură. Nu se vedea niciuna dintre creaturi. Nu dăduseră dovadă de prea multă inteligență, iar viteza lor de reacție era mică, foarte mică. Numai de nu ar ajunge pe aici din întâmplare! Poate că or crede că micile animale rapide — ei adică — dispăruseră pur și simplu. Dacă aveau minte câtă viteză de reacție, cei doi munți vii nu constituiau decât părți din decor, așa cum crezuseră la început.

— Nu te amărî, Harry. Și așa nu ai fi știut ce să faci cu niște bani câștigați cinstit.

Mudd era prea deprimat pentru a mai da replica. Îi era rău.

Poate că scena din infirmeria lui *Enterprise* ar fi reușit să-l înveselească. Muzică ușoară transmisă prin intercom. O parte din personalul medical prezent dansa pătimaș. Alții se jucau cu computerele medicale.

Doi dintre cei mai îndrăzneți se dedau la activități nereglementare cu aparatura de control care se amplasează deasupra meselor de spital.

Capul răutăților era doctorul McCoy. Trecuse un braț în jurul infirmierei Mayer.

— Acuma, Lyra, ți-am povestit cum i-am salvat viața căpitanului Kirk? Și a comandorului Spock?

Infirmiera Mayer scutură din cap, privindu-l cu un amestec de admirație respectuoasă și afecțiune. Reacția ei normală la o asemenea declarație a lui McCoy ar fi fost un pufnit de deriziune.

— Și a scumpului meu prieten Scotty, continuă McCoy zglobiu. Și a drăguței locotenente Uhura. Păi, dar cred că am salvat viața cam la toată lumea de pe nava asta, în diverse ocazii.

Se uită prin sală, nu văzu nimic deosebit în activitatea absolut nemedicală.

— Dacă *Enterprise* ar avea suflet, aș salva-o și pe ea.

Se pomeni că-și alungă o lacrimă și se uită la perechea lui.

— Hai să vorbim despre sufletul tău, draga mea Lyra...

Kirk se duse la Mudd, îl lipi cu spatele de un perete.

— Cât durează efectul poțiunii, Harry?

— Nu... nu știu.

Kirk se gândi că mai era încă sub efectul șocului. Nu acela produs de apariția monștrilor, ci acela al revelației că fusese probabil implicat într-o afacere onestă.

— Nu am știut că o să aibă vreun efect mai durabil, așa că nu am întrebat.

— Bine, atunci, cât timp, reluă apăsător Kirk, a zis "bătrânul vraci nebun" că ar putea să dureze?

— Nu mult.

— Ce vrei să spui, "nu mult"? trebuie să-ți fi spus ceva despre efecte — că ți se păreau aiurite sau nu.

— De fapt — nu mai strânge, mă doare mâna, căpitane — era gata să-mi spună, dar am vrut să închei tranzacția cât mai repede ca să nu descopere că creditele erau false.

— Atunci, cum...

Dar Kirk fu întrerupt de un strigăt de uimire. Îl lăsă pe Mudd, și o văzu pe Chapel arătând spre intrarea crevasei.

Ambii monștrii își făcuseră apariția, deplasându-se între cei doi sori și crevasă, blocând mare parte din lumina lor. Capetele lor, aisberguri negre, se legăneau agale. Deodată, se opriră. Capul celui mai apropiat se uită înăuntru, trei ochi sticloși fixându-i pe cei trei umani cu o incredibilă intensitate.

Kirk îi dădu comunicatorul lui Chapel.

— Încearcă să intri în contact cu *Enterprise*, infirmieră.

Se uită de la Mudd la Spock.

— Poate că putem să le distragem atenția cumva.

— Aceasta este o idee cât se poate de stupidă, căpitane, comentă Spock.

Se opri jenat.

— Îmi pare rău, căpitane, drogul e de vină. Eu doar mă îndoiesc de faptul că am reuși să-i influențăm cumva. Și nici nu cred că vor reacționa cum ne-am dori dacă le vom scărpină spinarea — pentru așa ceva ar fi nevoie de un aparat de

debarcare. Iar focul fazerelor îi înnebunește mai rău.

— Nici nu mă gândeam la așa ceva, Spock. E o vorbă terriană de pe vremuri, "faceți dragoste, nu război". Harry, ți-a mai rămas vreun cristal dintr-acelea?

— Verifică-i pantofii, căpitane, sugerează Chapel.

Dar nu era nevoie. Mudd se căută de bună voie prin buzunare — și găsi ceva. O mână ieși, vru să se deschidă, dar se strânse. El începu să alunece pe perete, în lături.

— Nu, fac o avere. Prieteni, dragă Christine... O voi împărți cu voi, voi...

Kirk îl apucă de braț pe Mudd, cu un zâmbet scrâșnit.

— Ah, căpitane, iar mă doare. Recurgerea la o modalitate brutală și arhaică de abordare prin forță fizică brută nu-ți stă în fire, căpitane.

Mudd se căznea să-și mențină zâmbetul.

— Încă puțin, Harry, și o să ți-l rup brutal. Nu-ți face griji. Când îți vei pierde cunoștința, nu vei mai simți nici o durere.

— Dacă e vorba pe așa, căpitane...

Deschise palma fără chef iar Kirk luă cele trei cristale care își făcură apariția.

— Poate că numai unul, căpitane? Așa, ca să mă încurajezi să-mi continui o carieră onestă?

Dar Kirk se deplasa deja spre intrarea crevasei, acum blocată.

Capitolul IX

Pe punte, muzica era omniprezentă. Fiindcă nu intrase în contact direct cu poțiunea iubirii, ci doar inhalase o emanație diluată a acesteia, restul echipajului își revenea repede.

M'ress începu să se întindă, se opri fornăi. O lăbuță se puse pe cap și îl frecă alene. Parcă fusese la un fel de petrecere.

Scott veni, dând semne de incomfort interior.

— Am o mahmureală de zile mari, morma. iar vocea se ridică, aproape strigând când declară: Și nu am pus limba pe scotch!

— Nu așa tare, nătărăule! imploră M'ress, punându-și ambele mâini pe capul care zornăia.

— Nătărău, așa? Ei, află că hodoronc tronc nici eu nu mai sunt nebun după tine locotenento, spuse Scott și căscă ochii.

Canalul sol-navă pârâi, atrăgându-le atenția.

— Echipa debarcată, către *Enterprise* — suprafața către *Enterprise*, se auzi un glas tremurat care aducea vag cu al infirmierei principale Christine Chapel. Teleportare urgentă... repet, cerem teleportare urgentă.

Cei doi ofițeri reacționară simultan, privindu-se surprinși.

M'ress ieși prima din această stare, lovi un comutator și sforăi în microfon.

— Aici, *Enterprise* ... tu ești, infirmieră Chapel? Ce se întâmplă?

Chapel se înflăcăără peste măsură:

— Căpitane, am realizat contactul!

— Minunat, răspunse Kirk rânjind. Sper că vom rezista până când ne vor teleporta.

Primul leviatan se apropia de crăpătură. În orice clipă o labă masivă se putea înălța și să cadă peste refugiul lor. Stânca părea destul de solidă pentru a-i proteja, dar în mod sigur vor fi îngropați de o grămadă de pietre.

— M-a văzut, strigă Kirk spre ceilalți, prinzându-se de o margine a crăpăturii. Îmi trebuie ceva cu care să-i atrag atenția. Fazerele, Spock.

Spock se conformă, iar Mudd, tremurând, își făcea curaj pentru a-l urma.

Cu cristalele în mâna dreaptă, cu fazerul în stânga, Kirk ieși afară.

Alergă în direcția primei creaturi. Ochii, de mărimea ușilor de la sala navetelor, se înclinară încet pentru a-l urmări.

Kirk alergă spre dreapta, ținând aproape de baza stâncilor. Imediat cum imensa căpățână se răsuci într-o parte pentru a-l urmări, Spock și Mudd traseră.

Încă o dată două raze de energie concentrată atinseră țeasta. Încă o dată, monstrul se cutremură, urlând. Gura

cavernoasă se căscă.

Coborând în fugă de la stânca ocrotitoare drept spre muntele mișcător, Kirk își dădu brațul înapoi și aruncă cristalele cât putu de tare în văgăuna întunecată.

Gura se închise. Capul coborî spre Kirk, dar se opri. Omul îl privea, paralizat de acei ochi apoși. Nu sesiză vreo mișcare specifică înghițirii — dar oricum nu avea habar ce fel de sistem digestiv avea acel monstru. În orice caz, nu avea rost să ezite. Potul era pe masă; trebuia să arate cărțile.

Kirk alergă spre cel mai apropiat membru gigantic și-l lovi de două ori cu mâinile. Dacă dădea greș, putea să moară în orice clipă. Cel puțin, Spock, Chapel și Mudd aveau șansa de a fi teleportați.

— Kyle! strigă M'ress în comunicatorul intern al astronavei, șeful transportorului, recepție!

În sala transportorului, Kyle căuta cu înfrigurare comenzile intercomului, care parcă se încăpătâneau să nu se arate. În cele din urmă le găsi.

— Aici Kyle... așa cred. Care-i buba, locotenent?

— Ești cumva în totală ignoranță? se răsti M'ress, uitând de recenta ei lipsă de eficiență. Nu ai auzit...? Căpitanul cere o teleportare de urgență!

— Urgență... Eu am fost... spuse Kyle și-și duse o mână la frunte. Am fost bolnav.

— Am fost cu toții bolnavi. Pentru numele Amarei, șef, teleportează-i înapoi!

— Da... da, mormăi Kyle, ținându-și capul care-i țiuia. Orice, fac orice... numai, te rog, nu mai țipa.

O luă din loc și începu să lucreze frenetic la comenzile transportorului.

Kirk se dădu înapoi. Piciorul masiv pe care îl atinsese se

ridica, parcă manevrat de o manșă nevăzută. Rămase spânzurat un moment, apoi începu să coboare. Kirk se uită peste tot, dar nu avea pe unde să fugă și ieșise prea mult ca să mai poată să se întoarcă în refugiu.

Peretele de lângă el era solid, drept, fără nici o spărtură în care să se ascundă. Piciorul cobora încet, încet. Închise ochii în așteptarea morții.

Se auzi o bușitură — apoi, nimic. Clipi.

Una dintre cele trei gheare care ieșeau din laba creaturii se înfipsea chiar lângă el. Se dădu la o parte și îl lovi ușor pe spate.

Kirk privi în sus, dincolo de picior, spre fața nedeslușită. Era îndreptată spre el, fără nici o expresie, străină. Rostogolindu-se cu mare grijă, își reținu respirația, apoi aruncă o mână de nisip în aer, chiuind.

Spock, Mudd și Chapel se duseseră la marginea crevasei pentru a fi martori la drama ce se juca afară. Izbucniră în strigăte de bucurie, iar Kirk alerga acum spre ei, jubilând.

— A mers, Doamne, a mers!

Mudd părea să pufnească și să bălmăjească ceva despre bogățiile pe care le pierduse, dar ceilalți împărtășeau entuziasmul lui Kirk.

Încremeniră la auzul unui șuierat cumplit.

Uitaseră de cel de-al doilea monstru.

Acesta se îndrepta spre crăpătura din stâncă, cu gura căscată, năpădită de cili vibratorii. Kirk se retrăgea laolaltă cu ceilalți și ridică fazele. Îl imitară Spock și Mudd.

Alt șuierat înfioră aerul. Cea de-a doua fiară își opri atacul impetuos atunci când un braț gigantic fu cât pe-acum să-l lovească. Primul monstru îi bloca trecerea.

Valul de nisip ridicat de prima creatură îi inundă pe Kirk și ceilalți, dezechilibrându-i și îngropându-l pe Spock până la brâu. Mudd își pierdu fazele, la fel și Kirk. Se străduiau să se

elibereze.

Atunci se produse un cutremur prelung; cele două creaturi se izbiseră, picioarele multiple se încolăceau, gurile circulare încercau să se înhațe.

Kirk era să cadă iar pe când se retrăgeau în adăpost. Un picior lovi năprasnic și dislocă o parte din stâncă, iar o ploaie de pietre căzu blocându-i înăuntru.

Pământul se cutremura atunci când cei doi titani se loveau. Când se izbeau picioarele multiple, se auzea ca un tunet.

Cea de-a doua fiară lovi atât de tare încât o dădu la o parte pe cealaltă și se dezechilibra și ea la rândul ei. Țeasta gigantică se izbi de peretele adăpostului, făcând să cadă alte fragmente de rocă. Un ochi monstruos se uita cu răutate la cei ascunși înăuntru.

Un picior uriaș o ridică din nou pe creatură. Altul se vâri căutând cele patru făpturi mărunte prinse înăuntru, coborând spre patru coloane multicolore, ajungând să sape adânc în nisipul în care zăceau neajutorați Kirk, Spock, Mudd și Chapel... cu câteva secunde mai devreme.

— După care, pe Orphicus VI, continuă Mudd, a cărei formă neastâmpărată tremura dincolo de câmpul de forță care-i distorsiona vederea, i-am tras înșelat pe cei doi mineri, intrând în posesia unei provizii anuale de cristale de dilitiu cu ajutorul unor chitanțe federale false.

Arbora un zâmbet nostalgic.

— Dar n-au făcut mare tăărăboi, cu toate astea, minerii sunt niște filozofi. Am fi putut ajunge la o bună înțelegere dacă n-ar fi descoperit prea devreme că sclava de plăceri andaluziană pe care le-o dădusem în schimbul chitanțelor false nu era decât un automat pneumatic. Atunci au considerat că se aflau într-o situație oarecum critică — deși nu s-au exprimat

chiar așa — și astfel am fost nevoit să-mi iau în grabă rămas bun de la încântătoarea lor lume de frontieră.

— Te pot ajuta cumva cu înregistrarea mărturisirilor, infirmieră Chapel? se interesă cu amabilitate Spock.

Tocmai ieșise din ascensor, curios să vadă cum decurgea înregistrarea.

Chapel opri recorderul și îl privi cu amărăciune.

— Dumneata? Ai fi ultima persoană la care m-aș gândi.

Îl privi de la picioare până la cap, apoi se întoarse repede cu spatele. Spock își ridică sprâncenele și se uită la Mudd.

— Câteva minute de iubire, plătite acum cu ore de ură — așa este cu emoțiile umane, se pare. Nu cred că poțiunea dumitale face nici jumătate din preț, Harry Mudd.

— Ei, Spock, știi cum e, răspunse Mudd degajat. Puține lucruri din acest univers sunt ceea ce par a fi.

— Tu faci excepție, Harry. Sunt de părere că tu ești exact ceea ce pari a fi, așa cum alții nu se pot lăuda că sunt... sau ar vrea să fie.

— N-am mai avut parte nicicând de un compliment atât de direct și echivoc, Spock, aplaudă Mudd și își aplecă într-o parte capul, întrebător. Crezi că voi avea parte iar de terapia de reabilitare?

— Aș putea chiar să-ți garantez acest lucru, Harry Mudd, deși nu văd nici un efect benefic al tratamentului precedent.

— Nu, se pare că nu prea merge cu mine, așa-i? fu de acord Mudd. Nu e ușor, știi, Spock, când te naști cu un nume cum e Mudd. Am cel puțin, așa cum spui, virtutea consecvenței.

— În cazul tău, Harry, nu prea este o virtute.

— Terapie de reabilitare, murmură Chapel, cu ochii strălucind, deschizând și închizând ritmic o mână, privind țintă prin câmpul de forță.

— Cred că lui Harry i-ar trebui o doză din vechea metodă eficace de pedeapsă crudă și nefolosită de mult.

— Haida-de, draga mea Christine, spuse Mudd, este asta o atitudine potrivită pentru o persoană care trebuie să aducă alinare celor năpăstuiți? Și-apoi eu sunt un prizonier oficial al Federației, și ca atare am dreptul la puțină...

— Poate că e mai bine să termini în locul meu, la urma urmei, domnule Spock, zise ea, țintuindu-l pe Mudd cu o privire care, pentru oricine, indiferent de starea mentală, rasă ori specie, nu putea fi altfel decât înfricoșătoare.

Îi înmână tricorderul și apoi își încrucișă mâinile la spate.

— Presupun că ai ajuns să te obișnuiești cu terapia de reabilitare, spuse Spock cu chef de vorbă, curiozitatea științifică fiindu-i stârnită de pe acum.

— Nu te obișnuiești niciodată, Spock, dar nu asta contează. Nu-mi fac probleme din asta.

— Este ceva care te tulbură mai mult decât reluarea terapiei? observă Spock. Foarte interesant.

— Vezi, continuă Mudd, ce nu-mi place deloc e că trebuie să vă părăsesc pe voi toți. (Zâmbi parșiv.) Toți iubiții mei...

În ciuda faptului că Mudd era declarat izolat, că mesele îi erau servite de către automate, că nimeni nu-l putea vizita pentru nici un motiv decât însoțit, Kirk nu fu liniștit până când nu se integrară pe orbita în jurul sectorului general al Flotei Stelare din sectorul Darius.

Îi înapoiară hainele — nu și sumedenia de mici gadgeturi ascunse în material — apoi îl dădură pe mâna unei echipe de escortă alcătuită din cei mai buni oameni din securitatea lui Kirk.

Vesel până la sfârșit, Mudd își luă rămas bun de la toți când fu predat personalului poliției bazei. Încă mai făcea semne de salut pe când era condus printre ușile culisante ale Casei Legale.

Urmărindu-l, Kirk nu putea să nu se întrebe dacă Mudd nu se gândea cum să-i convingă pe cei din escortă nu numai să-i dea drumul, ci să-i ofere totodată și cartelele de

indentificare și armele.

Dacă atrăgea o singură persoană oficială importantă în jocul său, planeta era pierdută.

Kirk nădăjduia că se vor bucura măcar de un popas fără probleme. Dar, cum constată curând, nu era timp pentru plăcerile pe care le oferea Darius. Când se întoarse împreună cu echipa de securitate în sala transportorului, îl așteptau noi ordine.

— Comunicare de la Cartierul General Științific al Flotei Stelare, căpitane, îi spuse Sulu când ajunse iar pe punte. Confidențial. Domnul Spock te așteaptă în apartament.

— Mulțumesc, domnule Sulu.

Nu avu timp să răsufle. Trebuia să fie vorba de ceva deosebit de interesant dacă Spock crezuse de cuviință că era nevoie să discute ordinele între patru ochi.

Ofițerul unu de pe *Enterprise* era așezat la pupitrul central. Se răsuci pentru a-i face față căpitanului.

— Presupun, căpitane, că Harry Mudd este în siguranță?

— M-aș simți mai bine dacă i-ar administra o terapie de reabilitare a limbii și nu a minții. Se pare că una operează fără cealaltă. Dar cred că nu vom mai auzi de Harcourt Fenton Mudd — așa sper. Înțeleg de la domnul Sulu că ai ținut secrete noile ordine. Judecând după urgența lor, se pare că nu vom mai zăbovi pe o orbită de repaos.

— Așa se pare, căpitane, deși nu am văzut decât prima parte, spuse Spock și ridică o casetă cu microbandă. Iată comunicarea de la Centrul Științific. Cred că o vei găsi interesantă.

Introduse caseta în playerul din pupitru. Kirk se așează.

Pe ecranul din fața lor apărură un tânăr ofițer științific. Stătea în picioare într-o încăpere care nu părea să se întindă prea mult deasupra și în spatele lui. Camera se retrase și arată că așa era. Iar Kirk și Spock o recunoscuseră.

De la podea până aproape de tavan se întindea o reproducere la scară a Megasferei — o construcție artificială gigantică, modelul exact al Căii Lactee. Distanțele dintre stele, nebuloase, găuri negre, stele neuronice și alte lucruri erau la scară — deși stelele și alte obiecte intragalactice nu erau. Astfel reprezentate, ar fi trebuit să fie construite atât de mici încât nu ar fi fost vizibile decât sub microscop.

Toate coordonatele galactice pentru computerele navigaționale de astronavă și toate referințele științifice la structura galactică erau luate din Megasferă. Existau numai două originale — una pe Pământ, cealaltă pe Vulcan.

Erau adăugate constant noile descoperiri stelare, o sarcină titanică, fiindcă inserția unei noi stele cartografiate în Megasferă era treaba unor micromanipulatoare speciale controlate de computer. Menținerea acurateții în interiorul colosalului model necesita săptămâni de pregătire numai pentru proiectarea de noi manipulatoare pentru a realiza noua inserție.

O mulțime de lumini speciale umpleau Megasfera din toate unghiurile. Lumina era preluată, amplificată și redistribuită în părțile întunecate prin intermediul unui material fotosensibil. Becurile, ori alte surse de lumină erau prea stânjenitoare. Materialul fotosensibil utilizat nu se uza, nu avea nevoie să fie înlocuit.

Șase generatoare speciale de câmp gravitațional mențineau macheta intactă, fiecare în parte putând să țină sus Megasfera. Dacă dintr-un motiv sau altul, cădeau toate, munca a ani de zile se risipea pe podea într-o ploaie de pietricele lucitoare.

Tânărul ofițer vorbea degajat, cu ușurința unui orator încrezător.

— Căpitane Kirk, ofițer științific Spock... Eu sunt locotenent Bell, de la Centrul Științific Prometheus. Cred că veți fi încântați să aflați că noua misiune care a fost aleasă pentru

voi are un caracter pur investigativ și științific, lipsită de funcții de salvare sau polițienești.

Zâmbi amabil și Kirk se pomeni că începea să-i placă tânărul. Iată de ce, își spuse, tocmai locotenentul Bell fusese ales pentru a prezenta ordinele înregistrate.

— Dar această însărcinare necesită o croazieră îndelungată, de aceea am vrea să plecați cât mai repede cu putință.

Bell, înarmat cu o baghetă dintr-un metal strălucitor, indică un loc din Megasferă.

— Ruta aproximativă...

Partea a III-a

MEGAS-TU

adaptare după un scenariu de Larry Brody

Capitolul X

Kirk nu-și găsea cuvintele. Câteodată își dorea să se fi născut cu o fire mai poetică. Dar după zile și zile în care își vedea obiectivul apropiindu-se tot mai mult, Kirk, ca oricine de la bord, își epuizase toate superlativele. Acum nu-i mai rămânea decât să descrie panorama în simpli termeni omenești. Adică: ceva ca o supă din infinite ingrediente și culori. O supă de soare, o ciorbă stelară.

A, erau de toate — alb-albăstruie supraîncălzite, pitice roșii, supergigantice, albe, cefeide, variabile irregulare, stele binare și triple, stelele mai tinere predominând.

Și câteva familiare de tip Sol, banale și totuși dureros de familiare în splendoarea gazelor irizate și fragmente cosmice de toate felurile și descrierile. Nu, supă era o etichetă cu totul neadecvată pentru centrul galaxiei — însă nu era ceva

copleșitor. Se pomeni că se uita cu coada ochiului la panorama neașteptată care strălumina ecranul principal.

— Redu contrastul, domnule Spock.

Densitatea materiei cosmice era atât de mare încât strălucirea cumulativă de pe ecran îi rănea ochii.

— Este minim, domnule.

— Atunci mai pune un filtru.

— Înțeles, domnule.

Sulu atinse un buton. Imediat, strălucirea mănunchiului de sori, gaze și nebuloase scăzu la un nivel suportabil.

Kirk clătină din cap, invidios pe o anumită secțiune a echipajului de pe *Enterprise*. Era un paradis pentru astronomi și de fapt acea secțiune a efectivului științific al navei lucra fără încetare, din proprie inițiativă.

Kirk, desigur, era prea ocupat cu detaliile administrative, pentru a se bucura mai mult decât de această ocazională studiere a peisajului stelar. Oftă, apăsă pe un buton uzat de pe brațul fotoliului de comandă.

— Jurnalul căpitanului, dată stelară 5524.5. De mulți ani, oamenii de știință teoretizează cum că galaxia a fost creată printr-o mare explozie centrală. Dacă așa stau lucrurile, noile teorii postulează că acest centru galactic mai crează încă materie. *Enterprise* are onoarea de a fi prima navă care va încerca să penetreze inima galaxiei. Vom încerca să stabilim adevărul sau falsitatea acestora și a altor ipoteze cosmice.

În pofida filtrului adițional instalat pe telescop, strălucirea uluitoare a spațiului înconjurător continua să se intensifice. Particulele de materie gazoasă și radioactivă erau atât de dense aici încât, uneori, *Enterprise* părea că plutește printr-o ceață fosforescentă, un submersibil de un alb incert într-un ocean de pești pelagici. Înregistrările aparatelor pentru controlul radioactivității rămâneau la nivele tolerante, dar într-o astronavă mai veche decât *Enterprise*, echipajul nu ar fi rezistat.

— Direcție acum zero zero unu grade est pe plan galactic, căpitane, interveni Sulu. Mențin viteza indicată de observare-înregistrare de warp-unu.

Erau foarte aproape. O mână atinse din nou butonul. Va încheia mai târziu înregistrarea jurnalului.

— Mențin viteza, domnule Sulu. Corecție la zero grade.

Nici un căpitan de astronavă din istorie nu fusese capabil să emită această frază importantă, și va trece foarte mult timp până când va mai fi repetată de un altul.

— Centrul galaxiei, murmură, nici el nu mai știa pentru a câta oară.

Se uită către computerul-arhivă, acolo unde, la post, Spock, la fel ca și astronomii, lucrase peste program pentru a înregistra noi informații.

— Nu prea știu ce voi face sau cum voi reacționa, dacă vom găsi într-adevăr un centru din care iese materia, așa ca o fântână. Tu ce zici, Spock? Cu siguranță că te-ai gândit la asta.

— Din punct de vedere astrofizic, găsesc fascinant totul, căpitane. Personal, sunt mai intrigat de ceea ce am putea întâlni în specificitatea fenomenelor subsidiare. Cum reacționează gravitația la centru, de exemplu. Deși mi-e teamă că vom fi oarecum dezamăgiți și că vom constata că acel centru precis seamănă foarte mult cu zona înconjurătoare, o zonă cum este aceasta pe care o străbatem acum, concluzionează ofițerul științific.

— Centrul galactic în trei minute, căpitane, raportă Sulu.

— Mulțumesc, domnule Sulu. Locotenent Uhura, declanșează alarma galbenă, cum am stabilit.

— Înțeles, domnule, alarmă galbenă.

Uhura începu să comande cele necesare pe instrumentația ei. Semnalul alarmei în cauză se făcu auzit imediat.

Urmă un moment de așteptare, apoi ofițerul de la

comunicații se uită din nou la ei

— Toate punțile și posturile raportează efectuarea stării de alarmă galbenă, căpitane.

— Gata pentru orice, așadar, șopti Kirk pentru sine și adăugă cu glas tare: Sper.

— Ce-ai spus, căpitane?

— Nimic, domnule Spock. Nimic.

La început părea că evaluarea seacă a lui Spock urma să se adevărească. Pe ecran nu apăru nimic deosebit; nu văzură lucruri nemaipomenite.

Apoi, apăru cu o neașteptată repeziciune. Undeva, drept în față, se petrecea ceva ce nimeni nu mai văzuse până atunci.

La prima vedere, aducea cu o mică nebuloasă, care încerca că se răsucescă. Dar nu era o nebuloasă normală, conform senzorilor. Masa de culoare era într-un neastâmpăr continuu, aruncând particule și gaze în toate direcțiile.

— Domnule Spock, spuse Kirk repede, dar ofițerul științific era deja atent la aparatele sale.

— Centrul galactic în contact vizual, raportă acesta. Volumul de energie și masa de aici sunt copleșitoare. Instrumentația poate calibra doar o porțiune a fluxului total — nivelele lor nu înregistrează mai sus.

— În regulă, Spock, ai grijă. E destulă energie acolo pentru a supraîncărca fiecare senzor de pe navă.

Nu era nevoie să o spună: verbaliza ceea ce era evident pentru Spock ori pentru ceilalți.

Kirk privea ecranul, fascinat. Nu era nici o formă, nici o structură în vârtejul nemaipomenit de forță.

— Evaluare, domnule Spock.

— Este cu adevărat punctul de creație teoretizat, căpitane. Detectorii indică faptul că aruncă o mare cantitate de materie particulară, la nivel subatomic mai ales. Sunt și niște structuri noi, încă neidentificabile... Și gaze radioactive, energie.

Bine că nu este nevoie să transmitem apeluri interspațiu de aici — nu ar parcurge nici un metru.

— O.K., Spock, știu ce iese. Dar intră ceva?

Acesta ar fi testul critic. Răspunsul lui Spock ar face fericiți o seamă de astronomi.

— Poate, foarte puțin, căpitane. Sunt indicații conform cărora spațiul din imediata apropiere a punctului de creație nu este stabil.

— Nu este deloc surprinzător, observă Kirk, având în vedere forțele care acționează acolo.

— În ciuda existenței evidente a unui considerabil potențial gravitațional, continuă Spock, ca și cum vorbea despre un simplu obiect cosmic, nu găsim nici un semn de atragere a hidrogenului din spațiul înconjurător spre centru. Este un fenomen extraordinar. Cred că ne uităm acum, poate, la o structură unică din universul cunoscut: o gaură neagră negativă — una care ejectează, și nu atrage materia.

Kirk dădu din cap.

— Asta ar confirma ideea că întreaga materie din universul nostru vine din alte universuri, iar creația este cu adevărat infinită, așa cum susțin unele teorii.

— Numai pentru că galaxia noastră își ia substanța din gaura neagră a altui univers, căpitane, și că fiecare gaură neagră de-a noastră poate foarte bine să fie centrul unei aglomerări stelare, nu putem spune că universul în sine este infinit — ci doar ceva mai mare decât ne-am fi așteptat.

Kirk îl privea îngândurat pe primul ofițer. Numai Spock putea accepta existența posibilă a unui miliard de miliarde de alte universuri și să exprime acest lucru ca pe o banalitate.

Își concentrează din nou atenția asupra ecranului, dar puțin înainte ca Spock să-și ridice ochii de la vizor.

— Constat și existența altor forțe care acționează acolo, căpitane, incalificabile conform referințelor astronomice

standard. Aș dori foarte mult să sugerez că...

Se opri. În stânga sa, un oscilograf începu să se agite. Din ce în ce mai tare, până când indicatorul sări de pe suportul său. Se rostogoli pe consola înclinată și căzu pe podea.

În același timp, Spock se prinse de marginea consolei. *Enterprise* începuse să se zgâlțâie, lateral apoi pe verticală, și din nou lateral.

— Ușor, zise Kirk fiecăruia în general și niciunuia în special.

Mișcarea deveni și mai violentă.

— Inversează puterea, menține această poziție, apoi curs zero zero unu grade stânga.

Vor folosi această forță stranie pentru a ocoli furtuna din centru.

— Ecrane defletoare.

— Defletoare ridicate, domnule, îl informă Sulu, adăugând: ne trebuie o putere considerabilă pentru a menține cursul acesta.

— Îl vom ține, domnule Sulu, spuse Kirk, calm.

Mișcarea oscilatorie nu pieri imediat, dar puterea crescută introdusă în motoarele warp părea suficientă pentru a o reduce la nivelul unei cutremurări ocazionale. Nimeni nu risca să fie aruncat din scaun.

Enterprise continua să se miște în jurul miezului incandescent.

— Dumnezeule — privește! exclamă Sulu. (Kirk nu-și luase ochii de pe ecran, dar înțelese strigătul automat al lui Sulu.) Un moment, domnule... Voi lărgi unghiul.

Timonierul acționa comenzile.

Brusc, câmpul lor vizual păru să se cuadruleze, iar fenomenul relevat de noua lor poziție deveni vizibil în întregime.

Din nou, superlativele erau insuficiente.

Linii de forță pură deveniră atât de puternice încât

începură să iradieze. Se întindeau de la miezul spastic până la cei mai apropiați sori, în niște arcuri vertiginoase, scânteietoare. Toți cei de pe punte stăteau ca vrăjiți de spectacol. Liniile străluceau și se deplasau ușor, formând o pânză de păianjen fragilă.

— Mă întreb, murmură Kirk, dacă stelele înconjurătoare țin în loc punctul de creație, prin intermediul liniilor de forță, în centrul galaxiei noastre?

Sau punctul de creație ducea o luptă continuă, prin milioane și milioane de linii de forță greu detectabile, să țină puzderia de sori în juru-i?

— Scanerele de topografiere în funcțiune, căpitane, spuse Spock cu jumătate de gură. Începe cercetarea oficială a cuadrantului central.

Alte instrucțiuni, mai puțin sofisticate, intrară în acțiune, odată cu inițierea programului formal de cartografiere.

Ușile ascensorului glisară și intră McCoy, grăbit.

— Jim, Spock...

Altă zmucitură clătină puntea.

— Dar ce nebunie mai e și asta... ?

Vocea i se stinse. Dăduse cu ochii de panorama năucitoare desfășurată pe ecran.

— Asta ce mai e?

— Ce nu detectam de pe Pământ, Bones — și nici din altă parte. Suntem aici — în centrul galaxiei — și toate teoriile și bănuielile și ipotezele referitoare la acest loc par să fie corecte...

Rămaseră cu toții contemplativi în timp ce *Enterprise* își continua deplasarea pe lângă nucleul galactic.

Pentru prima dată un accent nesigur păru să influențeze glasul lui Spock.

— Căpitane, se pare că ne confruntăm cu un fenomen complet nou.

— Altul?

Miracolul nu se epuizase. Ceva diferit se arăta, într-adevăr pe ecranul principal.

Kirk văzu cum unele dintre liniile firave de forță irizată, în loc să se întindă spre stelele din preajmă în arcuiri domoale, se încolăciseră. Se înfășurau unele pe altele într-o mișcare violentă, o înlănțuire de energie separată de miez fiind manipulată de roata galactică.

Forțele create de acest centru secundar căpătau o formă diferită pe măsură ce se apropiau. În locul unui haos central, formau un colosal con. Era vizibil numai atunci când materia distrusă la extremități exploda, sau când o linie de forță se aprindea cu o descărcare de energie care ar fi întunecat câțiva sori.

Și totuși senzorii arătau că în loc să-și facă apariția materie-energie precum în punctul central, aici aceasta era înghițită. Dar în mod clar nu era vorba de o gaură neagră, ori de o stea neutronică. Era ceva la fel de nou ca și ipoteza lui Spock despre gaura neagră negativă, și ceva și mai puțin recognoscibil. Un număr de stele se prinseră într-o horă amețitoare în jurul acesteia. Câteodată unele se loveau chiar de con. Rezultatul era o explozie de lumină — copleșitoare în nuanțe în comparație cu o explozie generată de con, deși mult mai mare decât o novă.

Sulu întrerupse contemplarea.

— Căpitane, sunt pe warp-șase pentru zbor periferic pe curs revizuit, dar chestia aceea pare să ne atragă. Deși detectorii de gravitație nu indică nici o schimbare în câmpul înconjurător. Nu înțeleg ce forțe acționează aici. Și nu e vorba de o malfuncție a computerului, domnule. Cursul nostru este clar afectat.

Pe când spunea acestea, o vibrație puternică zdruncină puntea. Deși era altfel ca până acum.

— Scanerele indică faptul că acest con energetic este

compus și din materie și din energie, exact ca și miezul, spuse Spock, verificând datele afișate. Dar aici pare să se fi instaurat o anumită ordine, pe când punctul inițial avea un caracter anarhic. Există într-adevăr o puternică forță de atracție care operează în vârtej, dar este, așa cum a afirmat domnul Sulu, altceva decât gravitație normală. Ceva care ne depășește, din păcate.

— Warp-șapte, căpitane, interveni Sulu. Warp-opt!

— Scoate-ne de aici, domnule Sulu, ordonă Kirk; dar timonierul deja lucra la consola sa.

— Am tot încercat, domnule. Suntem atrași în continuare. Warp-nouă... Warp-zece, domnule!

— Inversarea puterii de urgență!

Înapoiat la postul său din sala centrală motoarelor, Scott observă sarcina formidabilă la care erau supuse motoarele. Se ținu bine de o bară pentru a nu fi aruncat la podea de vibrațiile în continuă creștere, și speră că motoarele vor rezista.

Pe măsură ce *Enterprise* era atrasă inexorabil tot mai aproape de vârtejul energetic, culorile de pe ecranul principal începură să pulseze cu violență, curcubeul pastelat făcând loc unui roșu și auriu dezlănțuite, subsumate într-o purpură vitală, unduitoare.

Acum, nava era în preajma ciclonului cosmic. După o secundă, începu să se învârtă cu mare viteză, și mai repede. Pe *Enterprise*, compensatoarele de gravitație se luptau din greu cu forța centrifugă crescândă.

Scott se ținea cu disperare de bară și se uita schimonosindu-se la indicatoarele sale. Se auzeau strigăte de durere și gemete de la unii membrii ai personalului său, care nu reușiseră să se fixeze de ceva imobil.

Reuși, prinzându-se cu picioarele și un braț, să ajungă un intercom mural. Încercă să avertizeze puntea.

— Căpitane... Aici, Scott. Nu știu cât vor mai rezista

motoarele.

Kirk ascultă, dar nu mai era în stare să răspundă. Fusesse aruncat la podea. Cu toată activitatea compensatoarelor, vârtoarea genera forțe G prea puternice pentru a fi contracarate.

Spock se afla încă la postul său de la computerul arhivă, cu mâinile încleștate pe brațele fotoliului. Se produse o smucitură atunci când *Enterprise* se lovi de un resac și fu smuls. Se rostogoli pe lângă Kirk și se propti în consola din cealaltă parte a punții.

— Spock... ai pățit ceva?

Răspunsul său ignoră îngrijorarea lui Kirk.

— Căpitane, nu avem de ales. Să sperăm că acest vârtej este analog în structura sa internă cu semenii lui terrieni/vulcanieni... să sperăm că în centru este liniște, forțele fiind absente, sau se anulează reciproc.

— De acord, domnule Spock. Vom încerca să ajungem în "ochiul" ciclonului — dacă există. Domnule Sulu, domnule Arex...

Dar nici unul nu era în stare să execute ordine. Sulu era prins într-o grămadă de brațe și picioare, lângă fotoliul lui Kirk, în vreme ce Arex patinase până la postul de comunicație, în ciuda utilizării frenetice a celor șase brațe și picioare. Era turtit la picioarele lui Uhura.

Kirk scrâșni din dinți și se strădui să se deplaseze spre consola de navigație, acum abandonată. Dar se dădu peste cap până la arhivă.

— Dă-mi voie, căpitane, spuse Spock.

Acum forțele G păreau să scadă, schimbându-și capricios direcția, făcând tot mai problematică deplasarea. Sus, jos și lateral...

Uhura țipă când fu aruncată și lipită de plafon. Dacă mai ținea așa, își zise Kirk, nu mai avea importanță dacă nava se sfărâma, fiindcă echipajul ar fi demult scos din funcțiune.

Spock reuși cumva să se apropie de timonă. Acolo se produceau niște descărcări pârâitoare, iar pupitrul pâlpâia. Urmără alte pârâituri, amestecate cu mugetul aliajului metalic, pus la grea încercare. Kirk își revăzu estimările referitoare la momentul producerii catastrofei.

Enterprise se va dezintegra prima, totuși. Vor trăi cu toții experiența plutirii libere, până când radiația și spațiul neprielnic îi vor reduce la atomii componenți.

Spock ajunse la timonă. Sprijinindu-se cu un braț, pe celălalt îl folosi pentru a bâjbâi după mai multe controale. *Enterprise* începu să se desprindă din acest carusel, îndreptându-se spre centrul vârtejului. Rămase acolo în nemișcare, pentru câteva lungi momente, cu motoarele warp căznindu-se să o scoată în spațiul normal. Apoi nava începu să coboare, încet la început, apoi din ce în ce mai repede, prin tunelul care se îngusta.

Dar altceva nu se mai întâmpla. Vibrațiile încetară, mirosul de circuite supraîncălzite și sunetul de metal torturat dispăruseră. Iar strivitoarea forță centrifugală pieri ca prin farmec. Acum știau din nou unde e sus și unde e jos, fiindcă, în sfârșit, computerul de gravitație artificială a navei reinstaură ordinea.

În sala motoarelor, Scott se feri de unul dintre tehnicienii lui, care căzu prin preajmă. Auzi vocea lui Kirk, prin intercom:

— Sala motoarelor... raportul situației.

Scott era deja în picioare — deși se mișca precaut — și citea afișajele. Mai multe instrumente delicate de măsurare a gravitației erau distruse complet. Nu mai înregistrau nimic, fiind supraîncărcate.

Scott scoase un șuierat. Dacă nu erau compensatoarele puternice de gravitație, din echipajul lui *Enterprise* nu mai rămâneau decât niște pete pe planșeuri, pereți și plafoane.

Dar datele furnizate de instrumentele care scăpaseră

întregi erau încurajatoare. Scott vorbi în intercomul deschis:

— Sunt ceva stricăciuni, căpitane, dar cred că totul se poate repara, zise, și își puse mâinile la șale. Chiar și eu.

— O.K., Scotty, fă ce poți. Ne ducem acum prin centrul unui fel de furtună energetică în spirală. Nu știu când vom ajunge la capăt, sau ce va fi când vom ajunge. Fii pregătit. Puntea, terminat.

— Fii pregătit, zice el, mormăi Scott, dar pentru ce?

În sfârșit, orice ar fi, va face tot ce va putea pentru ca *Enterprise* să fie pregătită.

— Gabler, Jacobs — nu ați pățit nimic! Lăsați lăncezeala și ia faceți pe microsudorii. Vi se cere și vouă să câștigați cinsti o pâine, hai!

Pe punte, fiecare își revenea încet, desfăcându-se din pozițiile cele mai îmbârligate. Din fericire, puține din schimbările bruște ale gravitației fuseseră full-G, iar căderile nu fuseseră chiar atât de serioase cum ar fi putut să fie. Arex îi dădu o mână de ajutor lui Uhura, care a avut parte, poate, de cea mai rea tăvăleală.

— Vrei să te duci la infirmerie, locotenent? întrebă îngrijorat Kirk.

— Nu, nu am nimic, căpitane, zise ea, și se așeză la locul ei, crispându-se. Nu cred că părțile care mă dor ar putea beneficia de pe urma întinderii pe un pat. Și nu-mi vor diminua eficiența, nicidecum — și fără remarci, domnule Spock!

Spock păru uluit, iar zâmbetul lui Kirk se amplifică în fața nedumeririi sincere a primului ofițer. Spock decise, în cele din urmă, să ignore ceea ce era evident: o nouă expresie a inexplicabilului umor uman — preferând să creadă că Uhura era poate mai vătămată decât voia ea să recunoască.

— O experiență incredibilă, căpitane.

— Aha, te-a impresionat, așa-i, Spock? interveni repede McCoy.

— Ca de obicei, o incorectă interpretare a unei observații stricte, doctore. Consider că a fost fascinant — din punct de vedere științific, bineînțeles.

— Și presupun că nici nu te-a speriat.

— Speriat, doctore? Nu reușesc să-mi dau seama de ce ar fi cineva înfricoșat de fenomene naturale cu totul de înțeles. Țin să mărturisesc, într-o perioadă de timp, estimările forțelor care acționau nefavorabil asupra navei nu induceau în mine optimism în ceea ce privea șansele noastre de supraviețuire, deși...

— Oh, bine, las-o, Spock, zise McCoy, și se adresă lui Kirk. Eu măcar am avut bunul simț de a mă fi speriat, Jim. Ei, și acum?

Kirk se uită la ecran, pe care acum se vedeau șiruri nesfârșite cercuri de lumină violetă. Cercurile cele mai mici erau din ce în ce mai întunecate.

— Domnule Sulu?

— Coborâm în vârtej, așa cum am presupus, căpitane, raportă timonierul, studiindu-și instrumentele. Și cu o viteză de-a dreptul astronomică. Și conul în sine nu părea chiar atât de lung la o primă examinare. Legile normale spațio-temporale sunt foarte distorsionate aici. Senzorii par să funcționeze normal.

— Avem vreo șansă să scăpăm și să ne întoarcem? întrebă Kirk.

Răspunsul veni calm.

— Mergem pe propulsie inversă deplină de mai multe minute, căpitane.

— Hm, făcu acesta, digerând tăcut această informație. Coboară propulsia la warp 2.

Nu avea nici un rost să forțeze în zadar motoarele — s-ar putea să aibă nevoie de cât mai multă putere, mai târziu.

Se întoarse la McCoy, amintindu-și de întrebarea doctorului.

— Mergem până la capăt, Bones. Ce altceva am putea face?

— Până la care capăt?

Spock îi oferi răspunsul cu același incredibil calm.

— Poate centrul Tuturor Lucrurilor, doctore.

McCoy era nedumerit, nu îngrozit.

— Dar parcă trecusem de centru, Spock?

— Chiar așa, doctore. Acest vârtej a fost complet neașteptat. Dar, ca să folosesc cele două lumi ale noastre pentru o analogie brutală — există un pol nord pe Pământ, ca și pe Vulcan. Dar aceasta este o simplă convenție geografică. Mai există un "pol nord", care este adevăratul centru al forțelor naturale.

— Nordul magnetic, adăugă Kirk, și acesta se deplasează de la un an la altul. Înțeleg ce vrei să spui, Spock. S-ar putea să fie două centre ale galaxiei. Unul spațial, din care totul poate fi măsurat — și celălalt în care converg anumite forțe diferite.

— Așa este, admise Spock, și prin această convergență secundă de forțe se pare că mergem noi către capătul ei.

— Oricum ar fi — se pare că vom ajunge cât de curând acolo.

Kirk făcu un gest și toți ochii se îndreptară către ecranul central.

Lumina violetă părea să se stingă într-o vâltoare maronie care lumina ca o palidă gigantică roșie. O atinseră după câteva secunde. Dar *Enterprise* se deplasa cu o viteză atât de mare, încât nu mai avea importanță ce era ochiul acela maroniu — uriașă roșiatică ori altceva — intrară și ieșiră fără să observe vreun efect. În jurul navei erupse o nemaipomenită flacără roșie. Scântei purpurii și particule activate zburau din învelișul ei, dizolvându-se mai departe în toate tentele cromatice primare. La stația de senzori a lui Spock și la consolele de navigație,

fiecare instrument începuse să o ia razna.

Urmă o lungă tăcere.

— Măi, să fie, șopti McCoy, și numai vocea lui se auzi, toți ceilalți rămânând cu ochii ațintiți asupra ecranului.

Spațiul, așa cum îl știau ei... dispăruse.

În locul acestuia se instaurase coșmarul unui colorist suprarealist orb. Nimic nu părea imuabil ori permanent. Ceea ce pe moment apărea ca negrul normal al spațiului interstelar, presărat cu stele depărtate, se fractura brusc aidoma unei amoebe hemoragice în mici fărâame de întuneric vânturate, păstrând în ele stelele acelea, și se preschimba în mod neașteptat în magenta, maroniu sau roșu.

Când și când, parcă un ocean de magmă de un alb incandescent plutea doar la câteva sute de metri pe sub *Enterprise*. Ca o clipă mai târziu să formeze un acoperiș strălucitor pe deasupra, apoi ca un zid de o parte și de cealaltă, împrôșcând întruna bășici de spumă împrejur.

Pe când *Enterprise* trecea prin el, nonspațiul prindea să se coaguleze lent, în căutarea unei forme. Deveni ca un fel de tunel circular cu margini instabile compuse dintr-o substanță fluidă galbenă.

Trăiau într-un univers galben, cilindric. Cum *Enterprise* își continua drumul prin acest coridor, la un moment dat viteza scădea, de la un warp-imposibil până la un warp-zece, la unu și apoi la un nivel subluminiu.

La început, coridorul gălbui părea să aibă un diametru de cel puțin un milion de metri. Acum se strânsese, iar pereții păreau să atingă coca astronavei. La capătul coridorului, rotitor în jurul axei și blocând trecerea, se afla un obiect sferic care ar fi putut fi o lume.

— Să fie o planetă? exclamă Sulu, dând glas întrebării din mintea tuturor.

Avea un aspect șocant, paralizant de stabil — primul

lucru cu adevărat stabil care li se arătase de la intrarea în vârtej.

O fi fost stabil, dar nu și normal, în nici un caz. Era dungat cu roșu și alb, ca un Jupiter-acadea, cu toate că era doar cu puțin mai mare decât Pământul... dacă le dădeau crezare senzorilor.

— Ce este asta? se întrebă Uhura, cu glas tare. Unde suntem?

Spock își ridică privirea din vizorul său.

— Mi-e teamă că referințele noastre normale de navigație sunt fără sens aici, locotenent. Toate datele arată faptul că nu ne găsim în timp, așa cum îl cunoaștem noi. Nu ne mai aflăm în spațiu, așa cum îl știm, că a fost evident în sine de atâta vreme.

Se uită la McCoy.

— Doctore, se prea poate ca aceste date să aibă un sens pentru dumneata.

McCoy veni și examinează informația prin vizor.

Sulu plecase de la comanda de navigație în timp ce Arex își plimba degetele celor trei mâini peste o serie de comenzi. Acționează o serie de comutatoare și butoane cu o nonșalanță dezordonată. Nu avea importanță ce anume atingea, nu se petrecea nimic.

Se uită în urmă la Kirk.

— Timona este moartă, domnule. O parte din instrumentație mai înregistrează informație, dar este absolut incoerentă. Majoritatea semnalelor de navigație sunt pur și simplu la zero.

Kirk scoase un sunet evaziv, și își îndreaptă atenția spre postul de comunicații.

— Locotenent Uhura, încearcă să trimiți un mesaj către Flota Stelară. Ar trebui să știe de soarta noastră. O fi posibil să fi contactatăm pe cineva de la Centrul Științific în stare să ne dea niște sugestii folositoare.

Ea operă la aparatura ei preț de câteva minute, după care

aruncă o privire neputincioasă peste umăr.

— Căpitane, radioul subspațial este și el mort. Și toate detectoarele. Ar trebui să recepționez măcar un zgomot de fond, dar nu aud absolut nimic.

În acel moment, McCoy văzu din întâmplare cronometrul de la stația lui Spock. Îl verifică și pe al lui, apoi făcu o verificare rapidă la computerul-arhivă, care încă era operațional.

— Jim, nu numai că nu mai e timp aici, așa cum îl cunoaștem noi, dar parcă nu e timp deloc. Toate cronometrele navei s-au oprit. Puterea auxiliară de urgență nu mai contează.

— Sala mașinilor, către punte.

— Aici, puntea. Vorbește căpitanul.

Acum Kirk era atât de biruit, încât anunțul lui Scott părea mai degrabă inevitabil decât înfricoșător.

— Nu are nici un rost, căpitane, absolut nici un rost, se jeluia glasul buimăcit al inginerului șef, dar generatoarele de materie și antimaterie merg... slăbind. Totul pare să funcționeze perfect, motoarele, convertoarele, totul... dar pur și simplu slăbesc. Pierdem energie. Celulele de stocare de urgență scad rapid. De ce? Habar n-am! În curând, totul... se va opri.

Se auzi un scrâșnet și apoi, din nou, glasul lui Scott, mai slab datorită pierderii de energie din comunicator.

— ... va... pri...

Urmă un sâsâit, și intercomul amuți.

Atunci și luminile de pe punte se stinseră. Ca și în cazul intercomului, aparatele automate de suplinire în caz de avarie nu intrară în funcțiune.

— Se pare că nici una dintre legile naturale ale universului nostru nu acționează aici, căpitane, observă Spock.

De astă dată, până și vocea lui era mai slabă.

— Legi naturale, reluă McCoy. Sistemele vitale... și ele slăbesc, probabil. Se va opri chiar... totul? Hei, plutesc!

— Și eu, veni vocea lui Kirk de undeva, de aproape, din

Întuneric.

— Și eu, raportă Sulu.

Unul câte unul, confirmară pierderea gravitației.

Fără lumină și gravitație, universul își pierdea orice noimă. Nu exista nici o direcție, nici o indicație a poziției, sus sau jos. Kirk se pomeni ghemuindu-se ca un fetus, mintea lui luptând în zadar să se obișnuiască cu absența realității.

Nu! Se forță să-și întindă brațele și picioarele. Va muri în forma unui om!

McCoy tuși și se pomeni împins de această ușoară mișcare. Se mai lovi și de ceva tare — podea sau tavan, nu-și dădea seama. Apoi observă ceva:

— Jim... aerul nu mai e bun... nevoie de circulare... cu purificare...

Kirk încerca să se orienteze în întuneric. În zadar. Nu-i rămânea decât să spere că intercomul deschis îi va prelua vocea.

— Sala motoarelor! strigă, primim aer perimat în toată instrumentația de circulare. Alertă primară, Scotty!

Tăcere și întuneric pașnic.

— Domnule Sulu.

— Aici, căpitane, veni răspunsul șovăitor și slab.

Timonierul tuși prin apropiere.

— Domnule Sulu, spuse Kirk încet și clar, avem de-a face cu o urgență. Conectează bateriile.

— Nu pot, căpitane. Nu știu unde este consola.

— Eu sunt încă pe locul meu, căpitane.

Vocea lui Arex! Dar ultimele speranțe ale lui Kirk dispăruseră la vorbele navigatorului.

— Când s-au stins luminile am încercat să comut pe rezerve. Nu avem nici energie acumulată pe punte. Ori s-a scurs ori, pur și simplu, nu operează în acest continuu spațiu-timp. Sunt sigur că am, acționat comenzile potrivite. Totul

e mort.

Tuși și vocea îi pieri într-un horcăit șuierător.

— ... mort...

— Arex?

Kirk inhală și se pomeni înecându-se și el. Își duse mâna la gât. Aer... se sufoca, învelit în pătura beznei.

Auzi o voce slabă... McCoy.

— Jim... Jim... trebuie să facem ceva... trebuie să...

Apoi și aceasta pieri.

Horcând, Kirk încercă să-l atingă, dar nu atinse nimic, luptându-se să mai atingă o ființă umană pentru ultima oară, în gol. Simți ceva; se răsuci, încordându-se. O altă mână îi atinse mâna și i-o prinse.

— Căpitane?

Kirk nu-i vedea fața... dar și-o imagina.

— Adio, domnule Spock.

— Adio, căpitane...

Capitolul XI

Pace.

Noapte.

Orbire... Kirk se pomeni orbit, uluit de această neașteptată strălucire care lumina puntea cu forme geometrice scânteietoare. Fluorescența era nefirească. Desenele stranii mai pulsară câteva secunde, apoi dispărură.

Kirk simțea cum îi revenea vederea, retina violentată începând să se adapteze cu noua iluminare. Gravitația artificială părea să se instaureze. După puțin timp, era din nou pe podea, lângă fotoliul de comandă.

De peste tot se auzeau mormăieli și gemete, dar aveau din nou aer, deși încă slab, ca și noua gravitație. Și, uitându-se în jur, văzu că efectivul punții revenise la normal.

Aproape la normal. Exista o excepție.

Un nou om.

Nu, nu un om... un străin. Ca un om, dar tot străin. Kirk îl privea neîncrezător, dar mirarea nu venea din straniețea, ci din familiarismul acestuia.

Era, oare, posibil ca totul să nu fie decât o iluzie? Ca un om, înainte de a muri, să treacă printr-o perioadă temporară de nebunie, sub semnul mirajului?

Creatura care stătea în fața lui era jumătate țap, jumătate om. Nu mai mare decât Kirk sau Spock, avea de toate, și coarne, copite despicate și coadă scurtă agitată — compendiul tuturor zeilor-țapi din vechile mituri terriene. Cu umeri largi și ușor musculos, purta o barbă scurtă și atât, cu excepția lânii care îl acoperea.

Conform percepției umane, omul-țap părea să aibă vreo cincizeci de ani. Poate că nu avea importanță, bineînțeles. Dar care era vârsta lui cu adevărat, nu se putea ști.

Apariția îi supraveghea cu un zâmbet blând, ușor amuzat. Mișcările sale trădau plăcere constantă și energie inepuizabilă. Avea în ochi o sclipire jucăușă, stranie...

— Ah, umani! izbucni o voce tunătoare. Minunați, primitivi umani. Nu puteți să faceți nimic cum trebuie?

Kirk era conștient că omul-țap se uita la el. Încercă să se ridice, dar efortul era prea mare în această atmosferă, încă tensionată.

— Te rog...

Puntea era ca un coșciug.

— Avem nevoie de aer mai bun și gravitație normală...

Rugămintea lui fu înecată într-o tuse dureroasă.

— Desigur, desigur. Eram așa de bucuros să vă întâlnesc... Ce neațent sunt! Un moment.

Își ridică brațele și le lovi, producând un plesnet asurzitor.

Dintre palme țâșni o lumină care formă o minge sfârâitoare, ce prinse a pluti pulsând cu o energie internă.

Mângâindu-și barba cu o mână, omul ȝap studia globul de lumină formând o diagramă complexă de energie pură. Apoi dădu din cap, aprobator. Înfigând un deget în acesta, agită energia ca pe o pastă. În același timp, vocea asurzitoare articulă un singur cuvânt.

— RADAMANTHUS!

Diagrama de energie se înfioră fărâmele scânteietoare se învâртеau în jurul vârfului degetului mișcător. Ajunseră într-un punct și pieriră. Un vuiet crescendo se împreună cu o serie de clinchete puternice — ceva ce Kirk mai auzise de câteva ori. Releele moarte de pe punte se reactivau! Luminile reveniră brusc la normal, ca și gravitația. Și în aer plutea o aromă pe care Kirk nu credea că o va mai simți vreodată!

Spock se uita spre postul arhivei. Luminile computerului se aprinseră din nou, formând o rețea stabilă, indicând statutul operațional. Arex se uita uluit la consola de navigație. Instrumentația se activase iar... deși înregistrările lor erau încă incoprehensibile. Nu încăpea îndoială că voiau să spună ceva, dar Arex nu avea tabelele de referință pentru acest... loc.

Chiar și ecranul principal, recăpătându-și strălucirea obișnuită, dezvăluia o panoramă a lumii roșii și albe.

Spock se ridică în picioare. Trase, experimental, aer în piept, dând semne că se aștepta să explodeze sub forța inhalației.

Observând că nimic atât de cataclismic nu se produse, mai inspiră o dată și încă o dată, după care dădu din cap satisfăcut. Era și el din nou operațional.

Kirk zâmbi și el liniștit, ridicându-se în picioare, descoperind că era în bună stare, teafăr. Și ce minunat era numai să respiri! Merse la fotoliul de comandă și își luă în primire locul.

McCoy, însă, preferă să rămână așezat pe jos. Nu se ducea nicăieri.

Mulțumit de el însuși, omul-țap rămase în picioare în mijlocul acestei reînoite activități. Zâmbitor, începu să se plimbe pe punte, zgâindu-se la instrumente, dând din cap uneori cuminte, alteori chicotind.

În cele din urmă, se opri și se întoarse spre Kirk, cu mâinile în șold.

— Merge iar totul, prieteni?

— Merge, admise Spock, nedumerit, după o rapidă examinare a datelor, dar nu ar trebui. Nu se poate. Nu este... logic.

Un hohot olimbian bubui, cutremurând puntea, când omul-țap își dădu capul pe spate, râzând.

— Te amuză? se interesă Spock politicos.

— Logic! făcu omul-țap și rânji. La a cui logică te referi, ștrengarul meu prieten?

— Uită-te în jur, Spock, îl sfătui McCoy, încă așezat jos, bucurându-se de viață. Totul funcționează, inclusiv noi doi, adăugă gesticulând împăciuitor. Să nu-l supărăm pe acest domn care a făcut minunea, ce zici, mmm? O fi illogic să mai trăim, dar eu sunt gata să accept această situație.

— Fii fericit, domnule Spock, îi sugeră omul-țap, neluând în seamă buimăceala ofițerului numărul unu, și își desfăcu brațele într-un gest de cald bun-venit.

Îi îmbrățișa pe toți — spiritual, cel puțin.

Și părea cel puțin la fel de mulțumit de starea lor bună de sănătate și prezență, ca și ei de a lui.

— Bine ați venit, bine ați venit. Știam că până la urmă oamenii vor veni să mă caute — întotdeauna. Ne întâlnim din nou. Un toast!

Întinse mâna și apăru o cană.

Versiuni mai mici își făcură apariția în mâinile celorlalți. Omul-țap o ridică pe a lui și o bău cu o plăcere nedisimulată.

Sulu sorbi șovăind dintr-a lui. Ochii îi sclipiră. Începu să

bea cu nesaț. Exemplul său fu de îndată urmat de colegii săi.

Acum că din mâna sa cana dispăruse, fiindu-i inutilă, omul-țap se duse la McCoy și-l ajută binevoitor să se ridice. McCoy avu prilejul să-l studieze pe străin îndeaproape. Când fu în picioare, era mulțumit că musafirul lor nu purta nici un costum. Era real din vârful coarnelor până în colțul copitelor.

Aceste copite tropăiră pe punte atunci când omul-țap se dădu înapoi. Acum puse un braț în jurul lui Spock și-l aduse lângă McCoy și-i îmbrățișă pe amândoi ca pe niște frați pe care nu-i mai întâlnise de mult.

— Nu aș vrea să fiu nepoliticos, începu Kirk, mai ales după toate cele care le-ai făcut pentru noi... dar cine ești?

— Cine sunt? A, vrei un nume? Spune-mi Baal.

Se opri, gânditor.

— Sau Lucien. Da, Lucien. Dar în primul rând spune-mi prieten, adăugă și-și flutură un deget pe sus când declamă: Nici când n-aș putea eu părăsi pe cei care din depărtări venit-au cu mine să petreacă... pentru aceasta trebuie să fi fost voi trimișii.

Supraveghea din nou puntea, vorbind înainte ca să afle de la Kirk că motivul prezenței lor aici era oarecum diferit și nu chiar voluntar.

— Dar nu aici, nu, nu. Acesta nu este locul potrivit. Să părăsim așadar această ambarcațiune și să purcedem într-acolo unde sălășuiesc desfătări mai de soi.

Mâinile i se mișcau deasupra capului într-o rotație complicată care lăsa în urmă dâre de lumină blândă, ca niște mișcătoare lumini dintr-o imagine mișcată.

Urmă o explozie de lumină de un roșu potolit și dărele rotitoare pieriră.

Ca și Kirk, Spock, doctor McCoy și creatura care-și spunea Lucien.

Sulu se holba la locurile goale de pe punte. Merse în locul

În care stătuse doctorul numai cu câteva secunde înainte, își plimbă mâinile prin aer ca un orb în căutarea unor lumini neștite.

Uhura îl urmărea, temătoare și uimită, în vreme ce Arex stătea neclintit la consola sa operativă dar încă nefolositoare.

Într-un fel, încă mai pluteau în beznă...

Poate un ultim cuvânt, sau poate două, răsunau în capul lui Sulu, ultimul lucru pe care îl spusese omul-țap înainte de a dispărea sau erau trei cuvinte — sau doar niște silabe prostești, fără sens, dintr-un argou străin pe care creierul său îl aranja automat în grupe fonetice umane?

"Megas-tu..." spusese omul-țap.

Kirk simțea cum plutea. Sub el, un glob se răsucea leneș, apropiindu-se. Văzu că benzile de acadea roșii și albe erau vaste formațiuni noroase. Se aflau într-o mișcare continuă, bulbucându-se, amestecându-se câteodată în nuanțe de roz, alteori formând linii subțiri intercalate. Roșul se năpustea asupra albului aici, așa cum marea care se prăvale pe o plajă în lumile mai familiare.

Se deplasară tot mai mult, mai aproape — fiindcă putea să vadă și alte forme plutind cu el — și deodată se treziră în atmosfera vărgată. Cele două culori persistau și pentru prima dată văzu ce anume cauza roșeața aceea. Furtuni înalte de câteva mile, de praf și nisip de un roșu lucitor colora norii.

Apoi își făcu apariția suprafața, un haos, involburat de forme într-o neobosită schimbare. Rareori se zăreau zone solide dedesubt care arătau că această planetă avea într-adevăr o suprafață. Chiar și așa, se gândea că nu avea ce să-i împiedice să treacă prin acel "sol" fluctuant până pe cealaltă parte a lumii.

Când credea că în sfârșit fixase un punct stabil pe suprafață, acesta se sfărâma și se dizolva, ori exploda într-un vârtej de culori.

Nimic nu era definit aici; nimic nu era constant; nimic nu era real. Chiar și aerul era colorat, vântul producând strigăte stridente și ciudate sunete rostogolitoare ca de creaturi și veștminte foșnitoare.

Briza însuflețită sufla particule roșii și albe în minuscule furtuni de praf care întruchipau nebumești forme străine.

În mijlocul acestei anarhii, apărură patru persoane.

Kirk era una dintre ele, Spock și McCoy alte două, Lucien a patra. Cei trei ofițeri își acoperiră imediat ochii. Înainte de a ajunge aici, cei trei păruseră să fie și parte a elementelor și ceva aparte. Acum vântul era răcoros, iar nisipul zburător mușca din carnea neprotejată.

Își ocroteau fețele cum puteau și încercau să vadă împrejur. Nu zăreau nici un fel de orizont. Lucien stătea în apropiere, impasibil, așteptând și observând.

— Spock, Bones — vă simțiți bine? reuși Kirk să strige.

Sunetul vocii sale în acest loc era liniștitor.

— În afară de nisip pe față, nimic deosebit, Jim, răspunse McCoy. Dar aș dori să am un tricorder medical, să verific în caz că noi...

Se opri. Kirk se răsuci, văzu printre degete că doctorul se uita la el curios. Nu-l surprindea; și el se uita minunat la McCoy.

— Jim, uite cum arăți!

Kirk nu simțea nici o schimbare și totuși era ceva. Se uită, cum i se recomandase, și văzu degete pornind din mâini, mâini din antebrațe, antebrațe din brațe, brațe din umeri. toate membrele ieșeau din trunchi, îndepărtându-se și schimbându-și forma. Își văzu trunchiul desfăcându-se în fragmente, cu haine cu tot. Durere nu fu, ci doar uluială tăcută la vederea transformării lui într-un puzzle.

Același lucru se petrecea și cu Spock și McCoy. Corpurile lor se împrăștiu în bucățele care zburau de la unul la altul, părți din Spock se amestecau cu fragmente din McCoy.

Fărâme din primul ofițer al lui *Enterprise* se rostogoleau leneș pe lângă Kirk. Amputațiile nedureroase se schimbau și ele, se întindeau ca guma, ba îngroșându-se, ba bălăbănindu-se.

Spock privea fascinat la brațul stâng alungit care se transformă într-un fuior de nisip colorat.

— Lucien, fă ceva! țipă Kirk.

— Dar de ce, căpitane?

Omul-țap își scutură capul, compătimitor, amintindu-și brusc.

— O, bine, bine. Uitasem cât de mult înseamnă integritatea corporală pentru voi, sărmani oameni:

Kirk observă că și omul-țap se desfăcea, deși nu părea să-i pese câtuși de puțin.

Un nor rotitor de praf formă una din mâinile lui Lucien, echipată cu întregul efectiv de degete. Se mișcă, și ceva ca o pentagramă neonică apăru în aer, plutind, strălucind. Se produse o nouă scânteiere purpurie — lui Lucien îi plăcea roșul sau poate aceasta era culoarea obișnuită a energiei manipulate — în fiecare punct al formei în cinci colțuri. Se mai repetă o dată, de două și iar de două ori.

Cinci globuri de foc atinseră particulele libere, adunându-le și realizând din nou un întreg.

Kirk își văzu brațele, picioarele, trunchiul reformându-se, mișcându-se, integrându-se fără dureri. Brusc, flacăra mișcătoare se stinse. Urmă și pentagrama, pierind în vântul care consuma totul.

Kirk întinse mâna și se pipăi cu precauție. Trase de încheietura mâinii drepte cu cea stângă, de probă — neștiind bine cum va reacționa dacă se desprindea. Împrejur, restul lumii imposibile rămăsese fără formă, numai cețuri învolburate și mugete și vaiere iscate din neant.

Lucien suspină. Probabil din deferență pentru oaspeții lui,

își reformase propria sa alcătuire.

— Nu e ușor pentru mine, să știți, să ne ținem așa, împreună. Nici nu este natural.

— Dacă știi atâtea despre noi, spuse McCoy mai liniștit, știi și că a fi dintr-o singură bucată este ceva normal acolo, de unde venim noi.

— Adevărat, doctore? comentă Spock. Personal, găsesc că toate acestea sunt captivante.

— Da, dar asta probabil pentru că tu nu ești natural, de fapt, Spock.

Brusc, o pereche de lungi tentacule verzi se iviră din negura zgomotoasă și măturară fața lui Kirk, uluit. Instinctiv, sări înapoi, iar ele dispărură.

— Uite, Lucien, începu el, încercând să uite de apariție pentru a obține informații, sau cum te-o chema, vreau să știu de ce ne-ai adus aici.

Pe când vorbea, era conștient că dacă omul-țap va ignora întrebarea, nu vor avea cum să-l determine să răspundă.

Nu avea importanță dacă avea sau nu de gând. Până când să poată răspunde "salvatorul-răpitor", izbucni un răget formidabil și se iscă un vânt violent în jurul lor. Îl ridică pe Kirk și-l trânti la pământ, care se făcu moale pentru a îndulci impactul.

Lucien se încruntă și mai făcu niște gesturi criptice. Din vârfurile degetelor țâșni energie roșie și roz. Uraganul încetă la fel de brusc cum apăruse. Lucien își încheie gesticulația complicată.

Priveliștea se cutremură, se alteră căpătând formă și substanță. Se aflară pe o colină cu iarbă, buruieni, copaci și un pâraiaș zglobiu. Colina era îmbrăcată în iarbă neagră și ceara albinei. Kirk realizează că mai era cineva lângă el. Se uită în jos.

Un băiețel-ied se uita și el în sus, la el. În palmă i se răsucea un vârtej miniatural — uraganul care-l trântise pe Kirk.

Tornada-jucărie încetini și deveni o sfârlează. Se opri și se răsturnă în mâna băiatului.

Lucien îi adresă puștiului un zâmbet, ușor dezaprobat.

— Așa sunt copii — se joacă.

Băiatul îi rânji și el, își încleștă mâna pe sfârlează și o zbughi spre vârful colinei.

Kirk se ridică din iarbă, smulgând o tufă, și examinează noua alcătuire. Avea aspectul și mirosul trifoiului de pe Pământ. Dar nu s-ar fi mirat dacă se transforma într-un păianjen denebian cu douăsprezece picioare.

Lucien era încă ocupat. Își lăsă mâinile pe lângă cap și le ridică încet, tremurânde, spre cer. Pădurea creștea în jurul lor, în ritmul ridicării mâinilor, din tufișuri și lăstari înălțându-se copaci.

— Așa este mai bine, prieteni? Trebuie să vă amintiți că de foarte multă vreme nu am mai avut de a face cu ceva uman. Sper că nu m-a lăsat memoria. Am încercat să fac o translație a lumii mele în simboluri pe care mintea voastră să le poate înțelege. Aș fi putut să vă schimb mintea ca să o puteți percepe pe a mea, în schimb, dar pare-mi-se că nu prea agreeți astfel de lucruri.

Nimeni nu-l contrazise.

Priveau acum prin spațiul dintre pomi, spre orașul, când aproape, când departe.

Era o feerie de mozaic cristalin și ceramic, de sticlă și metal modelat.— o feerie în care, conform legilor perspectivei, pădurea ar trebui să se extindă, dar nu era așa.

Pe străzile în aer liber, se plimbau bărbați și femei, prin pasaje cu grijă pavate, fiecare persoană fiind îmbrăcată diferit, cu elaborate glugi și pelerine.

— Bine ați venit, prieteni, în Megas-tu, declamă vesel Lucien. Bine ați venit tu, și tu, și tu, spuse mândru, ca un bătrân care își arată nepotul favorit.

Kirk se întoarse cu spatele la incredibilul metropolis, cu

fața la omul-țap.

— Și ce este Megas-tu? Aș fi spus că o lume, dar nu am văzut prea multe în ultimele ore, sau săptămâni, sau câte unități de timp or fi pe-aici, ca să mă mai bazez doar pe ceea ce văd.

— Asta și este, căpitan James Kirk. O lume. O lume care funcționează conform unor reguli diferite de cele din universul vostru.

Plesni din degetele unei mâini și se treziră așezați pe iarbă, în fața unui pârâu.

Fete de brocart erau așternute peste tot. De prin coșurile împletite se iveau felurite mâncăruri și băuturi cu arome îmbietoare. Totul era foarte frumos și bine și îngrozitor.

Lucien observă ambivalența expresiilor invitaților săi și cugetă.

— Ia să vedem... Îmi ia ceva timp, știți, ca să-mi aduc aminte unii dintre termenii voștri. Cum îi zice?

Făcu o pauză scurtă, după care se luminează la față.

— A, da, magie. Universul nostru funcționează pe baza unor percepte a ceea ce voi numiți, superstițios, magie. Legile noastre nu sunt nerealiste — doar diferite.

Scoase un măr din aer, mușcă din el și luă altul. I-l aruncă lui McCoy.

Doctorul îl prinse automat.

— Știu că e o închipuire, dar...

Luă o mostră și surâse aprobator.

— După cum vezi, doctore McCoy, foarte real, continuă Lucien. Toate sunt reale aici, dacă încercați să vedeți. De exemplu...

Păru să cerceteze colina pustie un moment, apoi gesticulă.

În apropiere apărură un cort bogat decorat cu simboluri cabalistice. O fată atrăgătoare, delicată ca un porțelan chinezesc, dădu să intre în cort. Se opri la intrare, care îi fu

deschisă de o femeie bătrână, zbârcită.

Observatorii de pe *Enterprise* erau totuși prea departe pentru a auzi conversația, dar se părea că acolo avea loc un fel de tranzacție. După câteva minute, bătrâna dădu din cap și dispăru înăuntru. Ieși nu după mult timp, ținând în mână o sticlută astupată.

Lucien vorbea în timp ce femeile — dacă într-adevăr existau — își reluară conversația.

— Frumoasă, nu-i așa? Dar toate femeile sunt frumoase și atrăgătoare pe cât vor să fie. Când oricare poate fi drăguță pe măsura gustului său estetic, caracterul devine vanitos. Iată de ce vânzătoarea de poțiuni preferă o configurație mai tradițională. Este mai eficace în afaceri.

— Pentru a cuceri pe bărbatul visat, tânăra caută un mic avantaj.

— Nu o poțiune de iubire? spuse scepticul Kirk. Nu e nimic magic în asta. Este doar o problemă de chimie.

Lucien îl privi chiorâș.

— Se pare că ați făcut ceva progrese în anumite domenii de când i-am vizitat pe oameni, căpitane.

Făcu un semn și scena cu cortul pieri.

Altceva se petrecea în dreapta lor, acolo unde ar fi trebuit să fie vârful gol al colinei. Acolo, stăteau de vorbă două forme umane. Una, un gentleman zvelt, în veșminte curgătoare și o pălărie conică acoperită cu desene mistice. Își mângăia barba albă și lungă, cufundat într-o discuție cu o creatură umană, dotată cu o pereche de aripi și o față de gargui.

După câteva minute, cel înalt în robă se întoarse și făcu semne cu mâna. În aer se auziră pârâiturile devenite familiare și străluciri energetice se iscau din senin. Acestea se alungiră, se întâlniră, formând stâlpi și pereți și tavane.

Culorile se coagulară, formând patru coloane solide. Gesticulând și înfoindu-se în tot acest timp, bătrânul dansa în

jurul lor, solidificând mica clădire. Creștea delicată, cu turnuri ornamentale și bolți netede.

În cele din urmă, dansatorul se opri. Cu mâinile în șolduri, examinează lucrarea, dădu din cap mulțumit. La un ultim gest, apăru un semn deasupra intrării în castel, o inscripție într-o caligrafie necunoscută.

— Aveți nevoie de o casă? întrebă Lucien. Un grajd, un oraș? Opriți-vă și faceți o vizită vrăjitorului antreprenor.

— Văjitor, mormăi Spock. Bineînțeles. Oamenii de știință ai Federației au avut mai multă dreptate decât puteau bănuî. Pentru a funcționa, orice fenomen spațial supranormal trebuie să se extindă prin spațiul și timpul pe care le cunoaștem până în alt plan dimensional. Interacțiunea forțelor interdimensionale furnizează energia necesară pentru producerea de materie galactică. Aceasta explică nu numai universul nostru în expansiune, dar și de ce legile fizice de aici sunt atât de diferite de ale noastre.

— Nu cred că pricep, Spock, dar vrei să spui că tu crezi în magie?

Spock îl privi fără să clipească.

— Eu cred în ceea ce este logic și ceea ce decurge din fapte observabile, doctore. Legile fundamentale par să fie aici de domeniul pe care noi îl numim câteodată "magie". *Enterprise* nu funcționează conform acestor principii, de aceea și-a încetat activitatea. Și așa și noi, aproape.

— Deci ai folosit magia, deduse Kirk, întors spre Lucien, pentru a ne pune nava în funcțiune.

— Era ceva natural, căpitane. Ai fi putut să o faci singur, cu puțină instruire. Dar puțini umani s-au obosit să devină pricepuți în magie, zise omul-țap încruntându-se. Aceia dintre noi care nu erau priviți cu ochi buni. Unii dintre noi au reușit să facă tot acest drum până la Megas-tu prin mici vârtejuri interdimensionale.

— De la Pământ și până aici? exclamă cinicul McCoy. Imposibil.

— Distanțele în universul nostru nu se supun legilor voastre, doctore, îi spuse Lucien. După metodele noastre de calcul, anumite părți ale Pământului sunt vecine cu noi.

— Lucien, interveni Kirk cu o subtilă gravitate, ne spui mereu prieteni, implicând faptul că ne cunoști. Chiar și faptul că noi ar trebui să te cunoaștem. Cum asta?

— Ah, căpitane, căpitane! făcu omul-țap; se întinse pe iarbă și își puse capul în mâini, privind cerul albastru. Să te prefaci că nu *mă* cunoști. *Era*, însă, una din problemele mele.

Tăcu, iar Kirk avu impresia că poate îl jignise cumva.

Lucien se târî și băgă mâna sub oglinda fremătătoare a pârlăiașului. Degetele agitară apa și se retraseră.

— Uite ce e, am să încerc să fiu mai lămuritor.

Unda încremeni. Apărură culorile, maculând limpezimea ei. Apărură și niște forme și, în curând, ei se uitau ca la un ecran. Dispăruse fundul nisipos al pârlăiașului. În locul lui, văzură o panoramă largă cu bărbați și femei — megani — exotici și familiari, cu trăsături fine, simpli, stând pierduți în contemplație în haosul zgomotos care era adevărata suprafață a lui Megas-tu.

— Pentru voi, umani, aceasta ar putea să fie o lume de insanitate și instabilitate, declară Lucien. Dar are această calitate a schimbării pe care o dorim cu toții. Poporul meu este calm și mulțumit, fiecare trăind în lumea imaginației lui sau ei.

Imaginea de pe ecran tremură, se schimbă, iar Kirk și colegii lui aveau din nou o vedere a universului megan, așa cum îl văzuseră prima dată, o învâlmășeală de culori și țandări stelare.

— În micul nostru univers nu există rivali, căpitane Kirk. Nici o altă formă de viață, în afara noastră.

Imaginea tresări iar și se aflau din nou pe Megas-tu.

Privind, lumea din imaginea acvatică se adună, iar câteva persoane începură să se ridice, desprinzându-se de planetă.

— Cu mii de ani în urmă, continuă Lucien, în căutarea companiei, noi, meganii, am trecut prin multe porți dintre dimensiuni, inclusiv marele vârtej prin care ați pătruns voi. În cursul unei astfel de expediții, am descoperit (și scena se schimbă, anticipând vorbele lui) lumea voastră — Pământul.

Acum văzură o imagine a globului alb-albastru al Terrei, privit din cosmos. Kirk simți un imbold neașteptat. Fusesse atât de mult departe de casă.

— Oriunde am mers, am devenit prieteni și sfetnici ai umanității. Pentru a scoate pe înaintașii voștri din mizerie și ignoranță, am luat cât mai mult din puterea rămasă în universul nostru, aducând-o prin mici porți.

Măinile stârniră din nou apa, unduirea ei tulburând sfera alb-albastră.

Când pârâiașul se liniști din nou, Kirk văzu numai albia nisipoasă și două umbre ireale aruncate de niște pești mici.

Lucien se îndreaptă și scutură picăturile rămase pe degete.

— În cele din urmă, am fost nevoiți să plecăm. A fost o hotărâre de grup. În ceea ce mă privește, voiam să mai stau. Ah, cât m-am luptat, cât m-am certat! Vedeți, eu eram generalistul, polemistul între specialiști. Intrigantul, spuneau unii. Dar începusem să îndrăgesc Pământul și lumea lui neprevăzută, amuzantă.

Rememora imagini din trecut.

— Ce vremuri... ah, voi umani nebuni și iraționali.

Îi privi acum pe toți.

— Dar acum v-ați întors la mine. Ce bine-mi pare să vă văd din nou.

Se ridică în picioare sprinten, într-o vădită stare de veselie pură, și prinse să danseze, țopăind frenetic, acompaniat

de un fluier care răsuna din toate părțile.

Muzica era contagioasă, așa că atunci când vorbi, Kirk zâmbea.

— Dacă vouă, meganilor, v-a plăcut atât de mult Pământul, de ce l-ați părăsit? Nu înțeleg...

— Căpitane, bunule căpitan, mereu curios, mereu în căutarea unui motiv, răsă săltărețul Lucien. Iată încă un motiv pentru care mi-au plăcut atât de mult umanii. Vârtejul știe că aveți atâtea calități speciale — și defecte speciale.

Își făcu vânt și se răsuci în aer, executând o incredibilă piruetă care-l înălță până în vârful celor mai înalți copaci... unde încremeni. Vocea lui se schimbă puțin când continuă să vorbească, ceva mai gravă, ciudată pentru acel Lucien pe care îl cunoscuseră.

— Nu.

Melodia fluierată se stinse, iar el coborî imediat alături de ei. Veselia lui copilărească dispăruse și ea.

— Trebuie să plecați.

— Ce este asta? întrebă McCoy nervos. Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să vă spun acum. Dar trebuie să vă înapoiati imediat pe ambarcațiunea voastră. Și în liniște, să nu se afle. Nu trebuie să vă trădați prezența.

Kirk încercă să se lămurească, dar Lucien gesticula deja. Vederea îi fu încețoșată de o revărsare de culori și simțea cum se ridica și se dizolva...

Scott, Sulu și Uhura erau adunați pe punte, îngrijorați, în jurul consolei principale de navigație, acolo unde Arex se străduia să găsească o noimă în datele computerului. Cercetarea lor fu întreruptă de o bruscă pârlitură, iar ei se întoarseră pentru a vedea ce se întâmplase.

Un nor roșu și alb, pulsând puternic, apăruse în mijlocul

punții. Se rupse în trei mai mici, care treptat se strânseseră, întrupându-i pe Kirk, McCoy și Spock.

Cei de pe punte se năpustiră cu toții spre ofițeri, încercând să vorbească toți odată.

— Căpitane Kirk... ce s-a întâmplat?... unde ați fost?...

— Pe rând, pe rând, îi admonestă Kirk. Suntem toți bine.

Suspină și se uită în jur. Erau înapoi pe *Enterprise* și nicicând nu arăta așa de bine. După maelstromul dement de jos, liniile clare ale punții erau liniștitoare — chiar dacă își păstrau forma numai prin voința lui Lucien. Și era atât de bine să fie printre oameni reali. Deși privirea lui Uhura...

— Raportul stării, mai întâi.

— Totul e OK, se pare, căpitane. Toate sistemele, cu excepția motoarelor warp, funcționează perfect. Dar dumneata...

— Eu, domnule Scott, sunt doar foarte nedumerit în multe privințe.

— Ai multă companie, Jim, observă McCoy. Ce-a vrut să spună Lucien, să nu ne "trădăm prezența"? Față de cine? Altcineva de pe Megas-tu nu poate să ne detecteze prezența aici sus? Aș crede că suntem intangibili.

— Ar avea nevoie de scanere foarte puternice ca să ne găsească acum, spuse Scott care nu avea habar de realitățile Megas-ului. Vedeți? întrebă arătând ecranul principal.

Între *Enterprise* și suprafață se întindea ca un fum gri-luminiscent un strat dens de particule, acoperind nori roșii și albi.

— E ca un nor mare de praf, căpitane, spuse Scott, și totuși e altfel. E acolo între nori și suprafață de când ați dispărut. Comunicatorul și razele scannerului nu penetrează... am încercat.

Kirk se întoarse spre arhivă.

— Dacă Lucien a fost cel care l-a pus acolo, căpitane,

medită Spock, problema este... de ce se ascunde? Ce pericol ne urmărește de pe lumea lui?

Kirk dădu din cap și se adresă inginerului șef.

— Starea armelor, domnule Scott? Se pare că va trebui să ne apărăm.

— Păi, atunci să-i mai ducem cu vorba, căpitane. Grupul de fazere și ecranele defensive au nevoie de cel puțin o energizare parțială a motoarelor de propulsie warp. Dă-mi câteva ore și poate altfel discutăm.

— Fă tot ce poți, Scotty, spuse Kirk, și vocea scăzu la nivelul murmurului. Nu ne putem apăra și nu putem să fugim. Și nici măcar nu știm cu cine trebuie să ne luptăm. Deci, încheie lovind cu palmele brațele fotoliului de comandă, așteptăm!

— Și ce facem? se întreabă McCoy cu voce tare. Lucien poate nu mai apare vreo trei sute de ani, după timpul nostru. Până atunci poate voi îmbătrâni.

— Am o idee interesantă, propuse o voce calmă.

Își îndreptară cu toții atenția către Spock.

— Căpitane, eu cred că ar fi mai bine să o verificăm singuri. Vrei să mă însoțești în apartamentul meu? Și doctorul McCoy?

— Ce-ți trece prin minte, Spock?

— Ceva ca un experiment, căpitane. S-ar putea dovedi destul de interesant. Și, dacă avem noroc, și practic.

Ușa glisă și cei trei ofițeri intrară în camera spațioasă a lui Spock. Kirk și McCoy îl urmăriră pe Spock care se duse la pupitru și luă un stilou gros și alb. Le făcu semn să se dea la o parte.

— Faceți loc, vă rog, domnilor.

Se conformară și se lipiră de perete.

Urmărit cu o curiozitate crescândă Spock porni să schițeze o pentagramă pe podea; șterse un braț și-l redesenă, considerând că era mai lung decât celelalte. Kirk și McCoy

recunoscără forma pentagramei, ceva care nu avea nici un sens în legătură cu Spock. Acesta îi lămuri imediat după ce desăvârși diagrama.

— Nefiind un corolar logic al fizicii, magia nu a fost subiectul unui studiu prea aprofundat pe Vulcan ca pe Pământ. Nu încape îndoială că acțiunile meganilor vizitatori au dat ceva mai multă credibilitate lumii voastre. Unii dintre filozofii voștri mai creduli — sau mai perceptivi — au încercat chiar să codifice cele mai formale principii ale așa-ziselor "arte întunecate". În cursul lecturilor mele despre Pământ, am avut ocazia să întâlnesc multă informație de acest fel.

Se ridică în picioare și privi îngândurat pentagrama.

— Cred că acesta este unul dintre cele mai importante și fundamentale simboluri mistice descrise de către "magicienii" terrieni. L-am văzut pe Lucien utilizând mai devreme același semn.

Kirk începea să înțeleagă unde voia să ajungă Spock.

— Lucien chiar a zis ceva despre faptul că am putea să stăpânim aceste tehnici. Spock, vrei să spui că atâta timp cât suntem în acest univers, putem și noi să "facem" magie?

— Trebuie să fii întotdeauna pregătit să folosești resursele pe care le ai, căpitane.

Ezită.

— Deși, mărturisesc că trebuie să depun un efort considerabil pentru a-mi reajusta gândurile pe aceste coordonate.

Păși în centrul pentagramei.

— Fiți atenți acolo, acum, zise și arătă spre pupitrul său.

Un labirint minuțios, tridimensional cu cristale în două nuanțe, se afla la un capăt al acestuia.

— Voi încerca să deplasez una dintre piesele șahului vulcanian folosind doar magia — magia în universul nostru, dar ceea ce trebuie să fie utilizarea firească a princippiului științific

local.

— Dar cum poți, Spock? obiectă McCoy. Adică, nu știi cuvintele, ori gesturile potrivite, ori...

— Ar trebui să conteze doar starea mentală, doctore. Și am principiile magice terriene ca bază.

Le făcu semn să nu vorbească și se concentră.

Întinzând mâinile spre masă, începu să spună:

— Fie ca energia acestui univers să fie puterea mea.

Kirk și McCoy se uitau, așteptând, sperând, la jocul de șah. Nu se clintea.

— Las-o, Spock, îl sfătui McCoy după câteva minute de concentrare intensă din partea primului ofițer, activitate mentală care se dovedea inefficientă. N-o să meargă.

Spock își coborî încet brațele și deschise ochii.

— Trebuie să meargă, doctore. Este logic să meargă — aici.

Își închise ochii pe jumătate și încercă încă o dată.

— Iau energie de la voi... Știu că pot. Cred că pot. Pentru fiecare acțiune, da, să fie o reacție opusă și egală.

Deodată se auzi un pârâit în aer. McCoy sări în sus. Scânteieri galbene și negre îl îmbrăcau pe Spock. O suviță de energie țâșni dintr-una din mâini spre masă.

Atinse o tură vulcaniană, o învălui cu o văpaie galbenă și aceasta înaintă trei spații. Kirk zâmbi.

— Ia te uită! Lasă-mă să încerc și eu, Spock.

Spock făcu un pas, binevoitor, ieșind din pentagramă și-i făcu loc lui Kirk.

El își ridică mâinile ezitant spre masă și se uită la primul ofițer pentru încurajare.

— Mă simt ridicol, domnule Spock.

— Important este să te relaxezi și să te concentrezi, căpitane. Eu cred că gestul fizic este doar suplimentar... o proptea psihologică. O modalitate de a ajuta mintea să

concentreze gândul. Ca și cum ai vorbi tare.

— Chiar așa, Jim, începu McCoy. Doar nu te gândești să imiți exact...

McCoy fu întrerupt de un ropot care răsună în toată încăperea. Dar doctorul avea dreptate. Kirk nu putea să imite ceea ce realizase Spock... întrutotul.

Culorile care-l împresurau nu erau galbene și negre, ci albastre și verzi, o strălucire marină. O excrescență aprinsă zvâcni, îmbrâncind un nebun pe două spații, apoi îl ridică și îl coborî un nivel.

— Bună mutare, căpitane, comentă Spock.

Kirk își coborî brațele și se uită neîncrezător la jocul de șah.

Un entuziasm subit înlocui scepticismul lui McCoy.

— Hei, dar stați puțin — e rândul meu.

— Nu pot juca decât doi, doctore. Cred că vom găsi alte utilizări, mai interesante, acestei extraordinare abilități. Cu puțin antrenament, ar trebui să fim în stare să controlăm fluxul de energie locală fără sprijinul acestor simboluri neghioabe scrise, cum este pentagrama aceasta.

Demonstrația oferită de Kirk, Spock și McCoy pe punte produse senzația așteptată, dar surpriza și șocul făcură loc încântării atunci când Sulu, Uhura și ceilalți descoperiră că și ei puteau să manipuleze magia megană.

Neavând la îndemână un joc de șah, urmară sugestia lui Spock, antrenându-se cu instrumentația punții. Kirk descoperi că era capabil să activeze sau să dezactiveze ecranul principal cu un simplu gest. Dar nu putea manevra comenzile de magnificare. Deci, cu cât era mai delicat instrumentul, cu atât mai subtilă trebuia să fie stăpânirea energiilor implicate.

— Hei, unde-i Scotty, întrebă deodată McCoy, privind în jur.

— Cred că s-a dus în sala de recreere de pe puntea B,

răspunse absent Sulu, care făcea niște mișcări de răsucire foarte complexe, dar nu reușise deocamdată decât să producă un nor fremătător de energie la un metru în fața mâinilor.

— Și ce-o fi căutând acolo, voi ce credeți? se miră Kirk.

Scott cercetă sala de recreere pentru a fi sigur că era pustie. Apoi se duse la distribuitorul de unități de joc și ceru o minge de tenis. Dar nu intră pe teren.

În schimb, realizează câteva mișcări unduitoare cu ambele mâini. Energia apărură ca din senin și alcătui un nimb luminos în jurul mingii. Sferoidul o absorbi brusc, se cutremură, căzu și săltă o dată, apoi ricoșă din peretele cel mai îndepărtat.

Foarte bine executat — numai că Scott sărise cu vederea un mic factor. Mingea se deplasa cu o viteză de aproximativ o sută de kilometri pe oră și nu dădea semne de încetinire.

Se lovi de tavan și tâșni spre Scott. Dând și el dovadă de iuțeală, se vârî sub prima masă de joc. Mingea se lovi de podea, lângă piciorul său stâng, o zbughi spre zidul dinainte, spre podea din nou, străbătu încăperea — și parcă își mărea viteza.

După câteva secunde, îi vâjâi pe lângă cap, iar Scott își acoperi repede fața cu mâinile. Ghemuit în această poziție ciudată, își tot flutura degetele. Nu avea nici un efect asupra mingii, care continua să vâjâie prin sală ca un motor warp scăpat de sub control. Acum se mișca atât de repede, încât Scott vedea doar o dâră neclară.

Magia scoțiană poate fi foarte puternică.

Pe punte, Sulu căpătase o înfățișare încrâncenată. Mai făcu un ultim gest spre mingea de energie plutitoare. Aceasta se întunecă, se concentrează și se transformă în cea mai frumoasă fată din acest ori din oricare alt univers.

O așteptase de atâta timp — timonierul era un gânditor pozitiv. Înaintă, cu brațele desfăcute pentru a o îmbrățișa... dar când buzele lui o atinseră... imaginea se dizolvă.

— Am auzit eu de săruturi devastatoare, spuse McCoy care-l urmărea, dar nu crezi că asta e prea de tot, Sulu?

— Foarte amuzant, doctore, zise Sulu, dând iar din mâini, construind încet o altă formă umană din focul colorat.

Ofițerii de pe *Enterprise* continuau să-și exerseze noile talente. Kirk ajunsese să determine ecranul principal să facă aproape tot ce putea face în spațiul-timp normal, dar fără să atingă nimic, aici.

Pe puntea B, mingea șuierătoare se opri. Scott se uită cu mare băgare de seamă de sub masă. Mai întâi se dezintegrase materialul exterior și apoi și cel interior — sfâșiate de viteza pe care o căpătase. Dar nu înainte de a produce câteva scobituri respectabile în pereții metalici.

Privind țintă rămășițele mingii, se duse iar la distribuitor... și comandă un joc de table. De această dată se va antrena cu ceva mai puțin letal.

Sulu asudase, dar izbutise să mai genereze o fată. Se aplecă spre ea. Acum, audiența curioasă era mai cuprinzătoare, deoarece mai mulți membrii ai echipajului își abandonară antrenamentul pentru a asista la încercările lui.

— Succes, îi ură Uhura.

Sulu sărută apariția... iar brațele fetei îl împresurară și ea îi răspunse la sărut. El făcu ochii mari. La asta nu se așteptase. Dar își reveni repede și continuă ce începuse cu fervoare — prea multă. Alcătuirea energetică izbucni într-o sumedenie de scăpărări și dispăru.

Sulu era gata să încerce și a treia oară, dar un nor roșu și alb umplu deodată centrul punții. Acesta pări și Lucien apăru din nou printre ei. Dar acum nu mai râdea și nu mai țopăia. Arăta chiar agitat și răvășit.

— Ce faceți? spuse și se uită în jur, încurcat.

— Învățăm să ne protejăm, Lucien, îi răspunse Kirk.

— Să vă protejați? Numai la asta se gândesc toate

ființele umane — să se lupte? Am eu grijă de voi. De asta suntem prieteni.

Începu să umble încolo și încioace.

— Nu știu... nu știu ce să cred. Toată energia mentală pe care ați folosit-o. Modelele ciudate... pot fi observate, știți. Ați putea fi găsiți.

O voce tunătoare, mai puternică decât cea a lui Lucien, umplu deodată puntea, însoțită de şuieratul, mugetul și gemetele realei, necontrolatei Megas-tu.

— AU FOST GĂSIȚI!

Lucien se opri din mers. Kirk fu surprins să vadă ceva care aducea cu spaima pe fața omnipotentului, până acum, om-țap. Pentru prima oară îi trecu prin cap că Lucien nu ar avea puteri excepționale printre semenii lui.

Nu îi păsa care ființă ar putea fi aceea.

Dar se părea că vor afla cât de curând.

Un alt nor colorat prinse a se forma pe punte. Era mai mult negru-aprig acum — galbenul, albul, albastrul electric și portocaliul se zvârcoleau întruna; toate formele de coșmar ale lumii de sub ei păreau să fie prezente în acel nor.

Ceva înfiorător, cu colți încovoiați și ochi bulbucați, creștea din podea în fața lui Lucien. Se topi înapoi în nor când Uhura țipă.

— AȘADAR, LUMEA DE PE PĂMÂNT ÎȘI RĂSPÂNDEȘTE RĂUL PÂNĂ ȘI LA NOI? SUNTEM PREGĂTIȚI ACUM SĂ ÎNTÂMPINĂM PERFIDIA UMANĂ. DE DATA ACEASTA UMANII SUNT CEI CARE VOR SUFERI... FIINDCĂ AICI PUTERILE NOASTRE SUNT DEPLINE. UMANII... ȘI TU, LUCIEN (și vocea adăugă disprețuitoare). VEȚI FI CEI CARE VEȚI PLĂȚI.

Pe ultima silabă izbucni un hohot monstruos, după care vocea amuți.

Urmă o zmucitură puternică și toți fură nevoiți să se agațe

de ceva fix pentru a nu fi zvârliți pe punte. Privirea lui Kirk se îndreaptă imediat către ecran.

Norul gri care se instalase între ei și planetă dispăru. *Enterprise* cădea ca o piatră spre suprafața mânioasă. Era cert că se vor face țândări pe dunele de nisip, dar astronava își încetini căderea și se așeză ușor pe sol. De îndată nava fu atacată de o furtună urlătoare, colorată ca un curcubeu.

Urmă o ploaie de pietre care-i doborî pe toți, inclusiv pe Lucien, ca și cum coca nici nu ar fi existat.

— Stați liniștiți! strigă Kirk, pentru ca vocea să nu-i fie acoperită de ropotul pietrelor, ciudat de moi.

Se auzi un huruit și *Enterprise* începu să se cutremure... mai încet, apoi tot mai tare, până când Kirk se simți ca într-o râșniță.

Urmă un trosnet teribil și *Enterprise* se despică la mijloc. Apoi cele două jumătăți ale astronavei începură să se metamorfozeze, așa cum se întâmplase cu Kirk, Spock și McCoy la primul contact cu Megas-tu. Bucăți tot mai mici se detașau și zburau în suflarea vâjâietoare.

Dar, de data aceasta, metamorfoza era diferită. Fragmentele zburătoare din *Enterprise* se regrupau pentru a forma nu astronava, ci clădiri — clădiri ce străjuiau o stradă care aducea foarte mult cu a unui vechi orașel terrian. Foarte vechi.

— Secolul al XVII-lea, băigui Kirk, când se rematerializă.

Simți că stătea încovoiat și cu mâinile fixate pe lângă urechi. Era prins, văzu acum, într-o construcție de lemn. Privind în stânga, dreapta și peste drum, văzu că întreaga echipă a lui *Enterprise* era în aceeași situație.

Șiruri întregi de astfel de structuri în T se pierdeau în depărtare. Scott era lângă el, ca și Spock, McCoy și Lucien. Kirk părea să fie la capătul unui șir lung de membri ai echipajului astfel fixați.

Se uită în dreapta. Acolo era un indicator gravat grosolan, lângă un bătrân stejar noduros.

SALEM, MASS.

Inscripția nu îi spunea nimic.

Lumea tremură și se dizolvă încă odată. Și iar se simți Kirk desfăcut și reformat. Împrejur se înfiripară niște ziduri de praf, îmbinat cu scăpărări energetice.

Zidurile creșteau tot mai sus, tot mai sus, solidificându-se într-o veche sală întruniri de origine terriană, fără îndoială. Dar proporția era greșită. Încăperea era mare... mult prea mare.

Era încă legat în butuci, dar acum stătea pe o bancă. Se uită iar în jur și dădu peste Spock, care îl privea.

— Știu, domnule Spock. Arhitectură de secolul al XVI-lea sau al XVII-lea, cred — dar absolut disproporționată.

Spock încercă să se întoarcă spre căpitan.

— Am văzut și indicatorul. Dacă îmi amintesc bine istoria voastră, era un mic oraș de pe coasta de est a continentului nord-american. În privința datei, cred că era aproximativ 1691.

— "Aproximativ"? repetă Kirk. De ce 1691?

Primul ofițer nu răspunse. Se concentra asupra șirurilor de scaune care se întindeau până la nesfârșit în fața lor. Perspectiva, ca și proporția, păreau fără măsură aici.

Locurile începeau să fie ocupate de bărbați și femei, înveșmântați în costumele aceluiasi secol.

Fiindcă toți cei din butuci erau numai membrii ai echipajului navei, în afară de Lucien, Kirk și Spock deduseră că aceia care se așezau erau chiar megani. De ce luaseră forme umane, era evident. De ce purtau veșmintele acelei epoci, nu era.

Erau sute, apoi mii, și încă mai soseau, din ce în ce mai mici în depărtare. Dar Kirk realizează că îi putea distinge foarte clar și pe cei din cele mai îndepărtate șiruri. Nu avea sens — dar începea să accepte aceste lucruri ca fiind normale pe Megas-tu.

Discutau cu solemnitate între ei. Dar când fu ocupat și ultimul loc, vuietul conversației pieri ca la un semnal.

Urmă o pauză, apoi se produse o explozie de lumină în centrul încăperii, în fața primilor butuci. Apăru astfel un ultim megan, în formă umană. Un om înalt, încruntat, purtând o pălărie neagră cu boruri largi.

Îi privi pe astronauții lui *Enterprise* imobilizați, apoi se întoarse spre megani. Vocea lui era gravă, puternică... și formidabilă.

Era vocea care izbucnise pe punte doar cu câteva momente... zile, câțiva ani... înainte.

— NE-AM ADUNAT AICI, ASTĂZI, DRAGI CETĂȚENI, SĂ FACEM DREPTATE. VEȚI FI JUDECĂTORII ȘI ACEȘTIA (îi arată pe cei din butuci) SUNT ACUZAȚII.

CA REPRESENTANȚI AI CELEI MAI JOSNICE SPECII DIN UNIVERS... UMANITATEA PERFIDĂ... EI SĂ FIE JUDECAȚI.

Se mișcă până în fața lui Lucien, și îi rânji.

— ...ȘI CEI CARE ÎI AJUTĂ.

Îi întoarse spatele.

— CA SPECIALIST ÎN ETICA MAGIEI, AM FOST DESEMNIAT ACUZATOR.

Începu să execute un gest complicat, dar Kirk, luptându-se cu lemnul care îl ținea prizonier, îl întrerupse.

— Dacă este vorba de un proces, cred că avem dreptul să știm și noi ce credeți că am făcut.

Acuzatorul cel înalt, care l-ar fi putut nimici pe Kirk într-o străfulgerare, se închină. Arată spre Lucien.

— NU ȚI-A SPUS ACESTA CUM AM VIZITAT NOI PĂMÂNTUL ȘI CE NI S-A FĂCUT ACOLO?

— Lucien a spus doar că ați venit ca înțelepți, vrăjitori care...

Acuzatorul se aplecă, scuturându-și un pumn.

— ATUNCI, ASCULTĂ. AM FOST ODATA, PE LUMEA VOASTRĂ, CUNOSCUȚ CA ASMODEUS, CARE VEDE TOTUL. IA AMINTE LA MINE, CA ȘI TU SĂ AFLI ADEVĂRUL.

Și fața acuzatorului se desfăcu. Se mări, se turti, deveni un ecran dreptunghiular, unduitor. Pe el se forma o imagine a galaxiei demente, care se zbătea în jurul lui Megas-tu.

Culorile păliră, se schimbă și rămase doar spațiul normal, sufocant — negru, presărat cu puncte strălucitoare ale stelelor din depărtări.

Se schimbă iar, și apăru Pământul. Se apropia, se apropia. Acuzatorul vorbea în vreme ce secvențele se schimbau pe ecranul facial.

Primele scene erau cu megani deghizați în oameni, în diverse activități zilnice — ca vrăjitoare, vraci și vrăjitori.

— AM AJUNS PE LUMEA VOASTRĂ CA PRIETENI, tună vocea acuzatorului, DAR ORIUNDE NE DUCEAM, DEZNODĂMÂNTUL ERA ACELAȘI. UNII UMANI NE FOLOSEAU PENTRU A CÂȘTIGA PUTERE, PENTRU A LE SERVI CUPIDITĂȚII ȘI PATIMILOR LOR. IAR NOI, IGNORÂND OBICEIURILE UMANE, AM CĂZUT UNEORI PRADĂ ACESTOR SAMAVOLNICII.

CÂND AM VĂZUT ATÂTA VENALITATE ȘI AM REFUZAT SĂ-I SERVIM PE ACEI OAMENI, EI AU RIDICAT POPORUL ÎMPOTRIVA NOASTRĂ, I-AU ÎNVĂȚAT PE OAMENII SIMPLI SĂ SE TEAMĂ DE NOI ȘI SĂ NE URASCĂ.

DEOARECE PUTEREA NOASTRĂ ÎN UNIVERSUL VOSTRU ERA LIMITATĂ, NOI ERAM VULNERABILI.

Imagina se schimbă pentru a-i arăta pe megani goniți din orașe de către populația înspăimântată, scuipați și ocărâți.

— NE ZICEAU DIAVOLI, DEMONI, VRĂJITORI! declamă vocea intensificându-se. Atunci ecranul facial se sfărâmă în mii de particule strălucitoare care se topiră în neant.

Reapăru fața acuzatorului.

— ACEIA DINTRE NOI CARE AU SCĂPAT DE ACEA PURIFICARE, continuă, S-AU HOTĂRÂT SĂ FACĂ O ULTIMĂ ÎNCERCARE DE A PROTEJA O COLONIE PE LUMEA VOASTRĂ. EI S-AU ADUNAT ÎN MICUL ORAȘ SALEM, MASSACHUSETTS.

ACOLO, ACEIA DINTRE NOI CARE AM RĂMAS AU DESCOPERIT CĂ, ÎNCERCÂND SĂ INVEȚE OBICEIURILE VOASTRE, SĂ SE AMESTECE CU VOI, UITASERĂ MULT DIN CUNOAȘTEREA NOASTRĂ. CHIAR ȘI AȘA, AM ÎNCERCAT SĂ VĂ AJUTĂM ÎN ACEST NOU TERITORIU, DAR...

— Ați făcu niște greșeli, opină Spock.

— ESTE ADEVĂRAT CĂ UNEORI AM FOLOSIT, CUM NU SE CUVENEA, PUTERILE NOASTRE, ȘI MULȚI AU SUFERIT, PRIN URMARE. UNII DINTRE NOI... AU FOST ARȘI PENTRU ACEASTA. ARȘI! CA VRĂJITORI.

Kirk dădu din cap cu tristețe. Își aminti semnificația numelui Salem.

— AM ADUNAT SUPRAVIEȚUITORII ÎN AFARA ORAȘULUI ȘI AM ÎNCERCAT SĂ NE AMINTIM CÂT MAI MULT DIN CUNOAȘTEREA MEGANĂ, PENTRU A NE ÎNTOARCE ÎN UNIVERSUL NOSTRU, SĂ PĂRĂSIM LUMEA VOASTRĂ INFERNALĂ. SĂ NE ÎNTOARCEM ÎN SIGURANȚĂ, CONFORT, RAȚIUNE...

— Și singurătate, adăugă Lucien, și teamă, și...

— SĂ NU NE FI FOST TEAMĂ DE PĂMÂNTENI? insistă acuzatorul. SĂ NU NE FI FOST TEAMĂ DE CRUZIMEA ACELOR PRIMITIVI FĂRĂ MINTE? GÂNDEȘTE-TE LA ARMELE PE CARE LE-AU FĂCUT ȘI CUM LE-AU FOLOSIT, DE CÂND AM PLECAT. NICIODATĂ NU AM MAI ÎNCERCAT SĂ EXPLORĂM UNIVERSUL VOSTRU, îl informă el, îndreptându-și atenția spre Kirk și Spock. NICIODATĂ DE ATUNCI NU AM MAI CĂUTAT ÎN AFARĂ O COMPANIE, SĂ

MAI ACORDĂM SPRIJINUL NOSTRU CELOR CARE CRED ÎN SUPERSTIȚIE, LĂCOMIE ȘI TEROARE. ȘI TOTUȘI, ÎN POFIDA PRECAUȚIUNII NOASTRE, VOI AȚI VENIT AICI, LA NOI ACASĂ.

— Dacă o navă a Federației ne poate găsi, înseamnă că și alții ne pot găsi, îi șopti Lucien lui Kirk. De asta se tem ei.

Acuzatorul parcă își mai pierduse din învrâncenare. De fapt, vocea lui temătoare căpătase o surprinzătoare notă de tristețe.

— NOI NU VREM SĂ FACEM ASTA, CĂPITAN KIRK. NOI NU VREM SĂ VĂ FACEM RĂU. UNIVERSUL NOSTRU ESTE ÎNTR-O SCHIMBARE PERMANENTĂ, TOTUL ESTE TRECĂTOR. CA ȘI RANCHIUNA NOASTRĂ. NU A FOST NEVOIE SĂ FACEM RĂU CUIVA.

DACĂ AM AVEA UN MOTIV ÎNTEMEIAT SĂ NU O FACEM...

Se răsuci, se uită la miile ce umpluseră sala.

— CINE VA VORBI ÎN APĂRAREA UMANITĂȚII? CINE?

Singurul răspuns fu fâșâitul corpurilor pe scaunele de lemn.

O voce familiară din stânga lui Kirk rupse tăcerea.

— Eu, Asmodeus. Eu sunt doar parțial de pe Pământ.

Acuzatorul se apropie, părând să-l inspecteze pe Spock.

— ADEVĂRAT GRĂIEȘTI. EȘTI DIFERIT. DACĂ NIMENI NU SE ÎMPOTRIVEȘTE... spuse și se uită înapoi, către mulțime.

Tăcere.

— ATUNCI CURTEA VA DA ASCULTARE APĂRĂRII.

La un gest simplu, butucii lui Spock se preschimbară în rumeguș.

Ofițerul numărul unu se înălță tremurând pe picioarele anchilozate la dispariția subită a obiectului care-l înțeșta. Se îndreptă, frecându-și încheieturile.

— Nu am avut timp să pregătesc o apărare riguroasă. Cer așadar Curții suspendarea până...

— SUSPENDARE RESPINSĂĂ... se auzi mugetul galeriei.

Spock nu-și trădă neliniștea pe care ar fi putut să o simtă ca o reacție firească la această respingere unanimă.

— Atunci voi proceda la audierea martorilor.

Acuzatorul nu arată nici o intenție de a-l ajuta.

— Îl chem pe Lucien ca prim martor.

O nouă scăpărare energetică și butucii lui Lucien se evaporară și ei. Spock se duse pentru a se instala în fața lui.

— Lucien, dintre toți meganii, numai tu pari să nu te temi de umani și să nu-i urăști. Dimpotrivă, se vede treaba că-i îndrăgești chiar foarte mult. De ce așa?

— Fiindcă îmi place să fiu pedepsit, răspunse omul-țap, râzând. Nu, nu este momentul potrivit pentru frivolități, se pare. Voi încerca să fiu serios, deși mie nu-mi este ușor.

Se gândi un moment.

— Cred că aceasta se datorează faptului că-mi seamănă foarte mult, sau eu lor. Mereu întrebări la care să răspunzi! Așa cum un copil care îl întreabă întotdeauna pe tatăl său, numai pentru a fi întrebat: "Dar trebuie să fie un motiv pentru orice?" Ei sunt ca acel copil care răspunde cu nerușinare: "Da!". Și eu sunt la fel. Și ei au niște minți care nu încetează să meargă înainte, să caute să-și îmbogățească mereu cunoștințele... de dragul cunoașterii și nu întotdeauna din lăcomie, așa cum s-a afirmat. Acestea sunt lucrurile care-i fac pe ei unici și care mă atrag. Dar cu noi, e altfel. Fiecare megan este întotdeauna singur, întotdeauna încrezător, sigur pe el, într-o singulară sferă de certitudine. Pe când umanii, în ciuda mult lăudatei lor individualități, se constituie în adevărate societăți. Se pare că au nevoie de așa ceva, de această asociere în grup.

Începu să se plimbe prin fața primului rând de bănci,

aruncând priviri și în sus, și înapoi, spre balcoane.

— Așa după cum știți, am fost printre cei dintâi care m-am dus printre ei. În Mesopotamia, Ur, Babilonia, Grecia. În văile Hwangului și Indusului, am văzut cum se dezvoltă aceste legături între ei. O atât de simplă asociere, pe care Megas-tu n-a cunoscut-o niciodată și, din nefericire, n-o va cunoaște niciodată. Am dorit să-i ajut și să-i schimb, și am sfârșit prin a fi eu cel schimbat de ei.

Se răsuci pentru a se uita la Spock.

— Iată de ce v-am adoptat când ați sosit. Era încă o sursă de a recupera ceva... pierdut.

— Mulțumesc, Lucien, spuse Spock satisfăcut. Încă un martor, cu îngăduința voastră. Căpitanul James T. Kirk.

Altă lumină dizolvă butucii lui Kirk, aceștia devenind un confortabil scaun de lemn.

— Spune curții, căpitane. Ești de părere oare că oamenii nu s-au schimbat de loc din vremea Salem-ului?

Kirk se miră cât de ușor îi veneau cuvintele, cât de relaxat era, având în vedere gravitatea situației.

— Cred că am încercat să ne schimbăm, Spock. Puțin câte puțin. Virtuțile sigure ale umanității, pe care Lucien le-a expus aici atât de elogios, merg mână în mână cu defectele noastre — lăcomie, invidie, teamă. Am învățat foarte mult despre noi înșine, în decursul veacurilor, de la procesele vrăjitoarelor încoace. Încercăm să ne înțelegem și să ne respectăm unii pe alții, oricare ar fi ciudățeniile unui om. Încercăm să înțelegem și să respectăm toate formele de viață. Și rasa umană a adoptat o deviză, o normă care în vremea Salem-ului era doar un vis în mințile a câtorva oameni luminați.

Și propria-i voce se ridică.

— CUNOAȘTEREA E LIBERTATE.

— Într-adevăr, căpitane, aprobă Spock, vorbind domol în tăcerea care urmă. Poți să ne detaliezi aceste noi norme ale

omului?

Kirk se ridică, înfruntând galeria nesfârșită.

— Informațiile de pe *Enterprise* vă stau la dispoziție pentru cercetare, cetățeni din Megas-tu. Nu avem cum să le ascundem de voi, și nici-cum să le modificăm acum, chiar dacă am dori aceste lucruri. Întreaga istorie a Pământului și a Federației sale de lumi este la dispoziția voastră. Uitați-vă la ea... uitați-vă la ordinul general numărul unu: Nici o astronavă nu are voie să se amestece în dezvoltarea normală a niciunei forme de viață străine sau societăți, fie ea avansată sau primitivă! Chiar și cererile de ajutor din partea primitivilor muribunzi sunt deseori ignorate, considerând că acest amestec din afară face mai mult rău decât bine. Gândiți-vă la Pământul pe care l-ați cunoscut odată. Și puteți să vă mai gândiți la...

— DESTUL!

Glasul acuzatorului megan bubui sub bolta sălii. În centrul galeriei, un nor luminos și involburat se frânse într-o sumedenie de fragmente. Acestea refăcură întreaga secție de informații a lui *Enterprise*.

Pluteau acolo... benzi, dischete, kilometri de microfilm. O pală de vând risipi această sumă de cunoștințe ca pe niște frunze peste miile de bănci, deplasându-se după voința meganilor.

— IATĂ-VĂ ISTORIA, IATĂ-VĂ INFORMAȚIILE... PROBA "A" PENTRU APĂRARE! gesticulă acuzatorul din nou. Benzile și casetele dispărură iar.

— AȚI AUZIT ȘI AȚI VĂZUT ȘI ȘTIȚI, spuse acuzatorul adresându-se imensei săli, CETĂȚENI... CE HOTĂRÂȚI?

Tăcu, într-o atitudine de concentrare intensă.

Kirk și Spock și ceilalți își încordau auzul, dar era o liniște mormântală. Dacă aveau loc discuții, acestea rămâneau de nesesizat pentru simțurile umane.

În mod ciudat, Kirk se surprinse că se gândea nu la faptul

că viața lui și a echipajului său erau în pericol, ci la faptul că nu mâncase nimic de la picnicul lui Lucien. Îi era foame.

Grijile corpului uman nu aveau nimic filozofal.

— S-A AJUNS LA O HOTĂRÂRE, CĂPITAN JAMES KIRK.

Uită de foame și se aplecă înainte pentru a asculta.

— SECȚIUNEA ASTROFIZICĂ ȘI NU CEA ISTORICĂ ESTE ACEEA CARE A CONSTITUIT FACTORUL DECISIV. CONFORM ACESTOR INFORMAȚII, PĂTRUNDEREA VOASTRĂ AICI A FOST ÎNTR-ADEVĂR UN ACCIDENT DE EXPLORARE — ȘI CA REPETABILITATE IMPROBABIL.

LUÂND ÎN CONSIDERARE ACEST FAPT, LA CARE SE ADĂUGĂ NOUA PROBĂ ÎN FAVOAREA OMULUI, CARE A FOST PREZENTATĂ AICI, CONCLUZIONĂM CĂ SUNTEM ÎN SIGURANȚĂ PE MEGAS-TU.

Se opri și înfățișarea i se întunecă — la propriu.

— DAR LUCIEN TREBUIE PEDEPSIT. PENTRU TRĂDAREA POPORULUI SĂU. ȘI PENTRU PERICOLUL LA CARE NE-A EXPUS. CEL CARE DOREȘTE COMPANIE VA FI SURGHIUNIT PENTRU TOTDEAUNA!

După aceste cuvinte hotărâtoare, o bulă transparentă roșie îl înveli pe omul-țap. Pulsă ușor, semnalând că se află sub un control strict. Fără să se gândească, Kirk părăsi scaunul și se năpusti asupra sferei.

— Nu, nu puteți să izolați pe cineva ca Lucien. E mai rău decât să-l condamnați la moarte.

Glasul acuzatorului creșcu în intensitate și duritate.

— ȘTII OARE PE CINE APERI? ȘTII OARE PE CINE VREI SĂ SALVEZI? ȚI-A SPUS CĂ ÎL CHEAMĂ LUCIEN. L-AI MAI APĂRA DACĂ L-AI CUNOAȘTE SUB ALT NUME?

ÎNTR-ADEVĂR EL A FOST ACELA CARE S-A DUS PRINTRE VOI ȘI V-A CĂUTAT RPIETENIA! râse glasul acela. ÎNTR-ADEVĂR, EL A FOST ACELA CARE A FĂCUT MAGIA

PENTRU VOI, ÎN FELUL LUI. NU, NU VA MAI FI ACELA.

JOS, LUCIFER!

Omul-țap se rezemă de pereții subțiri ai bulei. În jurul palmelor izbucniră flăcări portocalii, teribile, mistuitoare. Dar nu puteau să distrugă învelișul. Începu să se ridice.

Vocea lui Kirk, după ce-și reveni din șocul inițial, era echilibrată și hotărâtă.

— Nu ne interesează rămășițele legendelor și superstițiilor, acuzatorule. Aș putea spune că am renunțat la astfel de lucruri. El este o ființă vie, simțitoare, o formă de viață inteligentă, și ne-a ajutat. Atât îmi trebuie să știu despre el. Nu vom sta cu mâinile în sân și să-l vedem cum îi faceți rău pentru greșelile noastre trecute.

Acuzatorul gesticulă. Un inel de fum albastru apărură în sală și se îndreptă spre Kirk. Eschivă și acesta își schimbă direcția, ca o creatură gânditoare, urmărindu-l.

— SUPUNE-TE ACESTEI HOTĂRÂRI ȘI MERGI SLOBOD, NU AI PUTEREA DE A TE OPUNE.

— Căpitane! îl îndemnă Spock. Folosește magia pe care o știi.

Kirk se strecură pe sub bula care se înălța, iar inelul îl urmă. Brusc, părea că începuse și el să strălucească.

În jurul său scăpărau scânteii energetice verzi-albastre. Cu ochii puțin încețoșați, se răsuci și gesticulă. O minge de flăcări verzi porni spre acuzator.

Deasupra lui izbucni o vâlvătaie, alimentându-se din nimic. Începu să coboare. Kirk făcu alt gest, strigă:

— Puteri ale Pământului și Cerului, arătați-vă! Un sistem de presiune extrem de joasă a fost detectat deplasându-se spre nord-nord-est!

Un bubuit, fulgere minuscule trosniră, și o aversă teribilă se abătu asupra încăperii, stingând focul.

Din galerie izbucni un ropot de aplauze.

Scena tremura și se schimba mereu, ca un dans sub o lumină stroboscopică, când Kirk și acuzatorul gesticulau unul către celălalt.

La un moment dat, se aflau pe o stradă din Salem - apoi erau din nou pe suprafața goală a lui Megas-tu. O urgie de nisip îi înghiți.

— Umiditate mare și căldură! intonă Kirk. Frunziș des generat de mari averse...!

Deșertul deveni junglă. Dar acuzatorul deja contra-gesticula și jungla se topi într-un adânc ocean albastru, vârfurile copacilor prefăcându-se în creste de valuri.

Kirk horcăi cu gura plină de apa marină. Simțea că se cufundă.

— NU POȚI BIRUI O LUME ÎNTREAGĂ, CĂPITAN KIRK. NU AI CUM SĂ ÎNVINGI.

— Trebuie! strigă și horcăi iar. Nu vezi, acuzatorule, devii la fel de rău ca oamenii primitivi de care te temi. Adineauri spuneai că niciodată nu ai crezut de cuviință să faceți rău altei ființe. Dar acum așa ai de gând să faci, folosind teroarea în locul moralei superioare pe care insistați că voi o aveți și noi nu!

Plutind deasupra valurilor, acuzatorul se opri doar o secundă înainte de a gesticula.

Lumea dispăru.

Kirk se pomeni brusc uscat. Marea sală nu mai era. Se găsea înapoi pe suprafața reală a lui Megas-tu. Particule colorate și nisip se învolburau în jurul său fără să-i facă nici un rău.

În depărtare zări nava *Enterprise*, reasamblată, întreagă. Înapoi era pădurea și orașul feeric. Nisipul nu mai era, se găsea acum pe pajiștea verde alături de Spock și acuzator. Era și Lucien acolo, încă prizonierul sferei.

În timp ce urmărea bula roșie, temnița transparentă începu să se dizolve.

— CEA MAI MARE MAGIE SĂLĂȘUIEȘTE ÎN INIMA TA, UMANULE, medită acuzatorul, cu o înfățișare din care dispăruse amenințarea. ERAI PREGĂTIT SĂ MORI PENTRU LUCIEN, O FIINȚĂ CARE ÎȚI ESTE STRĂINĂ ȘI ALE CĂREI AMINTIRI RASIALE NU-ȚI SUNT DIN CELE MAI FAVORABILE.

— Eram sigur că vei face ceva cel puțin la fel de nebunesc, prietene Kirk, zâmbi omul-șap. N-ai fi fost uman dacă n-o făceai. Le-am spus că teama lor față de voi nu era întemeiată. Dar ei sunt atât de precauți acum - nu ca noi.

Pentru cineva care fusese amenințat cu izolarea, părea destul de bine dispus.

— Cum puteai fi așa de sigur că astfel va reacționa căpitanul? întrebă Spock foarte curios.

Ochii lui Lucien luciră.

— Îmi cunosc eu umanii. Inconsistența lor este cea mai previzibilă dintre toate.

— Nu înțeleg, începu Kirk, dar acuzatorul zâmbi întrerupându-l.

— A FOST O TESTARE A CEEA CE SUNTEȚI CU ADEVĂRAT, CĂPITAN. CÂT DE SINCER ERAI CÂND ÎMI AMINTEAI PROPIILE VORBE, REFERITOARE LA FAPTUL CĂ NU PUTEAM SĂ FACEM RĂU ALTORA INTENȚIONAT.

TREBUIA SĂ FIM SIGURI CĂ INFORMAȚIILE VOASTRE NU ERAU O PĂCĂLEALĂ. PUTEAM FI ARANJATE ÎNAINTE CA VOI SĂ PĂTRUNDEȚI ÎN VÂRTEJ. AM FOST ÎNȘELAȚI DE PREA MULTE ORI CA SĂ MAI RISCĂM.

— Pricep acum, zise Spock. Aveați nevoie de o dovadă indiscutabilă că nu numai legile omului s-au schimbat ci și omul însuși.

Spock se întoarse la Kirk.

— Compasiunea pentru Lucien a fost dovada, căpitane.

— DACĂ POPORUL TĂU VA MAI AVEA OCAZIA SĂ NE

VIZITEZE, CĂPITAN KIRK, ÎI VOM PRIMI CÂT VOM PUTEA DE BINE. ÎNLĂTURAREA ACESTEI TEMERI ESTE CEVA FOARTE IMPORTANT. VOI NE-AȚI ÎNAPOIAT O PARTE DIN CEEA CE AU LUAT DE LA NOI ÎNAINȚAȘII VOȘTRI. VĂ PUNEM LA DISPOZIȚIE UN PROPULSOR EXTRADIMENSIONAL CU CARE VEȚI PUTEA REINTEGRA UNIVERSUL PROPIU.

— Și vă voi da ceva care va înlesni trecerea! exclamă Lucien.

Făcu un semn și apăru câte o cană în mâna fiecăruia.

— Un obicei arhaic de pe Pământ care-mi place tare mult, Asmodeus. Un toast - pentru o nouă prietenie și pentru înlăturarea tuturor temerilor.

Își ridică uriașul recipient și, cu capul dat pe spate, lăsă lichidul să-i curgă pe gât, bărbie și barbă.

Kirk se strădui să-l imite, în spirit dacă nu și în capacitate. Spock sorbi cu delicatețe și-și scutură capul, minunându-se de atracțiile consumului excesiv de alcool...

Universul era neschimbat. Stelele erau ca pepitele în ligheanul unui prospector, lucind pe fundalul unei nebuloase radiante.

În comparație, obiectul care plesni în cuadrantul galactic central dintr-o confluență ciudată de linii de forță era mai searbăd.

Pentru cei care treceau pe acolo totuși, această pată simetrică — *Enterprise* — era un giuvaer mult mai de preț ca steaua cea mai făloasă.

Ca mai înainte, ecranul central de pe punte nu putea capta decât o mică secțiune a panoramei strălucitoare.

— Raportează, domnule Scott, ordonă Kirk, aplecându-se pentru a vorbi în microfonul din brațul fotoliului de comandă. Glasul inginerului șef răspunse din altă parte a astronavei.

— Toate sistemele sunt operaționale, căpitane. Motoarele warp lucrează perfect. Totul funcționează din nou la parametrii maximali de eficiență. N-a fost prea greu.

Urmă o pauză.

— A trebuit să jertfesc un pui și două capre la computerul central.

— Foarte amuzant, Scotty, zise Kirk fără chef când hohotul șefului răzbătu prin intercom; îl deconectă.

— Gata cu magia, Jim, declară liniștit McCoy, aflat lângă Kirk și arată către ecran. E acolo, și n-au decăt să rămână acolo, în ceea ce mă privește. Deși nu o să-mi mai vină să râd de vreun vraci străin pe care l-am putea întâlni în viitor.

Pentru o vreme se bucură de imaginea centrului galactic, care se micșora, un torent de energie brută, inexplorabilă. Părea că există numai pentru plăcerea lor vizuală.

— Nu sunt un om prea religios, Jim, murmură McCoy după mai multe minute de contemplare a acestui spectacol, dar crezi că Lucien era într-adevăr anticul diavol-demon pe care unii oameni îl numeau Lucifer? Sau doar un rol, o deghizare cu care se amuza el?

— Vrei să spui, întrebă Kirk, Lucien s-a luat după mit, sau mitul a apărut după Lucien? Nu știu, Bones. Are importanță?

— O, presupun că nu.

McCoy tăcu alte câteva minute, până să vorbească iar.

— Numai că — dacă ar fi fost, Jim — ar fi fost acum a doua oară pe cale de a fi izgonit. Dar, datorită ție a fost prima dată când a fost salvat.

Kirk se răsuci spre McCoy. Nici urmă pe zâmbet pe fața doctorului. Vru să spună ceva, se abținu și în schimb, își concentrează atenția asupra ecranului.

Avea alte griji. Avea un lung drum de parcurs.

sfârșit

STAR TREK®

JURNALUL 4

INCIDENTUL DE LA TERRATIN

În timp ce investigau o transmisiune ciudată, membrii echipajului de pe *Enterprise*, au început să scadă în înălțime. În doar câteva minute, deveniseră prea mici pentru a putea controla nava.

CAPCANA TIMPULUI

Enterprise, aflată în urmărirea unei nave inamice klingoniene, pătrunde în Triunghiul Delta — brusc, ambele nave dispar.

REPTILELE GHINIONISTE

Comerciantul intergalactic, Cyrano Jones, aduce sute de reptile păroase la bordul navei *Enterprise* — iar acestea cresc tot mai mari

Urmariti seria STAR TREK

PORTANT • IMPORTANT • IMPORTANT • IMPORTANT • IMPO

Câștigați un radiocasetofon
HI-FI marca PANASONIC
RX-CT810, participând la

CONCURSUL STAR TREK®

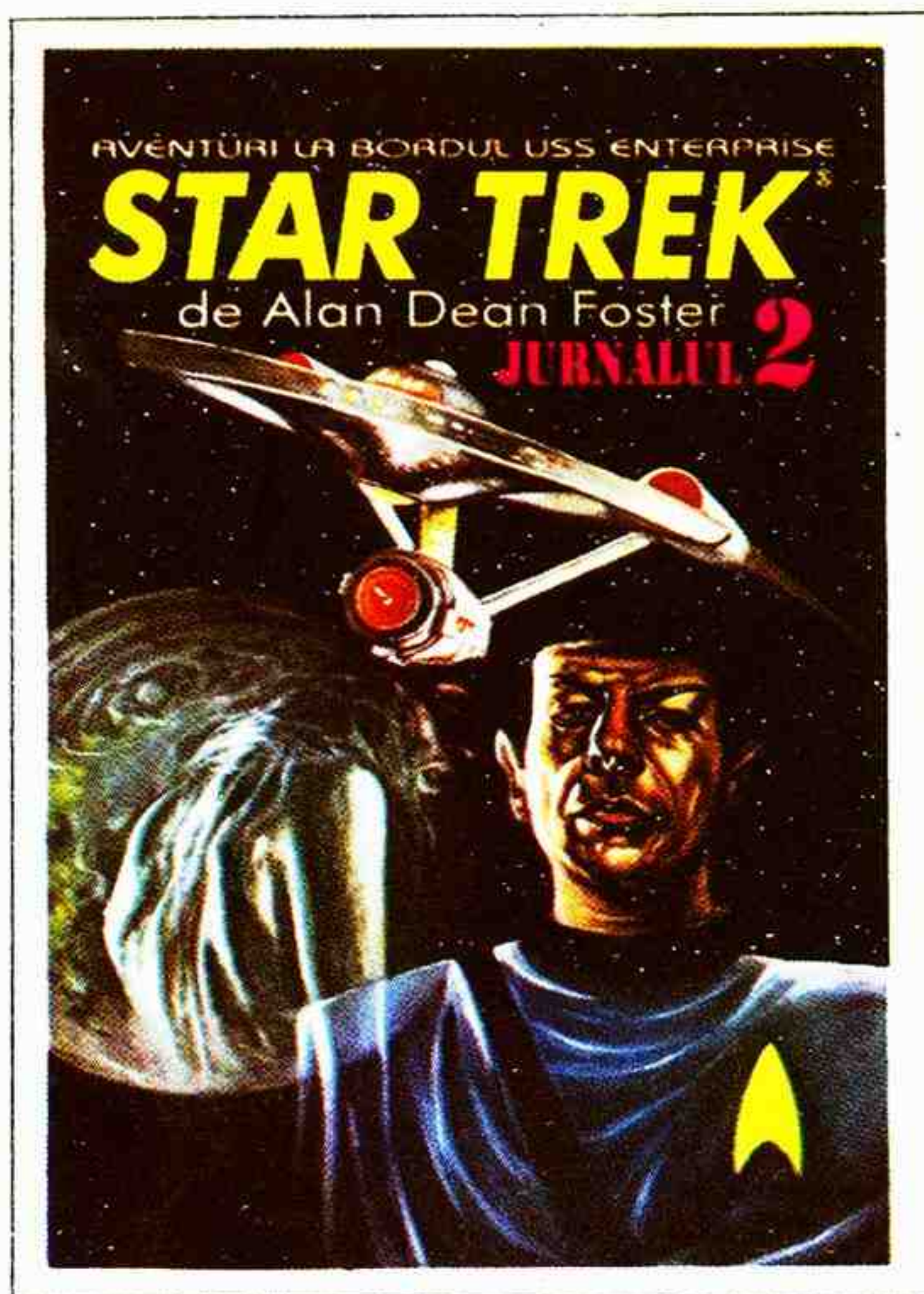
ROMANE
CÂȘTIGĂTORI
PREMII

Consultați condițiile de participare de pe ultima pagină

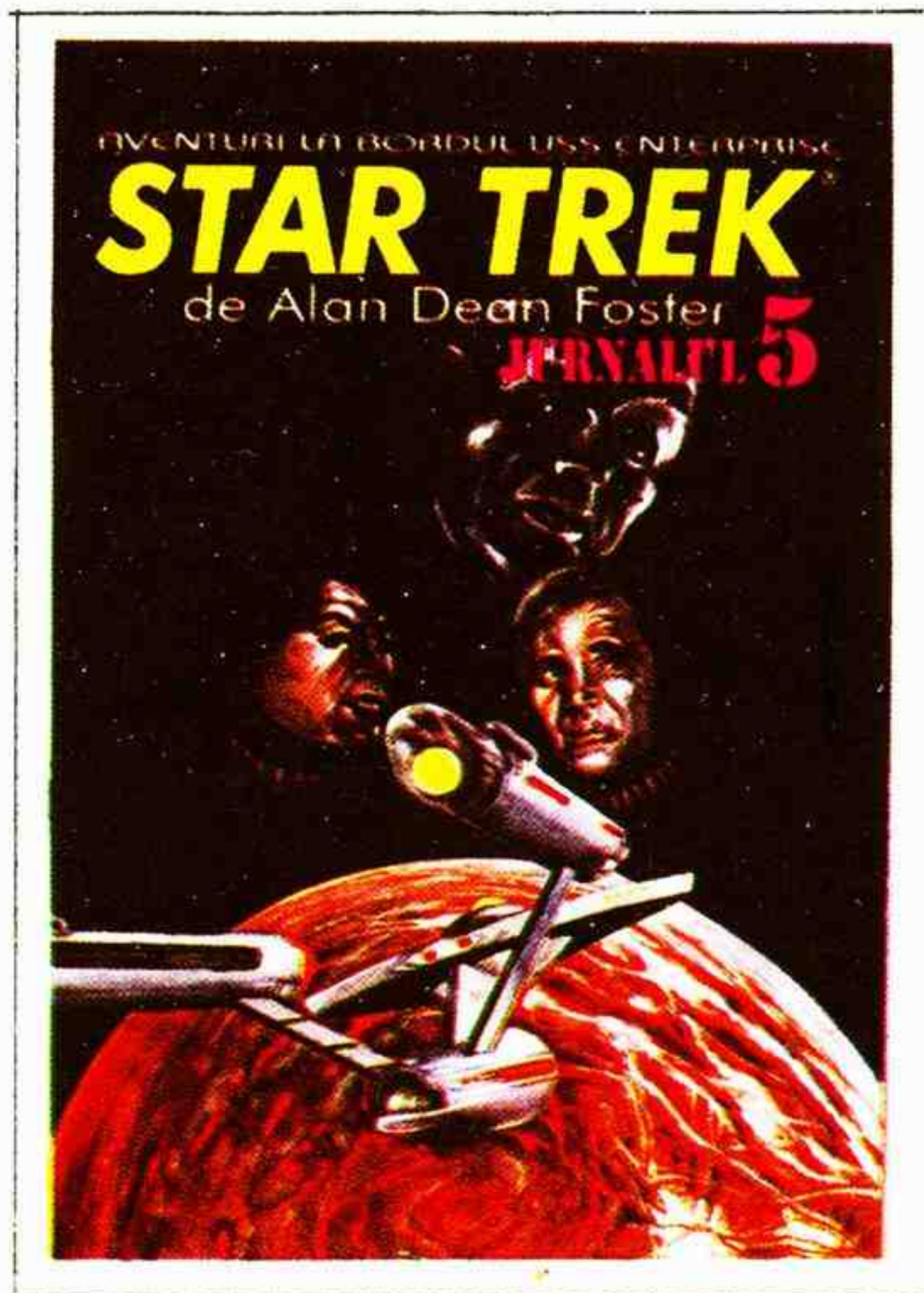
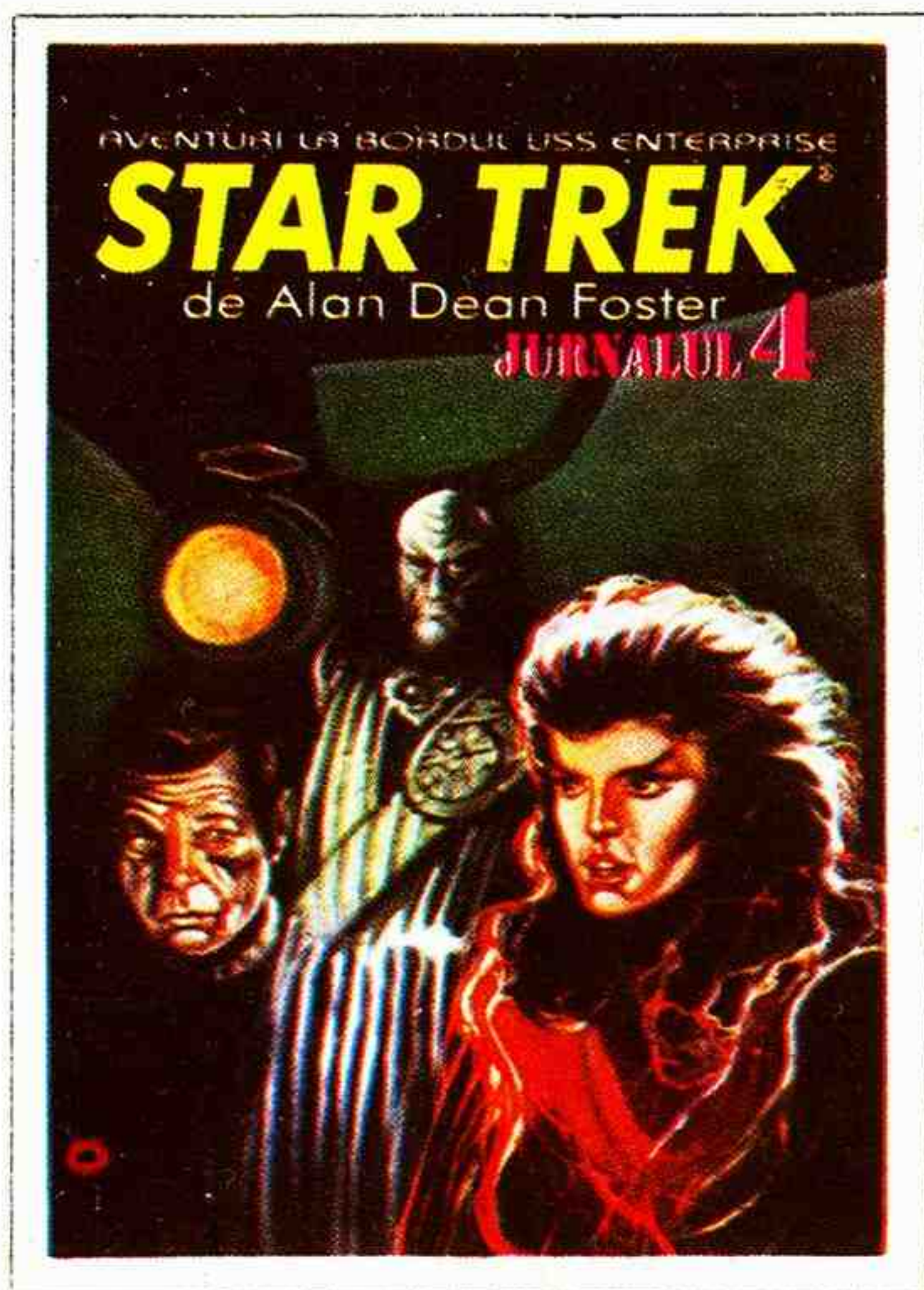
PORTANT • IMPORTANT • IMPORTANT • IMPORTANT • IMPO

STAR TREK®

A APĂRUT

ÎN CURÂND

SF
CRISTIAN

Lei 2200

ISBN 973-96620-2-1